XXIV. évfolyam, 45. szám

Ára: 1,80 Ft

1968. november 7.

Ludas Matyi

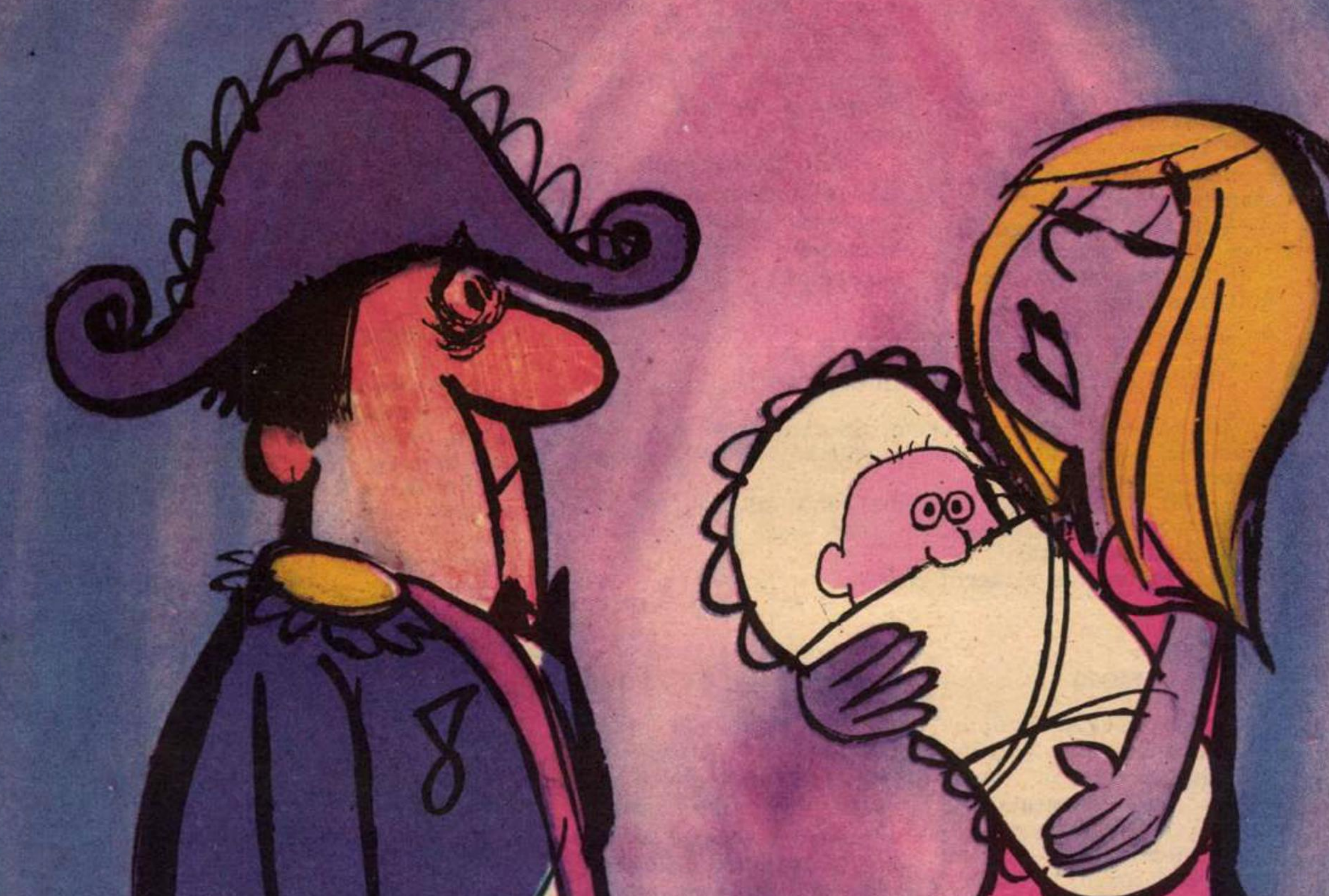

Sajdik Ferenc rajza

– Most azonnal visszamész, és megkötöd azt a békét!

KEDVES LUDAS!

STUCNI-KÖSZÖNTŐ

Örömmel üdvözöllek, te kedves italbolti stucni — hiszen rólad eszembe jut az az idő, amikor vége lett a háborúnak és megnyíltak az első topogók, söntések. Te voltál az első pohár, amit gyártani kezdtek. Aztán huszonhárom évig mellőztek, félreállítottak benneteket, csak az italboltokban és egyéb másodosztályú helyeken kaptatok tartózkodási engedélyt. No de most újra eljött a ti időtök, és elfoglalhatjátok helyeteket az időközben cifra ruhába öltöztetett, hivalkodó eszpresszókban is. Akárcsak kedves társatok, az egydecis, hordó alakú borospohár, amelyben vermuthot kell kimérni. Mindezt pedig annak köszönhetitek, hogy amikor kijött a szigorú rendelet a hitelesített poharak használatára, még nem volt elég megfelelő pohár az eszpresszókban. Azóta sincs! Így kénytelenek nívótlan italbolti poharakkal dolgozni, ha nem akarnak büntetést fizetni az üzletvezetők.

Egyes szakemberek azt állítják, hogy lehetne kb. 1 deciliteresnél valamivel nagyobb talpas, csiszolt, elegáns poharat is hitelesíteni, úgy hogy ugyanannak a pohárnak az oldalán három helyen is szerepelhetne a hitelesítési vonal, a 3 és 5 cl-nél, valamint az 1 dl-nél, ebben aztán mérhetnének rövid italt, vermuthot, koktélt és minden egyebet. De ne féljetek, ebből úgy se lesz semmi!

Füzy Pálné
Bambi eszpresszó
Bp., II., Frankel Leó u.

Csizma

Emőkével a Belvárosban akadtam össze, és sajátságos járása már messziről feltűnt nekem.

— Reuma? — kérdeztem résztvevően.

— Csizma — válaszolta ő.

Pillantásom ekkor vadonatúj lábbelijére esett,

és nem akartam hinni a szememnek.

— Emőke! Ez a topán legalább negyvenhármas!

— Tévedsz. Negyvenötös — mondta ő, és melegen a szemembe nézett.

— Hányas lábad van?

— Harmincnyolcas.

— És negyvenötös csizmát húzol rá?

— Csakis! — felelte, és minden ok nélkül felkacagott.

— Emőke, első hallásra talán furcsa lesz neked a javaslatom, de hallgass meg mégis: nem lenne észszerűbb, ha akkora csizmát viselnél, amekkora a lábad?

— Magam is erre gondoltam először — válaszolta, és kettőt rángott a szemhéja közben. — De kiderült, hogy csak cekkerben tudnám hordani, lábon nem. Nem gondoltak ugyanis a vastagabb lábfejű nőkre, és nem tudom belebújtatni a lábam a megfelelő méretű csizmába.

Azzal tovatrappolt akadálytalanul, tehette, mert félméteres lábfeje láttán tisztelettel utat nyitottak a járókelők.

G. Szabó Judit

CSAK RECEPTRE?!

Borkősavra volt szükségem, uborka eltevéshez. Bementem a patikába, kértem egy dekát. Mire a gyógyszerésznő:

— Mi, sajnos, csak receptre adhatunk. De ha bemegy bármelyik nagyobb drogériába, annyit kap, amennyit csak akar!

Hát ez nagyon ésszerű! Nem?

B. A.-né, Budapest

MOZI

Megnéztem egyik legújabb magyar filmünket, a Próféta voltál szívem!-et. Vesztemre, a feleségemmel együtt. Azóta, ha homályosan fejezem ki magam, vagy zavarosan, összefüggéstelenül beszélek, értelmetlen mondatokat mondok, nejem gúnyosan elmosolyodik, s csak annyit mond:

— Moziban voltál, szívem?!

H. Gy.
Budapest

PAPUCS — PORTÓVAL

Vettem két pár strandpapucsot a nyáron. Négy nap alatt mindkettő tönkrement. Reklamáltam emiatt a gyártó cégnél: a Fővárosi Kézműipari Vállalatnál. Reklamációmat hónapokig nem intézték el, akkor

a Ludas Matyihoz fordultam segítségért. Ennek aztán meg is lett az eredménye: hamarosan megkaptam a csere-papucsokat. Ám, hogy még ezzel is külön bosszantsanak: portósan adták fel a csomagot, kiváltáskor 5 forint 40 fillért kellett fizetnem érte. Az ügyben lefolytatott levelezés, a rossz papucsok visszaküldése, a cserébe küldöttek kiváltása, kereken 22 forintomba került eddig. Ennyi „büntetéspénzt" kellett fizetnem azért, mert selejtes árut vásároltam! Nem azoknak kellene mindezt megfizetni, akik a selejtet gyártották, meózták, forgalomba hozták?

Borsi Miklósné
Hajdúdorog

FOTÓZZON A LUDASNAK!

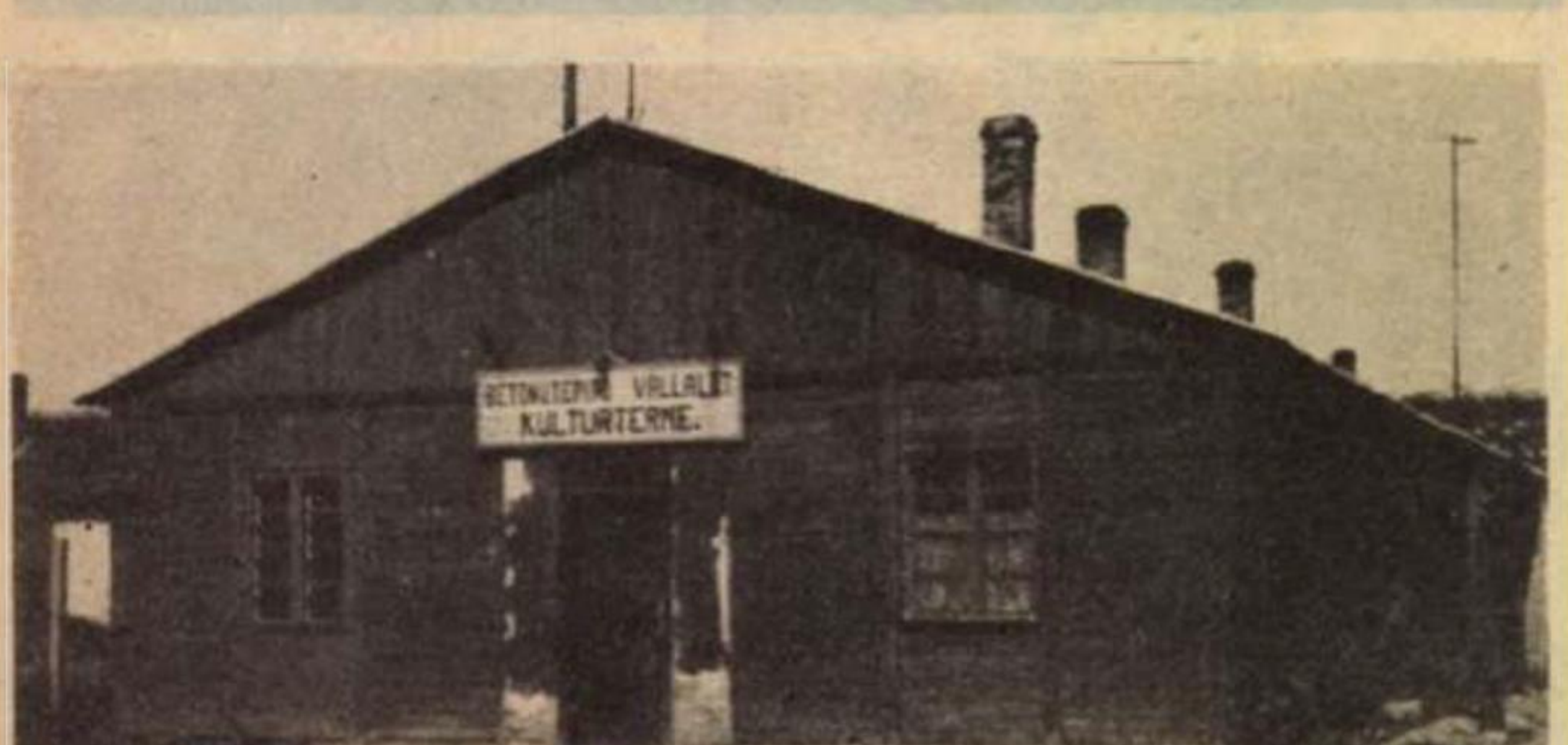

ÓDA EGY AJKAI BÓDÉHOZ

Régóta áll, töretlen, erős.
Talán már Noéval egyidős.
A szél beandalog méregzöld falán.
A felirat hibás, bús homlokzatán:
Kultúrterem??? Nem inkább – karám?

Tieber Ferenc
Tatabánya

HOL A SÓDER?

Megkérlek, kedves Ludas, nagyon sürgősen küldjél népi ellenőröket a pápai víztorony építéséhez! Ugyanis a Veszprém megyei Napló tudósítása szerint eddig 250 vagon cementet használtak fel hozzá, és a betontorony teljes súlya megközelíti a 2500 tonnát. Szerény számításaim szerint a felhasznált cement súlya egymagában annyi mint a toronyé! Na, de akkor hova lett a betonból a sóder? És a víz??

R. I.
Szentgál

UGYANAZ

„Virágokból horgolt mellény" mintáját láttam az „Ez a divat" című lapunkban nemrég. Tervezte — e lap szerint — Légrády Netti. Ám, ugyanezzel a mellénnyel már találkoztam egyszer, a Nők Lapja címoldalán. Ott viszont Nagyiván Klára volt tervezőként megnevezve.

Ismerem a régi görög mondást, hogy ha ketten csinálják ugyanazt, az nem ugyanaz. Csak azt nem tudtam, hogy ez a divattervezésre is vonatkozik!

P. M.
Esztergom

TÁBLÁK

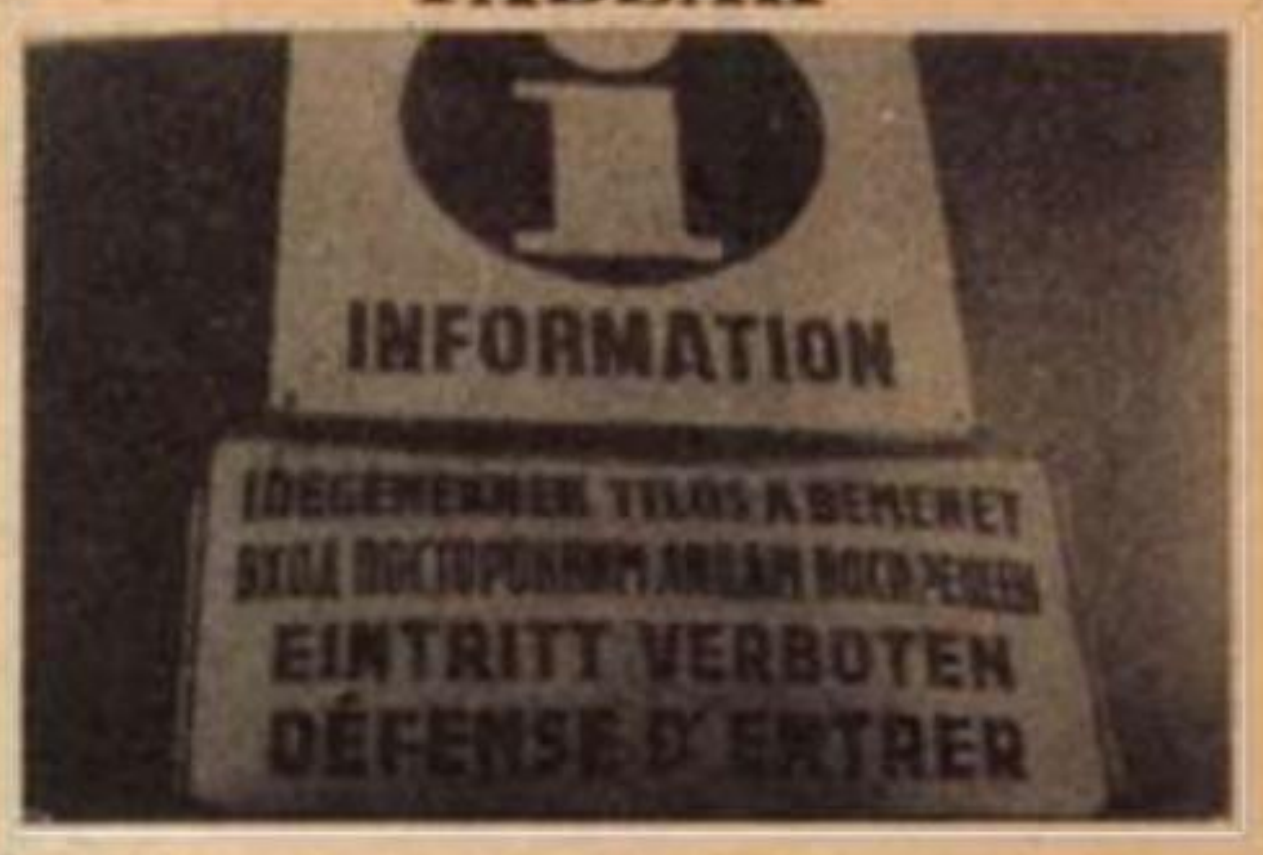

Ezt a fura tábla-kombinációt Fonyódon kaptam lencsevégre, még a nyáron. Információt többnyire nem az „ismerősök", hanem az „idegenek" szoktak kérni. Na, de ha nekik tilos a bemenet?!

Herczeg Ferenc
Bp., V. Garibaldi u. 3.

Ó, AZOK A SZÁMOK!

A Magyar Hírlapból arról értesültem, hogy a japánok ez év szeptemberében 11 964 színes televízióvevőkészüléket exportáltak, 24 500-zal többet az előző havinál.

Mindig tudtam, hogy a kapitalista kereskedelemben sok minden lehetséges. De a 11 964 még náluk sem lehet több a 24 500-nál!

M. K.
Budapest

KÁR

A Ráday utca elején, az egyik kirakatban olvastam: „*Félpercenként egy kárt rendez az Állami Biztosító.*" Mennyivel jobb akkor a feleségem! Ő csak félévenként rendez egy-egy kárt a háztartásban!

E. Z.
Balatonboglár

Furcsa

Olvasom az újságban a hirdetést: „Gyertyát, mécsest vásároljon előre a háztartási boltokban, mert a helyszínen csak a Rákoskeresztúri és a Farkasréti temetőben árusítanak."

Ejnye, nocsak!

S ha teszem azt, engem protekciós alapon a Kerepesi temetőbe visznek, akkor én ott mécsest nem is tudok kapni? ... Se pincegyertyát? ... Na, jól nézek ki!

Nincs mit tennem, mielőtt meghalok, elmegyek a háztartási boltba, veszek néhány gyertyát, meg mécsest, mert igen nagy szégyenemre válna, ha mindezt előre nem tenném meg.

Világéletemben betartottam minden jó tanácsot, pont ezt hagyjam ki halálom előtt? Bolond lennék!

Arra nem is gondolok, hogy ez a hirdetés így egy kissé, enyhén szólva, nem egyértelmű ...

Zoltai András

FELE TÚRÓ, EGÉSZ TEJFÖL

Olvastuk a Ludasban „A fele is elég volna" című cikket, és közöljük, hogy az egyik javaslat rövidesen megvalósul majd: üzembe helyeztünk egy új gépet, amely negyedkilós tételekben csomagolja a túrót. Az egydecis poharas tejföllel kapcsolatosan nem értünk egyet a cikkel. Piackutató részlegünk még sehol sem találkozott ezzel az igénnyel. Nem is lenne gazdaságos, mert a pohár ára kb. 20 fillérrel megdrágítaná az egy deci tejföl árát.

Opéczy Endre oszt. vez.
Budapest és Vidéke Tejipari V.

MINI VAGY MAXI?

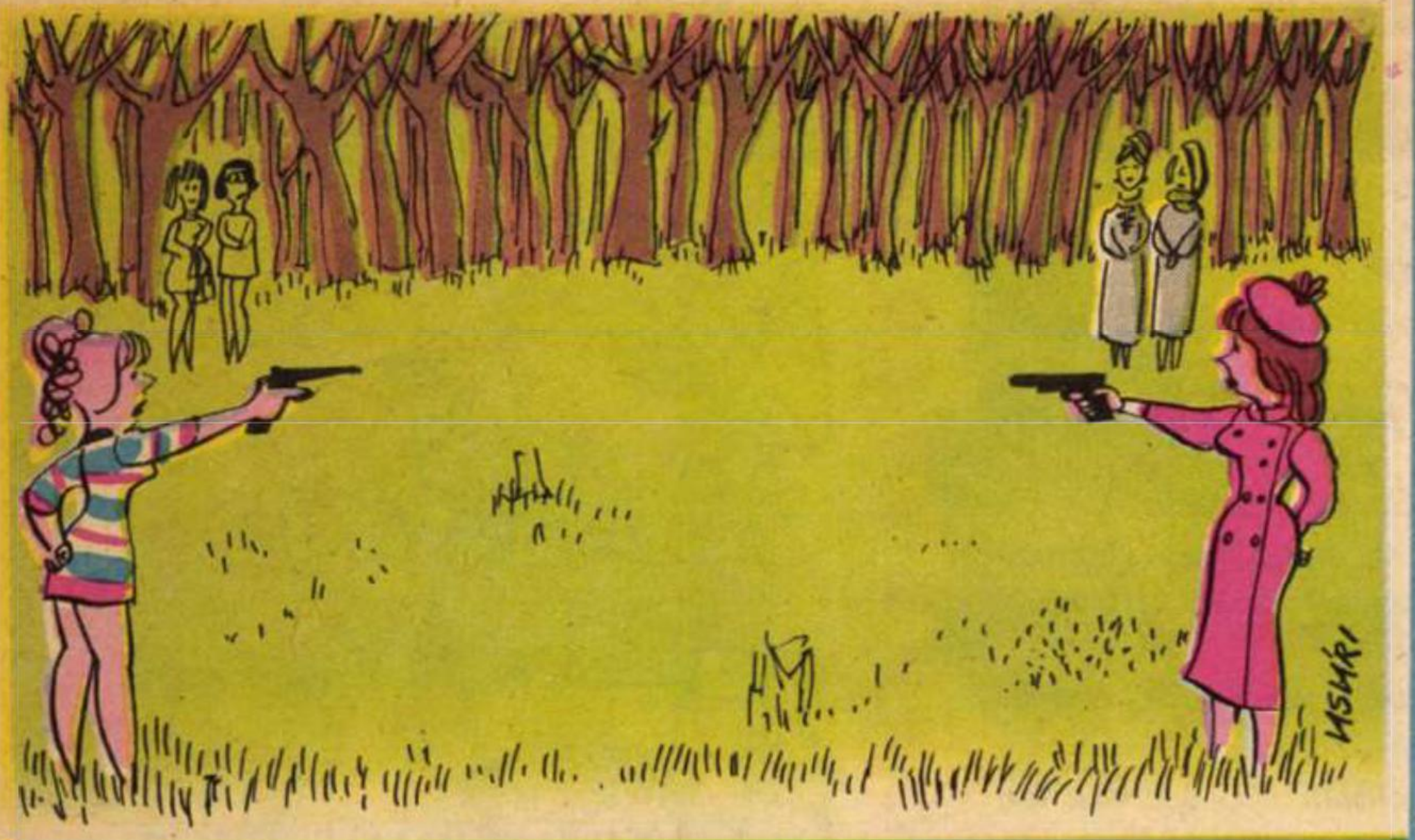

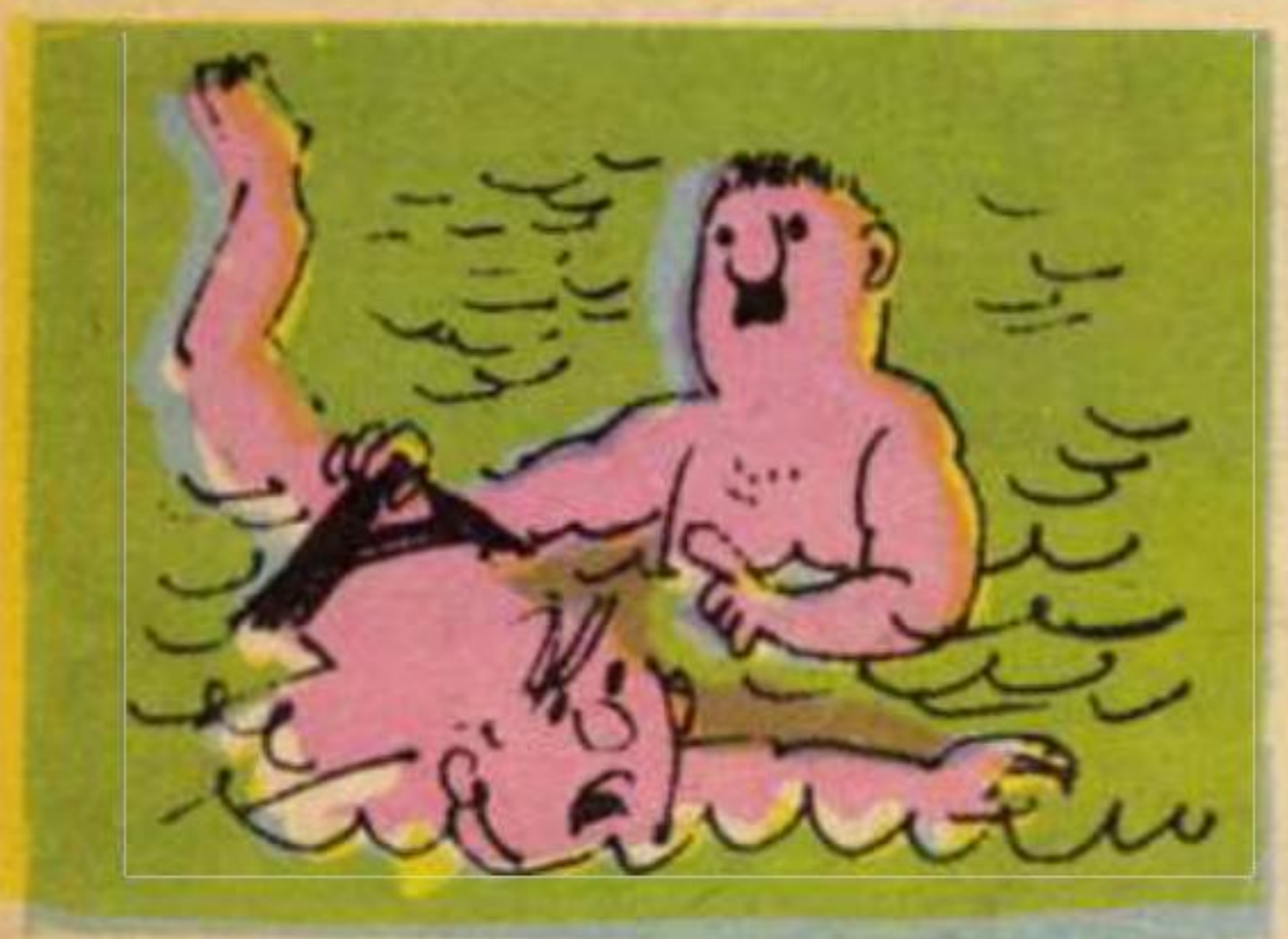

A nyugatnémet lapok megírták, hogy Gustav Heinemann, a bonni igazságügyminiszter addig nem nyugodott, míg gépkocsivezetőjét saját kezűleg meg nem tanította — úszni… A bonni igazság legfőbb őre barátainak elmondotta, hogy ezzel gyerekkori álma teljesült: mindig úszómester szeretett volna lenni!

KÖZSÉGI VÁLASZTÁSOK AZ NSZK-BAN

A neonáci NDP jelöltjei között sok a büntetett előéletű

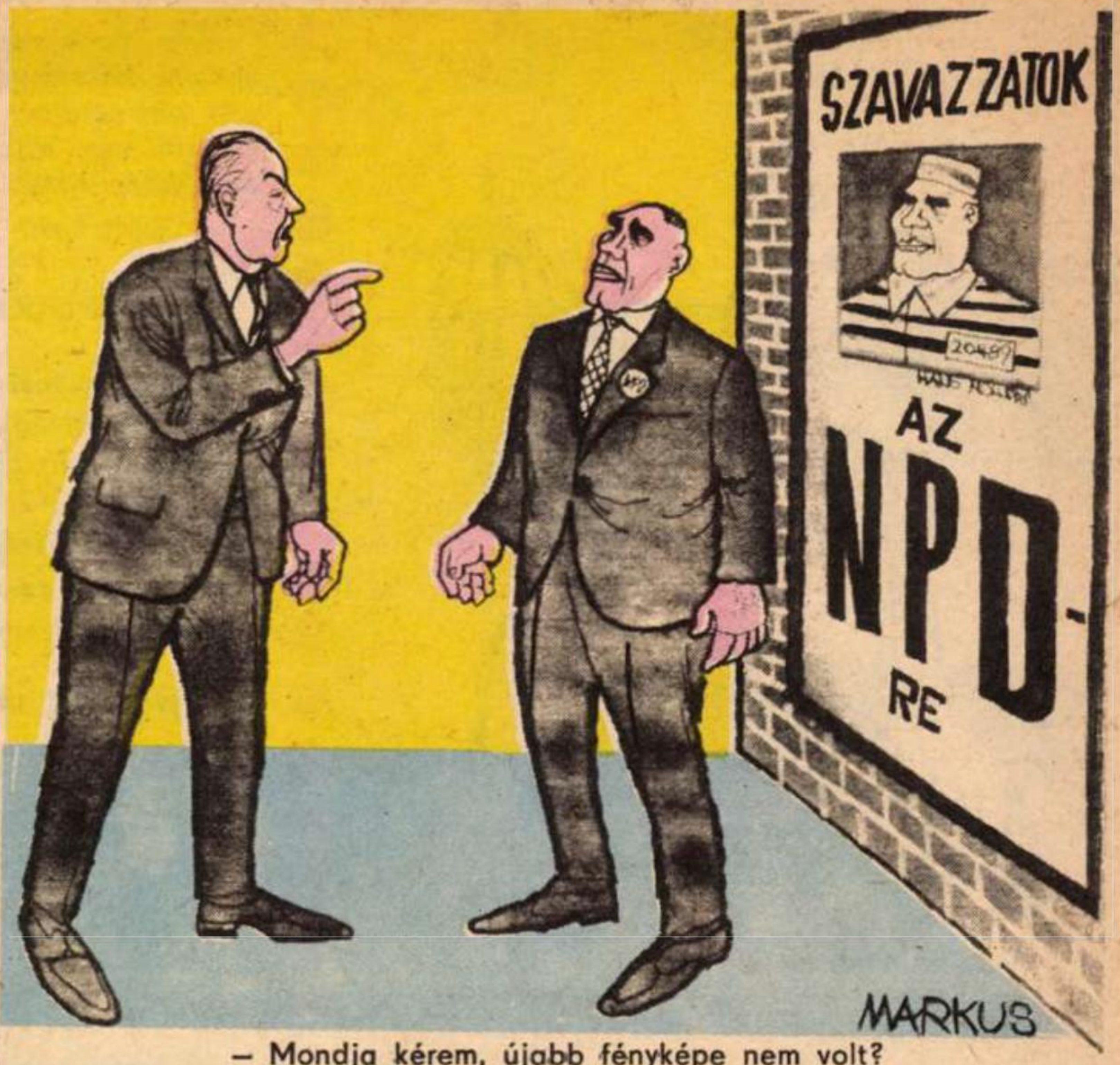

– Mondja kérem, újabb fényképe nem volt?

(A hamburgi „Stern"-ből)

NÉGY NYILATKOZAT

(KÉP A JÖVŐBŐL)

T. OLGA FILMSZÍNÉSZNŐ

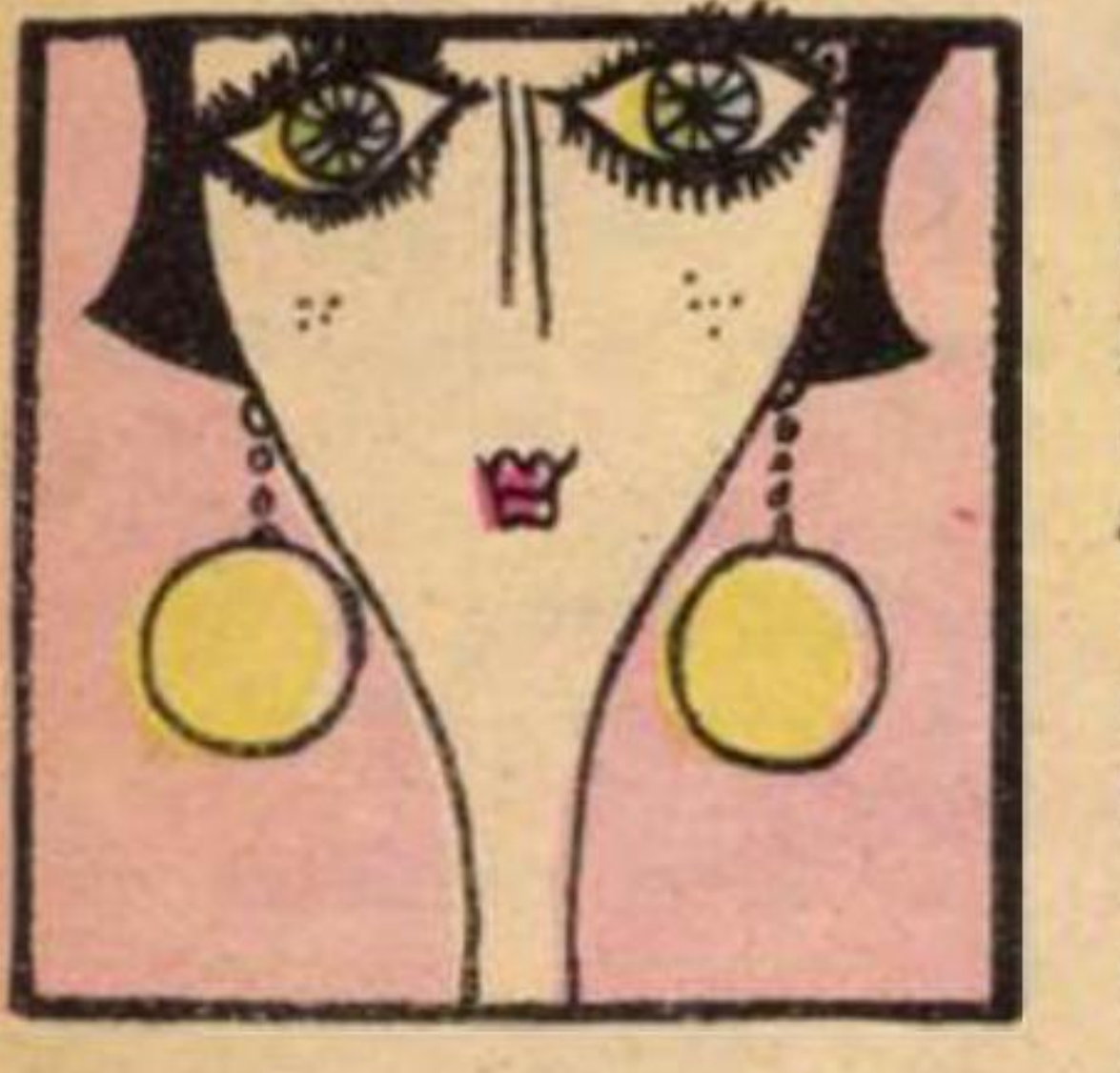

Sose készültem színésznőnek, sőt, moziba is nagyon ritkán jártam. Bérelszámolóként dolgoztam a Bámexbumfértnál. Egy napon lementem a Kutyatej eszpresszóba és ott fixírozni kezdett egy férfi, majd odalépett az asztalomhoz, bemutatkozott, és azt kérdezte: elvállalnám-e a „Mint a pinty" című, hétórás szuperprodukció főszerepét és nyolc kisebb szerepet? Mondtam, hogy én még sohasem csináltam ilyesmit, azt felelte: nem baj, egyszer el kell kezdeni, valószínűleg nagyon tehetséges vagyok. Ott, helyben, alá is írtam a szerződést.

F. GÉZA, A FILM ÍRÓJA

Aztat én sose gondolltam vóna, hogy fillmíró leszeg. Egy naponn oda lépett hozzám egy férfi és azt tudakollta tőlem: nem akarok-e fillmet írni? Mondtam nekije, hogy én mék sohasse csináltam ilyesmit. Azt felelte: nem baj, egyszer eztet is el kel keszdeni. S akkor addig maceráltak, adig jártak a nyakkamra, amíg meg nem írttam a „Mint a pinty" című filmemet, ezel a kető darab kezemmel, it ni!

S. OTTÓ, RENDEZŐ

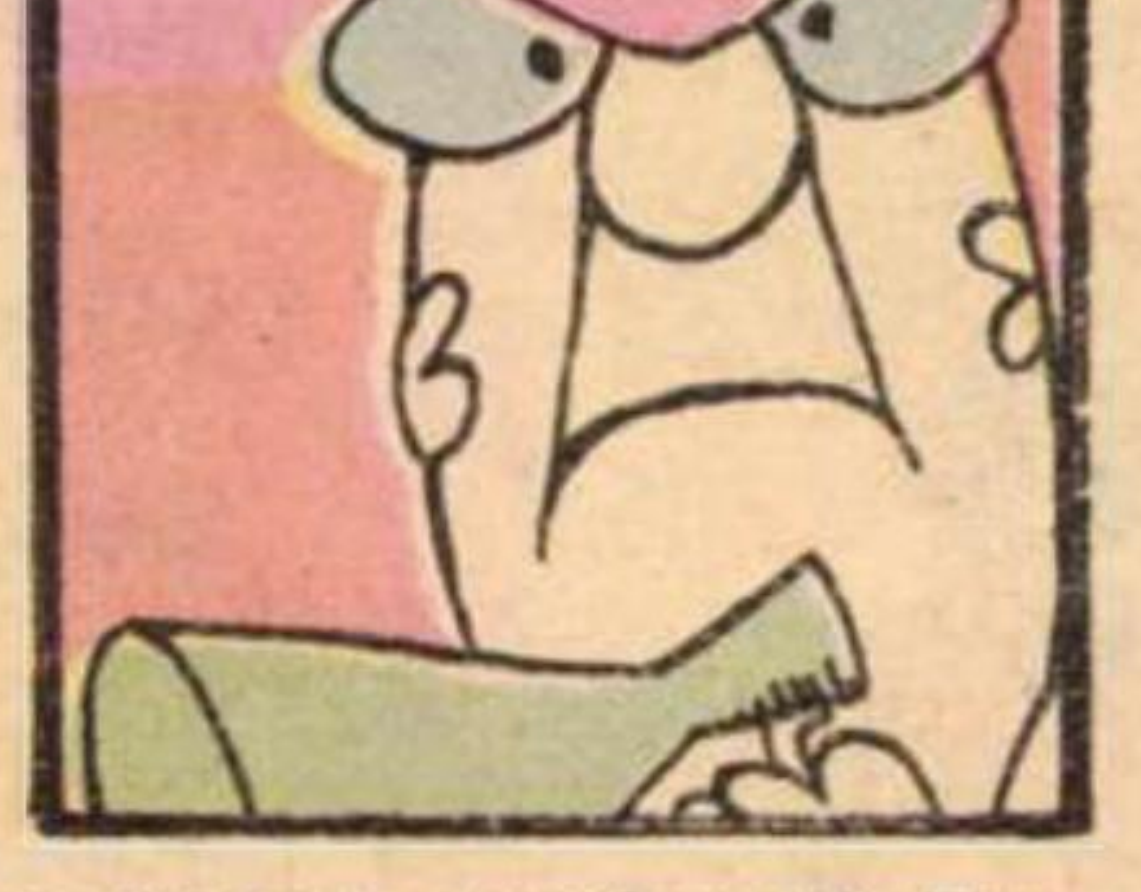

Nem, álmomban sem gondoltam arra, hogy én egyszer filmet fogok rendezni. Tulajdonképpen még ma sem hiszem el. Diszpécserként dolgoztam egy gyárban, és elégedett voltam a munkámmal. Egy napon felhívott valaki telefonon és azt kérdezte: nem akarok-e filmet rendezni? Bevallom őszintén, nagyon meglepődtem, mert én még sohasem rendeztem filmet, és egy kicsit megijedtem. Az, aki felhívott, közölte velem, hogy épp most készült el F. Géza „Mint a pinty" című forgatókönyve, és rám bízzák a rendezést, ha van egy kis időm, és ha elvállalom. Három nap gondolkodási időt kértem, aztán igent mondtam és nem bántam meg. A tehetséges T. Olgával élvezet volt együtt dolgozni.

Z. ELEMÉR, NÉZŐ

Kérem szépen, én nem vagyok moziba járó ember. Ha egyszer már hazamentem, nem szívesen megyek el hazulról. Egy este beállított hozzám egy lelkes fiatalember, és azt kérdezte: nem akarok-e mozinéző lenni? Mi tagadás, váratlanul ért a kérdés, és sokáig nem is tudtam, hogy mit feleljek. A fiatalember elmondta, hogy én leszek a „Mint a pinty" című hétórás szuperprodukció nézője. Vagyis nekem kell megnéznem a filmet, mert én leszek a Néző, valamelyik moziban. Ha vállalom. Ők tehetségnek tartanak. Nem akartam vállalni, de könyörögni kezdtek és megígérték, hogy taxival visznek a moziba és taxival szállítanak haza, akkor aztán aláírtam a szerződést, amelyben köteleztem magam, hogy megnézem a filmet. De többé nem vállalok ilyesmit. Megmaradok a szakmámban. A filmnézés óriási strapa. A „Mint a pinty" nézése közben teljesen kikészültek az idegeim és még ma sem hevertem ki teljesen…

*

Épp most értesültünk arról, hogy a „Mint a pinty" című hétórás szuperprodukció első díjat nyert a Rákospalotai Filmfesztiválon. A legjobb női alakításért járó díjat T. Olga, a legjobb forgatókönyv díját F. Géza, és a legjobb rendező díját S. Ottó kapta.

Z. Elemér néző nem kapott díjat. Pedig ha valaki, ő megérdemelte volna…

Mikes György

AZ EGYSZERŰSÍTÉS MŰVÉSZETE

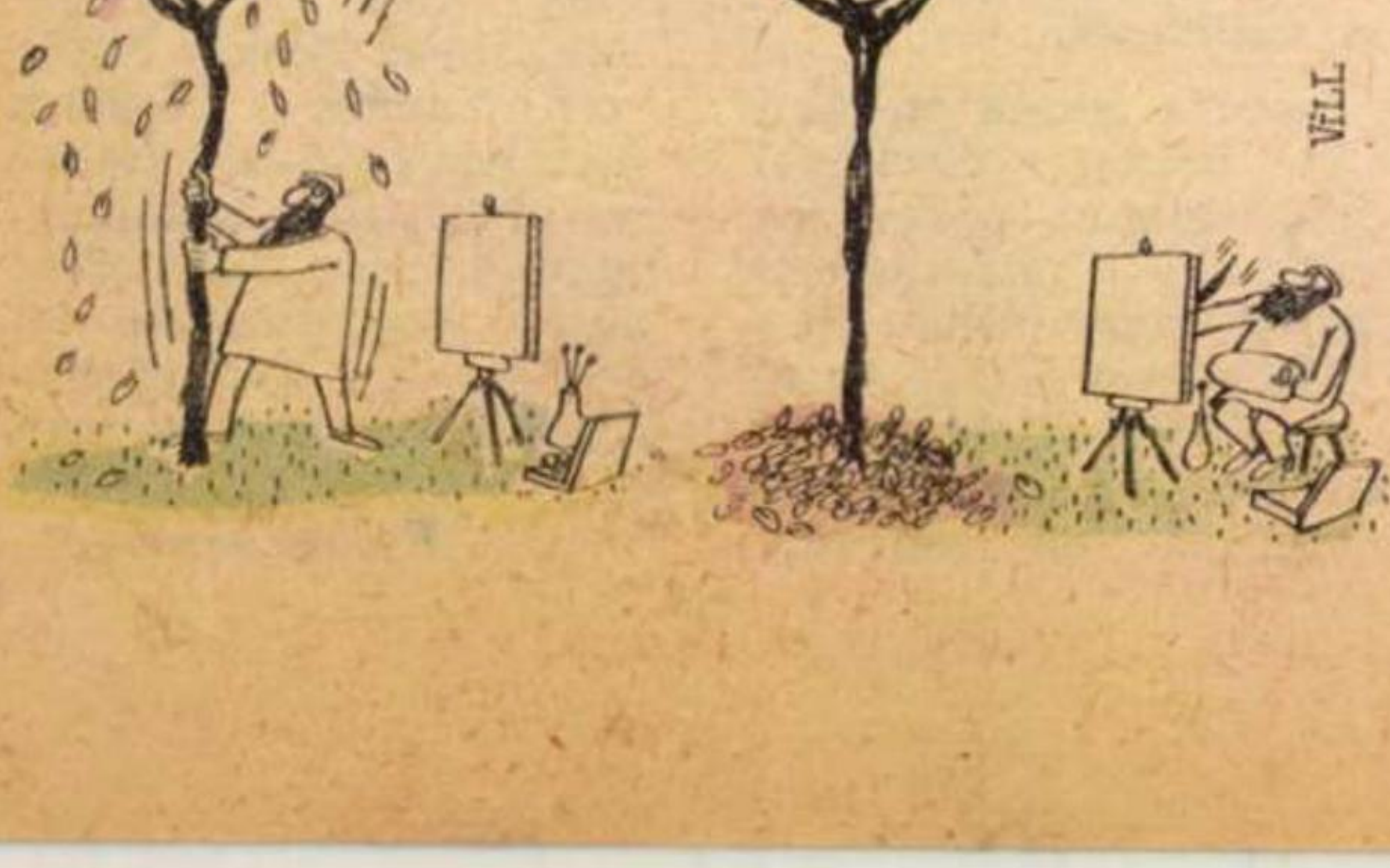

CICAVÍZIÓ

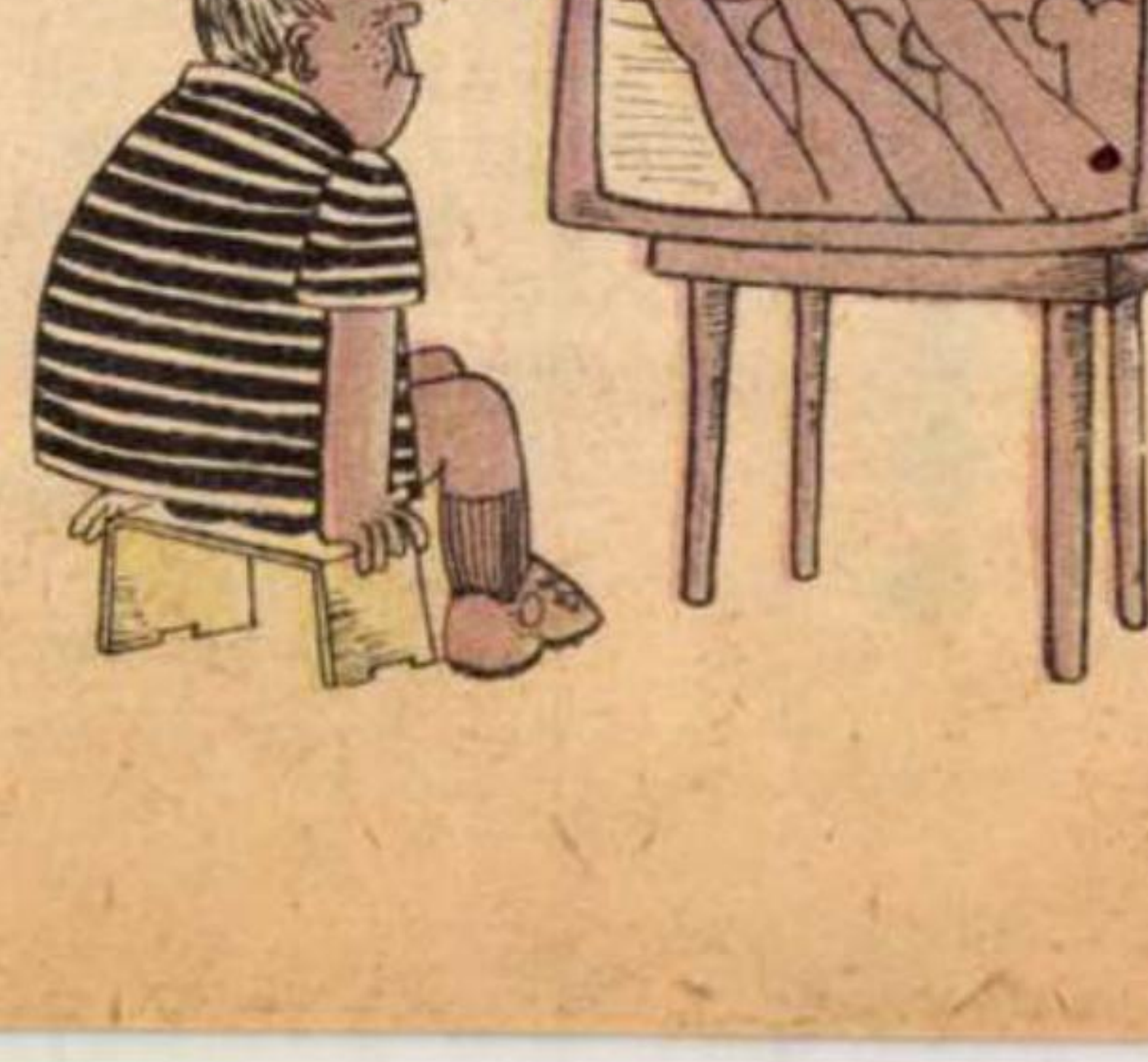

PIACKUTATÁS

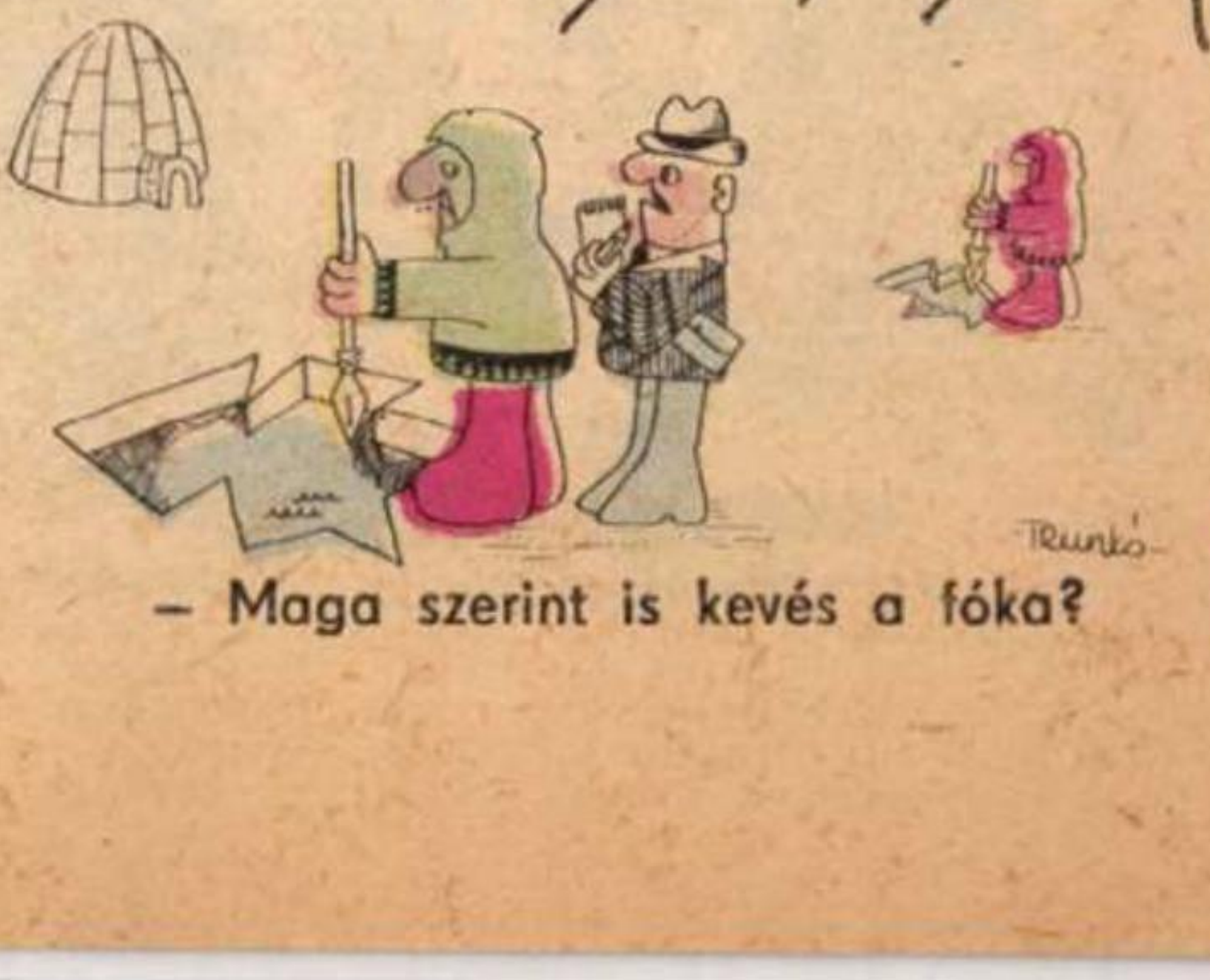

– Maga szerint is kevés a fóka?

A NAGYSÁG ÁTKA

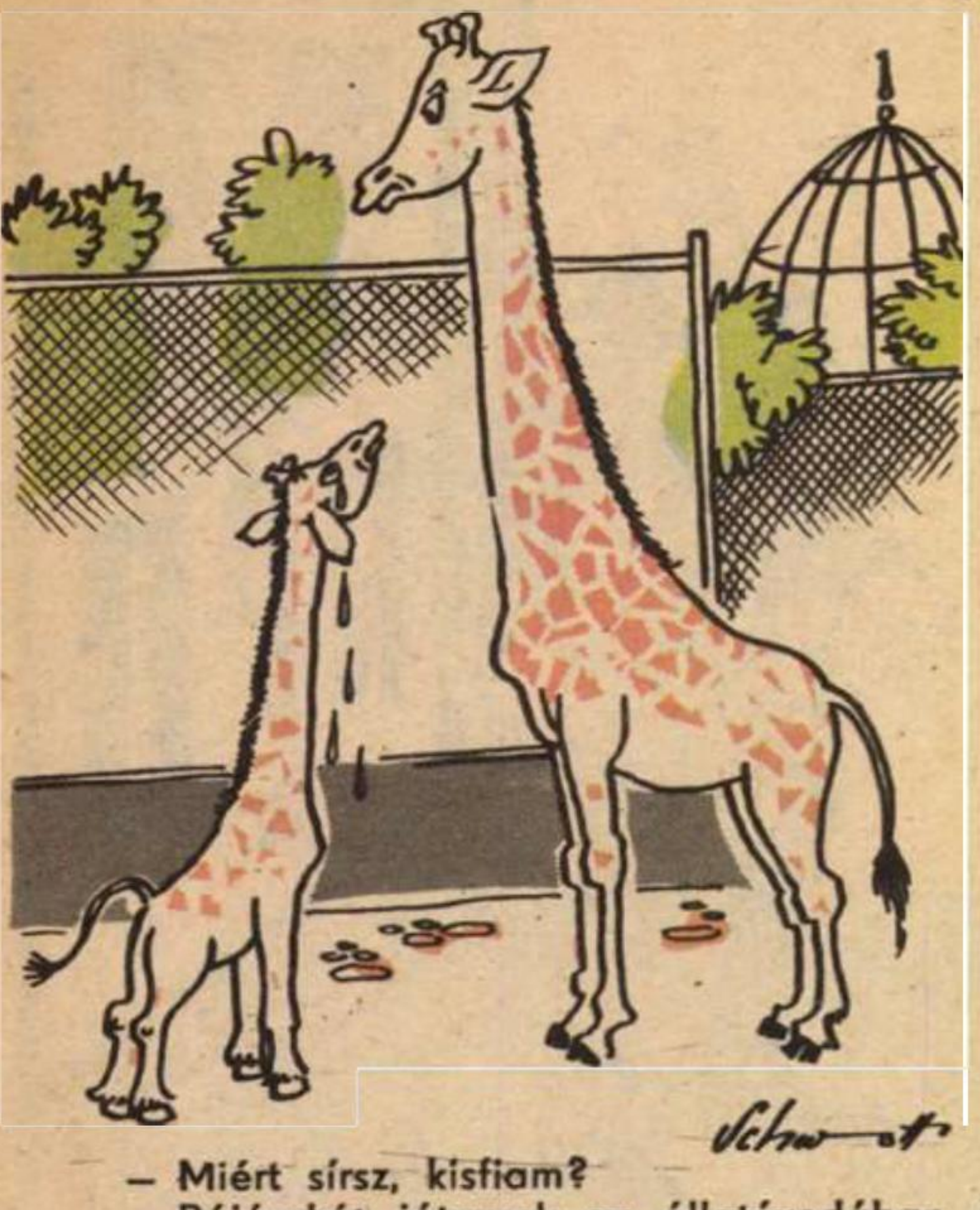

– Miért sírsz, kisfiam?
– Bújócskát játszunk az állatóvodában és mindig engem találnak meg először.

HIPPI-HISTÓRIA

New York utcain két hippi ődöng. Egy sarkon katolikus papra lesznek figyelmesek, aki át akar menni az úttesten, a papnak fel van kötve az egyik keze, a másikkal botra támaszkodik.

— Segítsünk? — veti neki oda az egyik hippi.

— Ne fáradjatok, fiaim — kapják a választ.

— Mi történt? — kérdi a másik.

— A fürdőkádból kiszállva, elcsúsztam, tudjátok, s eltört a kezem, kificamodott a bokám...

A két hippi összenéz. Az egyik, súgva:

— Te, mi az a fürdőkád?

A megkérdezett gondolkozik, s aztán így szól:

— Nem tudom, nem vagyok katolikus...

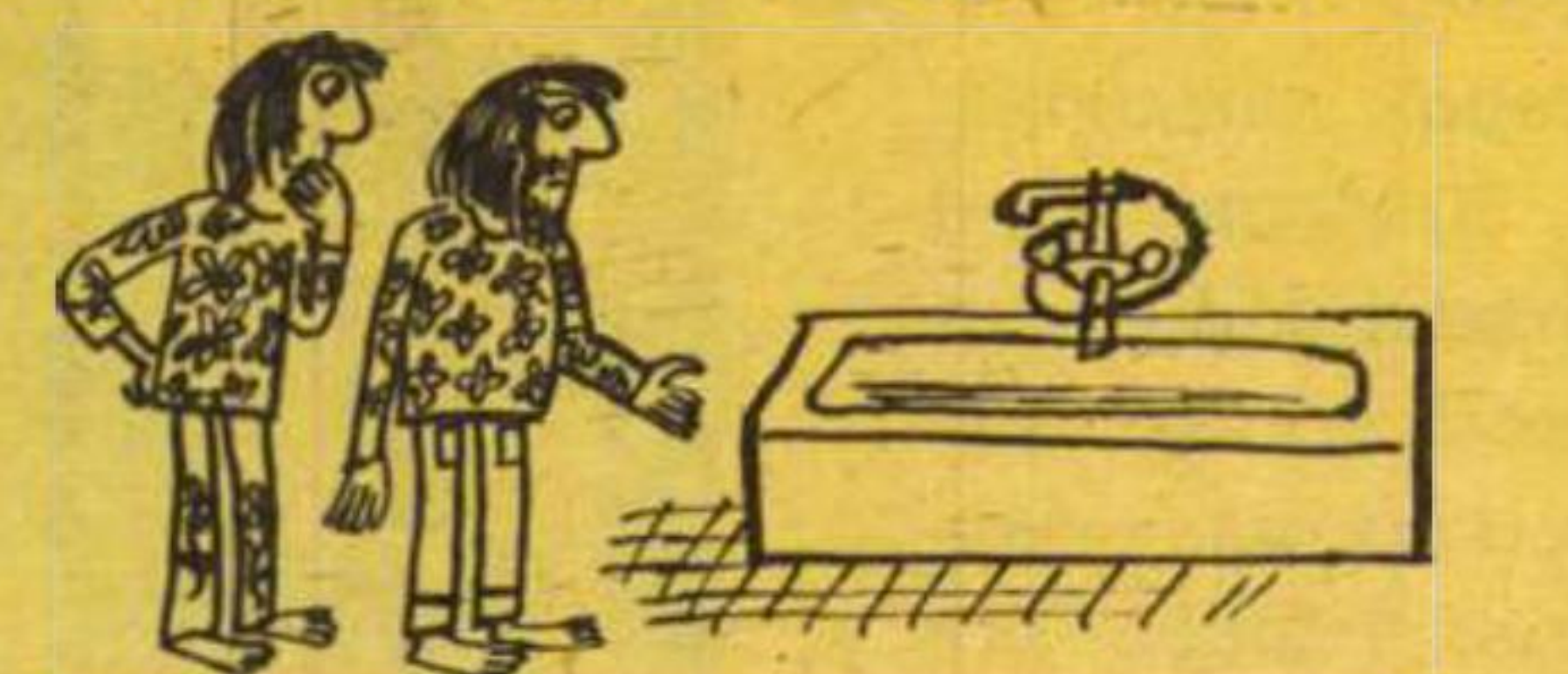

BEJÁRÓNŐK

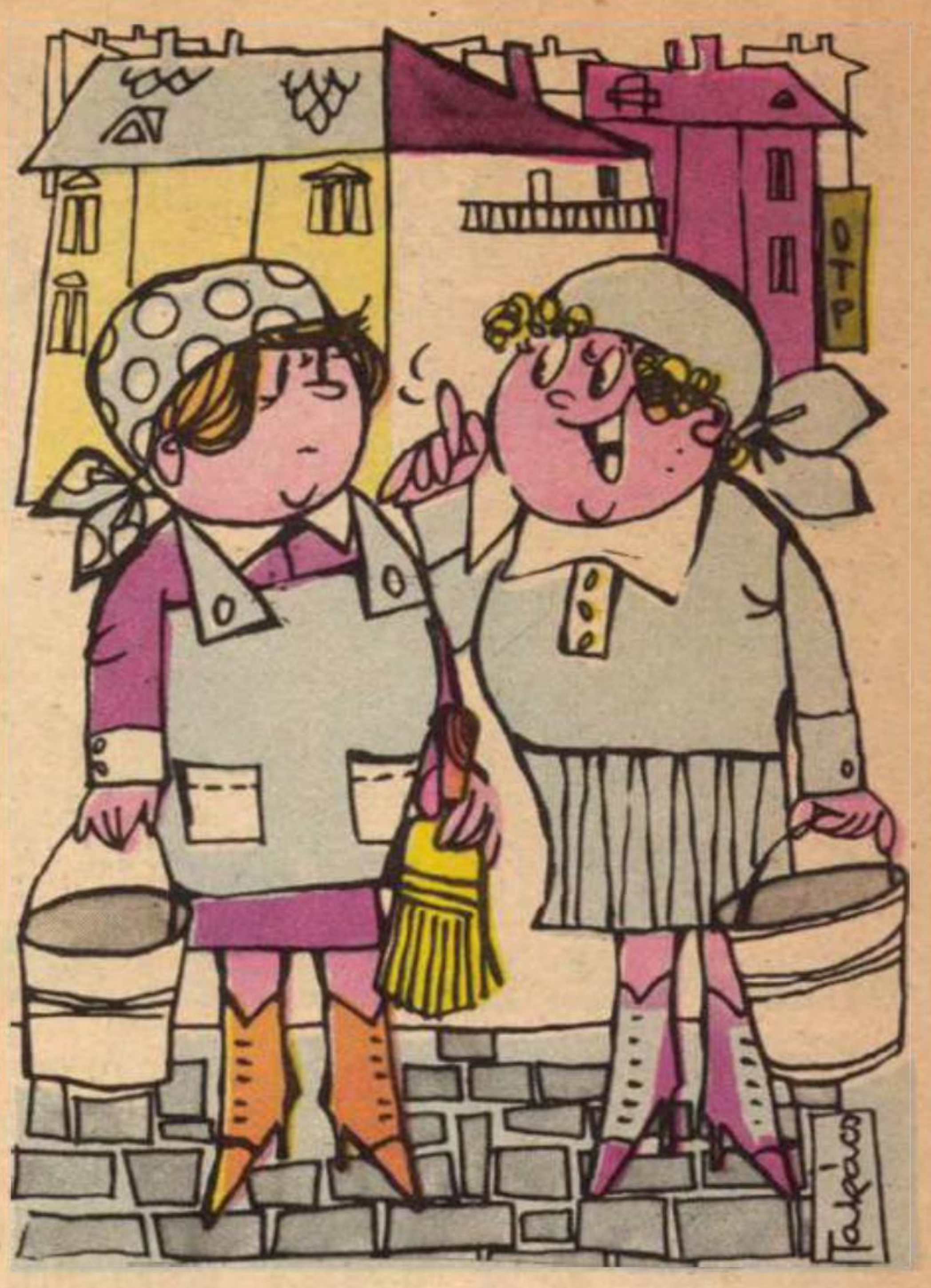

– Én ebben a hónapban már három nagyságámat rúgtam ki.

HIVATALOS ÓRÁK

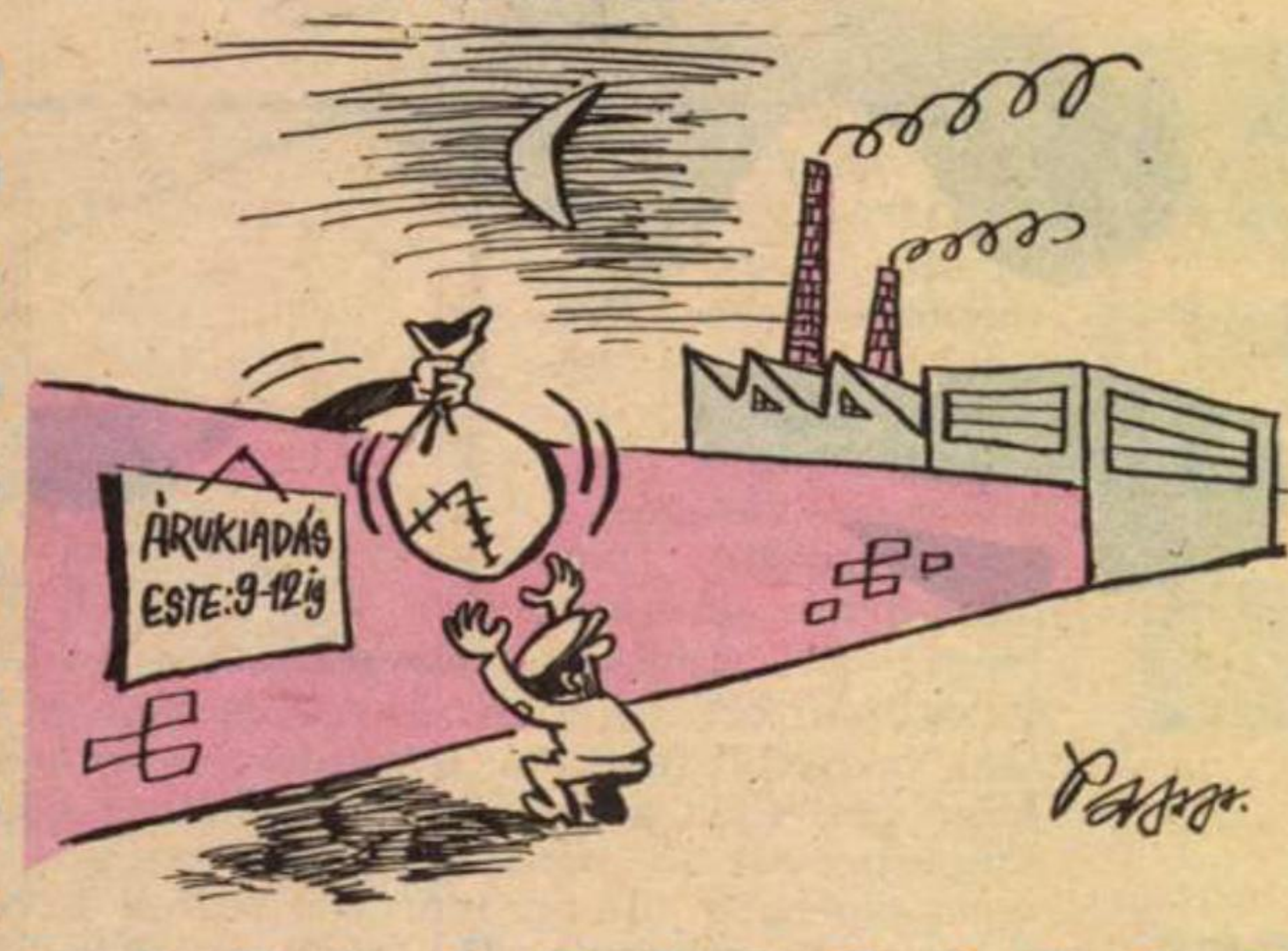

ÓVATOS PROTEKTOR

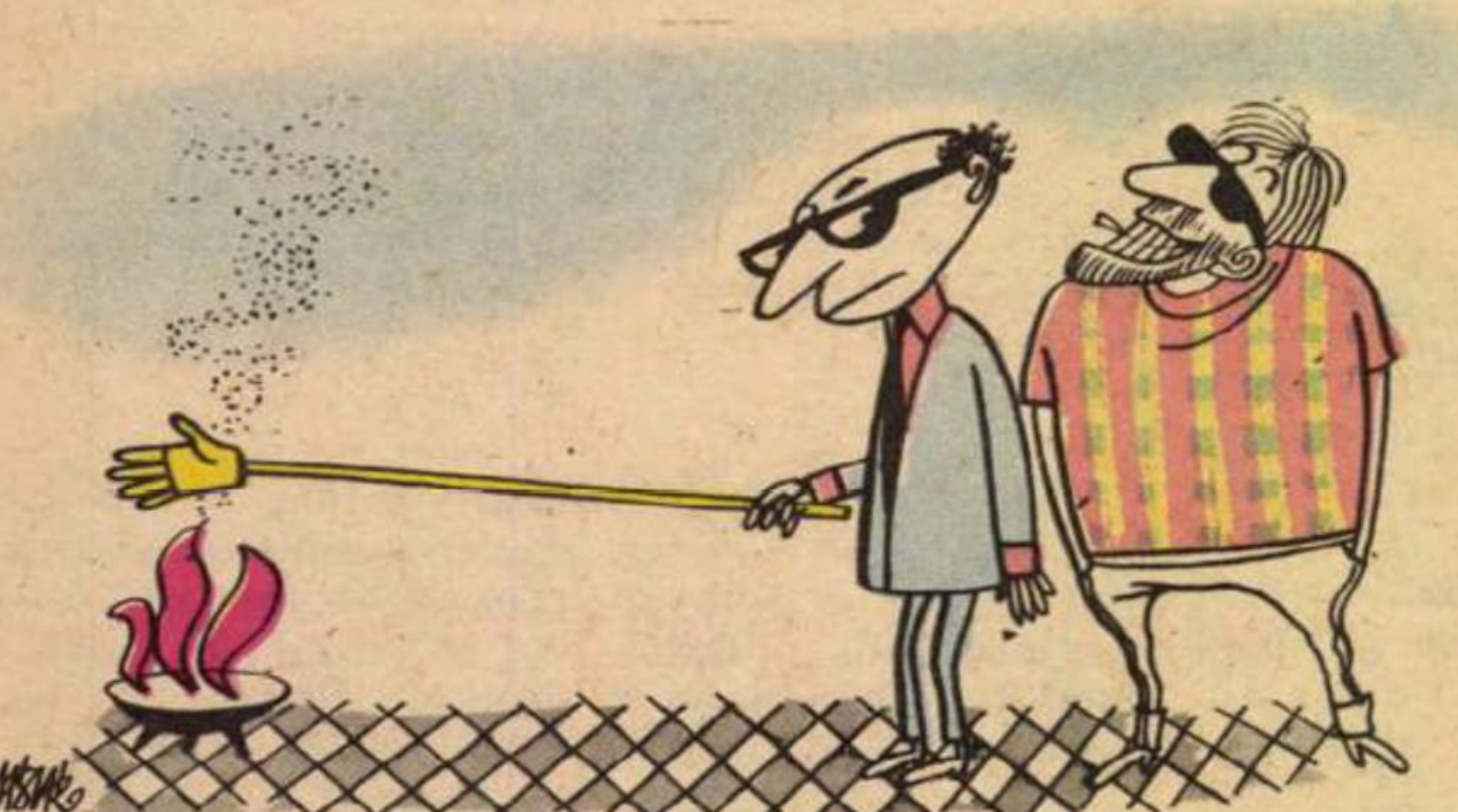

AJÁNDÉK KOCSIK

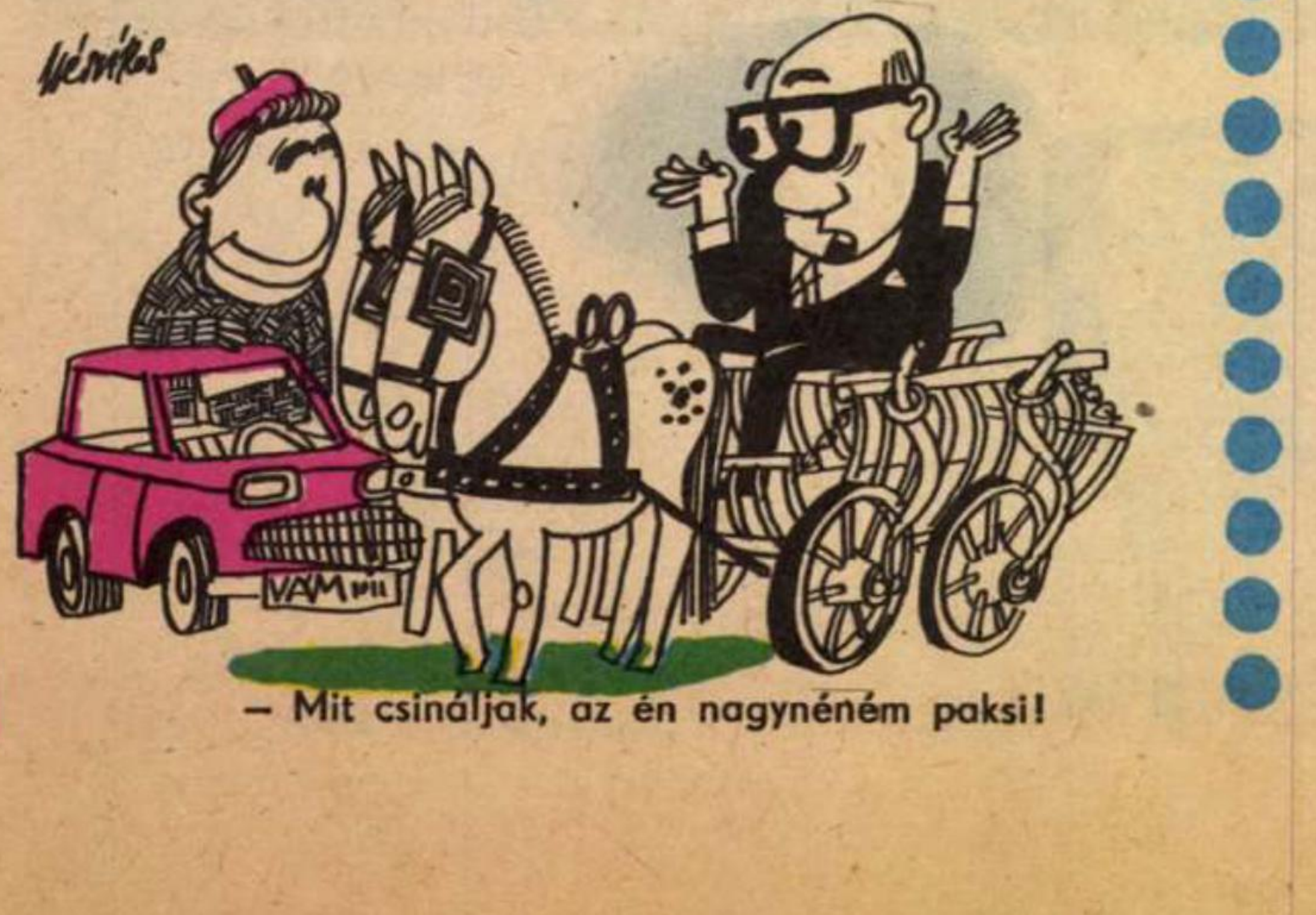

– Mit csináljak, az én nagynéném paksi!

TETŐANTENNA

Felhívtam az Állami Szerelővállalatot.

— Szeretnék a tévémhez tetőantennát felszereltetni.

— Ennek semmi akadálya. Tessék engedélyt kérni a Házkezelőségtől.

Felhívtam a Házkezelőséget.

— Hogy jutok az engedélyhez, hogy tetőantennám legyen?

— Szíveskedjék egy kérelmet benyújtani. Mi engedélyezzük.

— Mindenkinek megadják az engedélyt?

— Miért ne? Mindenkinek megadjuk.

— És minden esetben megadják?

— Természetesen.

— Hátha mindenkinek, minden esetben megadják, akkor minek az engedély?

— Mert rendelet van rá és a szerelővállalat csak akkor vállalhatja, ha a lakótársnak a Házkezelőségtől engedélye van.

— De ha az engedélyt úgyis megadják mindenkinek, akkor az egész csak formalitás.

— Ez kétségtelen. De a lakótárs csak akkor kapja meg a tévé-antenna szerelésére az engedélyt, ha előbb írásbeli nyilatkozatot ad arról, hogy a szerelés közben az épületen esetleg bekövetkező minden kárt megtérít a Házkezelőségnek.

— Mi kárt tehet egy gondos állami szerelővállalat az épületben?

— Teszem fel, nem helyezi vissza a cserepet, vagy eltöri. Először beázik a padlás, aztán a IV. emelet, és így tovább, egészen a földszintig. Beázik minden...

— Ez valóban előfordulhat. De miért tőlem kéri a Házkezelőség a kár megtérítését, és miért nem a szerelővállalattól, amikor az ő rossz munkája idézte elő a kárt?

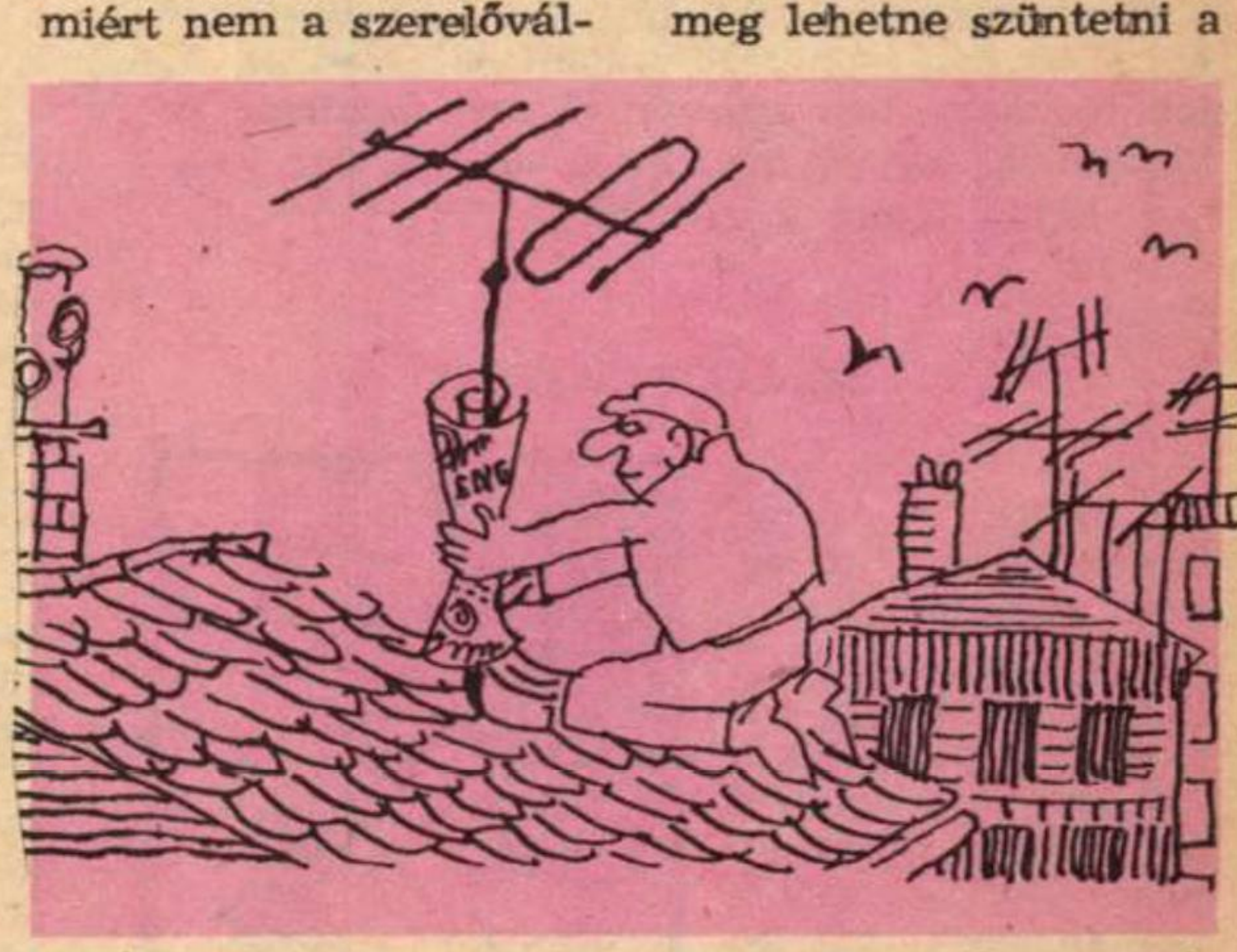

— A szerelővállalattól ön visszakövetelheti a Házkezelőségnek kifizetett kárösszeget.

— És ha nem vállalja?

— Köteles vállalni!

— De ha mégsem?

— Akkor ön bepereli a vállalatot.

— Ne tessék tréfálni! Az állami szerelővállalat állami házra szereli a tetőantennát. Miért nem állhat jogviszonyban közvetlenül a vállalat a Házkezelőséggel, hogy a lakót ne terheljék az engedélykéréssel, a kártérítéssel, amihez semmi köze sincs? Miért keserítik el a lakók életét az esetleges pereskedéssel járó huzavonával?

— Mert rendelet van rá!

— Rendelet van az ügyvitel egyszerűsítésére is! Egy tollvonással meg lehetne szüntetni a felesleges adminisztrálást és a lakók zaklatását ez esetben is.

— Önnek is tudnia kell, hogy felettes hatósága rendeletét a Házkezelőség nem bírálhatja és nem is hívatott azt megváltoztatni...

*

Ezt a két telefonbeszélgetést egy olvasónk mondta el nekem. Én csak sajtó alá rendeztem. Hadd lássa a Fővárosi Tanács illetékes osztálya, hogy a dolgozót mi idegesíti és bosszantja manapság leginkább! Talán egyszerűsíteni lehetne a tetőantenna ügyvitelét. Ha mást nem is...

Földes György

SZENTKÉP

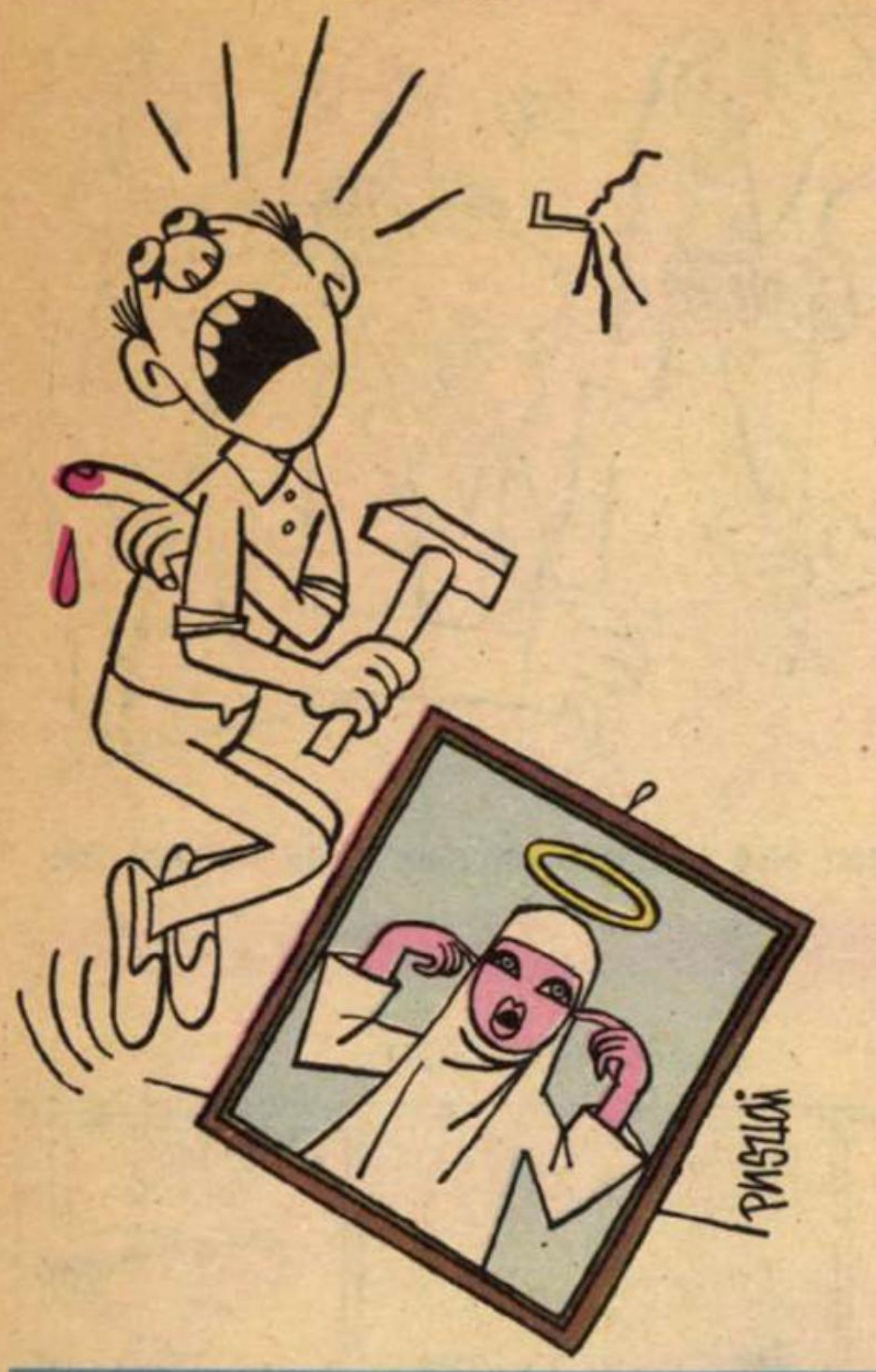

KIÜZETÉS AZ OLIMPIAI FALUBÓL

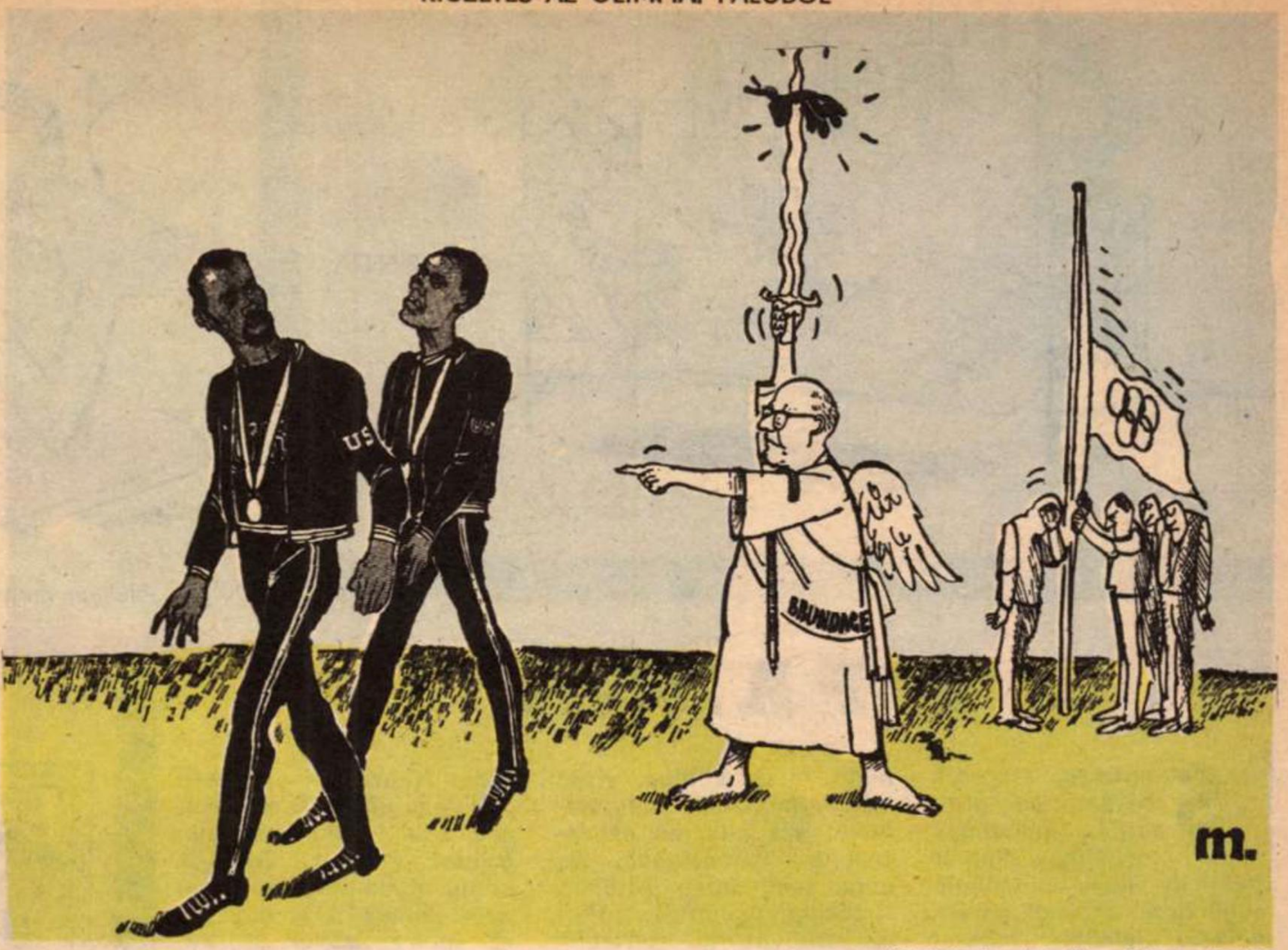

(A bécsi „Arbeiter Zeitung"-ból)

PROTEKCIÓS ÁLLAS

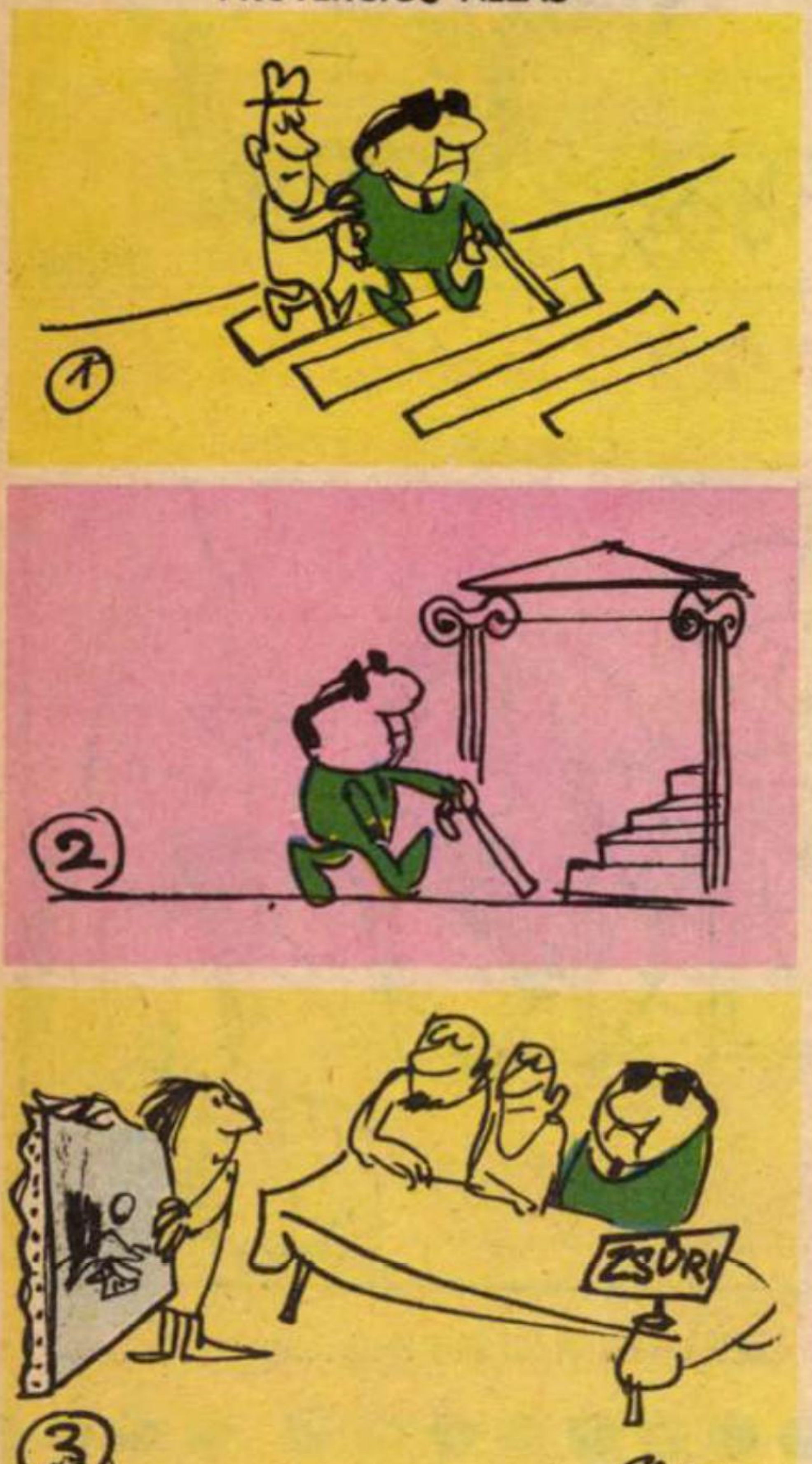

LEÁNYKÉRÉS

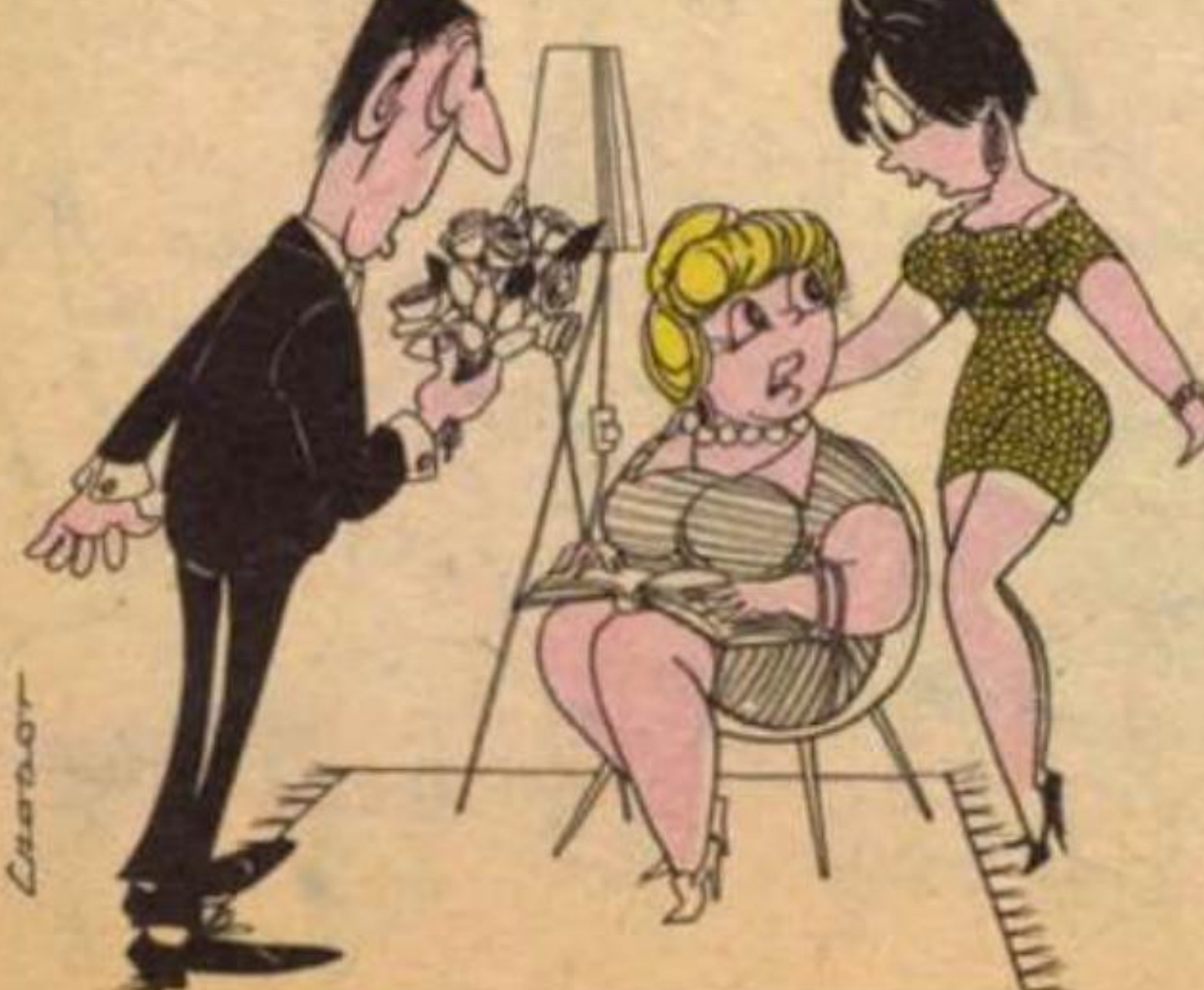

— Anyu, hozzá menjünk?

Házi olimpia

Nem kétséges, hogy ez volt és alighanem ez is marad minden idők legemlékezetesebb olimpiája. Mármint az, amelyet Béluci és Bütyök rendezett néhány haverral a házban és környékén.

A versenyzők, délutánosok lévén az iskolában, rendszerint már kora reggel elhagyták szálláshelyüket, s a versenyek színterére siettek. Például az egyik legnagyobb érdeklődéssel várt atlétikai számot, a kalapácsvetést az Udvarló Olimpikóban rendezték. Ne tessék mosolyogni: ez igenis igazi kalapácsvetés volt. Legalábbis annyiból, hogy igazi kalapácsot vetettek. (Béluci papája szerelő.) Ehhez csak a közös vécéből kellett leszerelni a láncot, s ennek végére rákötni a sportszert. A lélegzetelállító versenyben az első helyet Bütyök (Magyarország, első emelet négy) szerezte meg. Olimpiai rekordot ért el; teljesítménye három félemeleti ablak. Lahováczné, a házfelügyelőnk, mint közönség, hatvanezer fanatikus mexikóit is megszégyenített volna őrjöngésével és tombolásával.

Ezt követőleg Lahováczné a starter szerepében lépett föl. Igaz, hogy pisztoly helyett prakkerral indított, de azért a rajt pompásan sikerült. A mezőny minden bizonnyal megdöntötte volna a kilencedik kerületi csúcsot, de sajnos a futam eredményét később megsemmisítették, mert egy bizonyos Lepény nevezetű futó állítólag előbb látta meg Lahovácznét, mint a többi, és kiugrott.

Felejthetetlen marad minden idők legdrámaibb gátfutás-döntője. Ez a járdán zajlott, üres ház előtt. A ház azért volt üres, mert minden lakó kint állt a járdán, és nézte, hogy na, ebből mi lesz. A gátakat ugyanis Vendelffi Valér professzor — doctor phil. — hímnemű ivadéka — sportnevén Dugó — szállította a pályára, egyenest édes jó atyja magánkönyvtárából. A rajtot némileg késleltette, hogy a versenyzők egy része itt-ott beleolvasott a gátakba, különösen azokon a helyeken, ahol a véletlen szeszélye egy-egy péhovardot sodort az akadály tetejére.

De aztán minden rendben ment tovább. Béluci telekente az arcát fekete Csillag-pasztával, s közölte a járókelőkkel, hogy tiltakozni kíván az otthoni bánásmód ellen. Ezek után ronggyá futották a doctor phil. magánkönyvtárát, amelynek egyik szép vaskos darabján, Róma nagyságán és hanyatlásán hallgatta később könnyes szemmel Béluci, amint társai eléneklik tiszteletére az „Ismertem egy lányt" című slágert, amely még oly sokszor csendült föl ezen a felejthetetlen olimpián.

A kardvívás döntőjét — az érthetetlen okvetetlenkedők miatt — a háztetőn bonyolították le, esernyőkkel. Ebben a számban a hatodikon lakó Kuka győzött (könnyű neki, megszokta a magaslatot), majd eredményhirdetés után a résztvevők közösen elvonultak a MÉH-hez, eladni, ami a kardokból megmaradt.

Minden idők legfeledhetetlenebb olimpiája tegnap ért véget. Megvallom: már fájt a fejem a sok látni- és hallanivalótól, a bérházraszóló eredményekről, s néha már úgy kapkodtam a levegőt, hogy a feleségem megkérdezte, nem kérek-e egy kis oxigén-belélegzést. Ezért is néztem végig felszabadult örömmel a záróünnepélyt, amelynek során a szülők élén vonuló Lahováczné két-három erélyes karmozdulattal oltotta ki a résztvevő csapatokból az olimpiai lángot.

Ma a lépcsőházban találkoztam Bütyökkel. Tekintete komor volt és elszánt.

Na — és most mihez kezdtek, olimpia nélkül? — kérdeztem tőle? Sötéten végigmért.

— Hogyhogy mihez? Készülünk Münchenre.

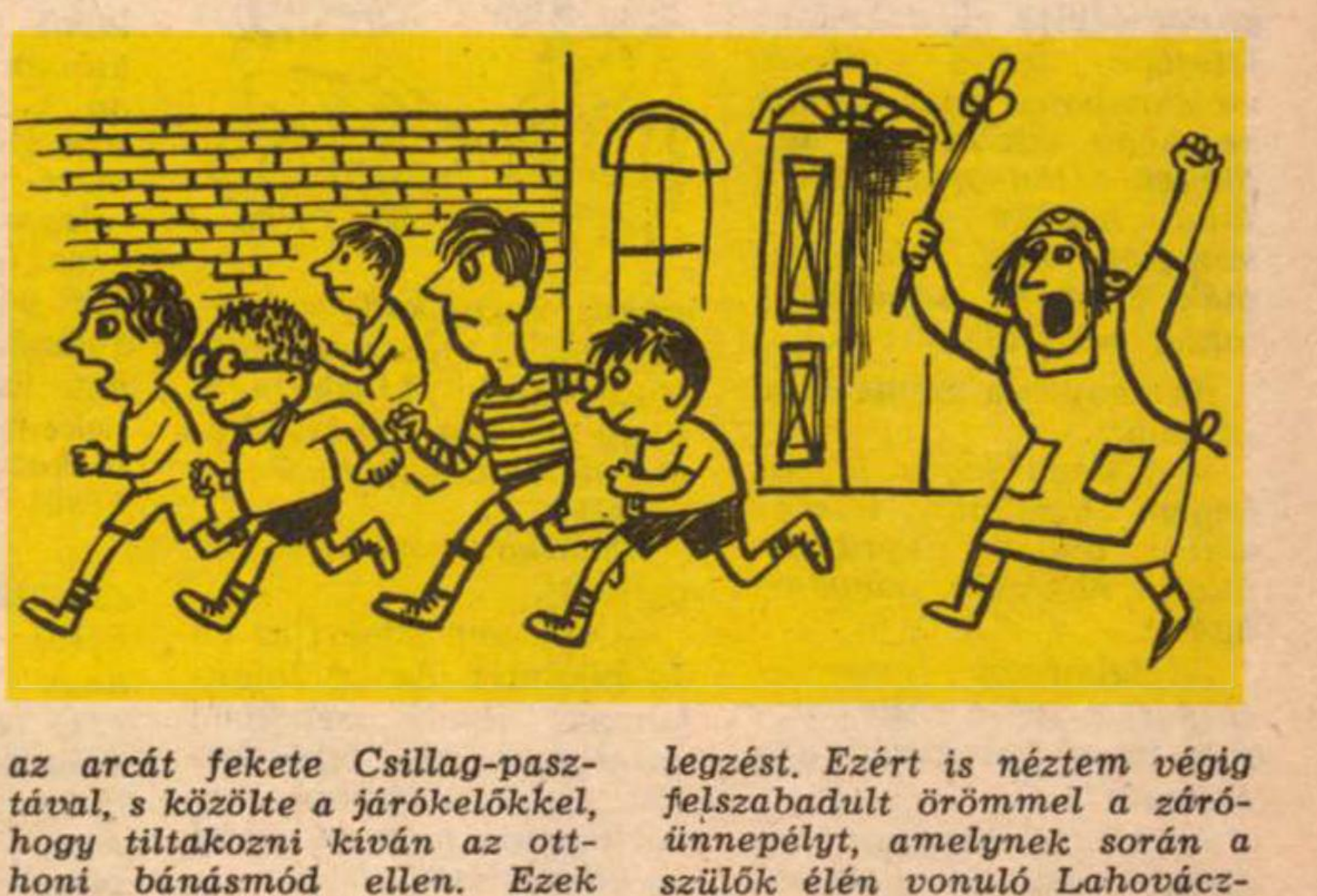

Timár György

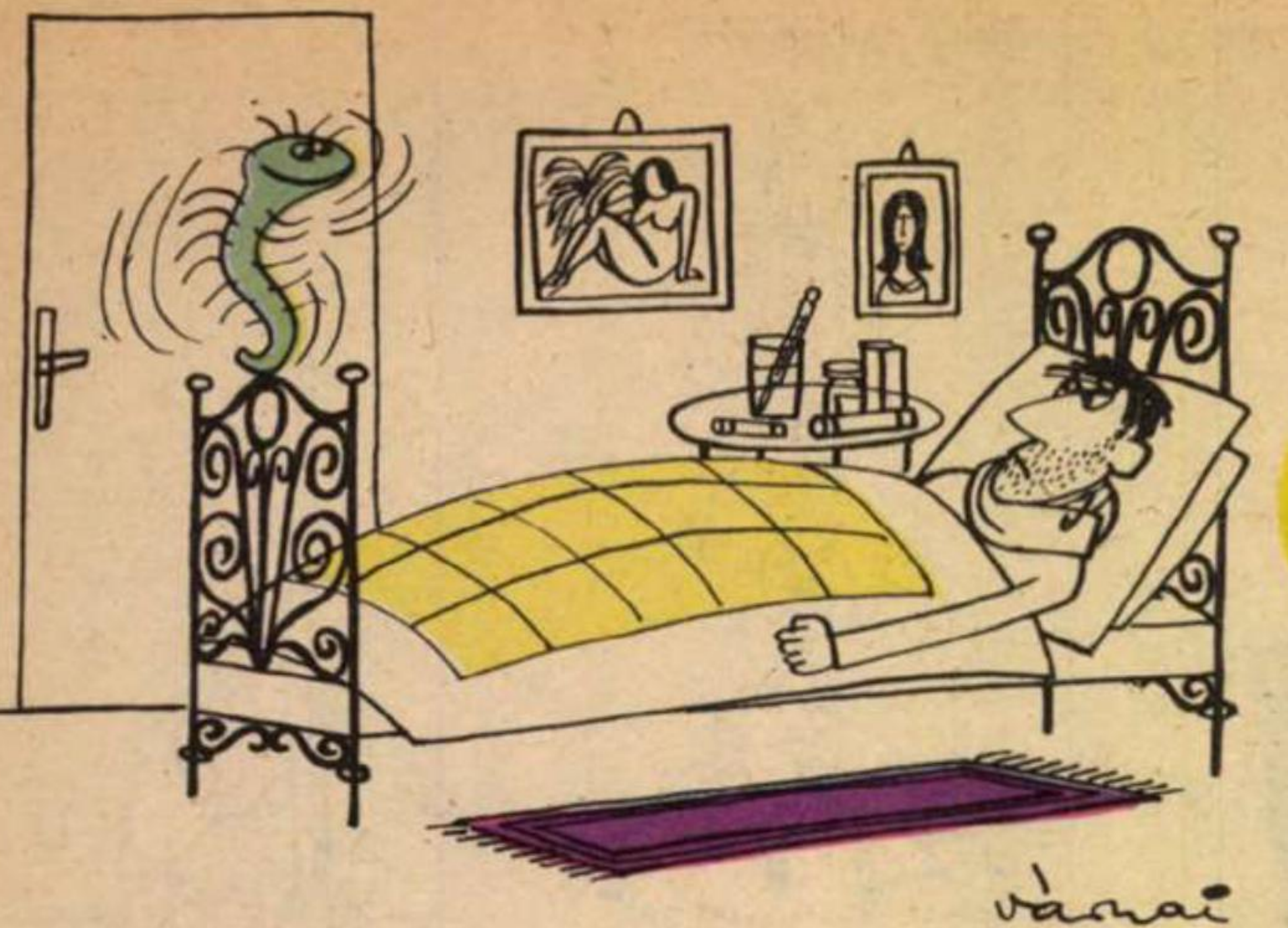

INFLUENZA

MINTA CSALÁDAPA

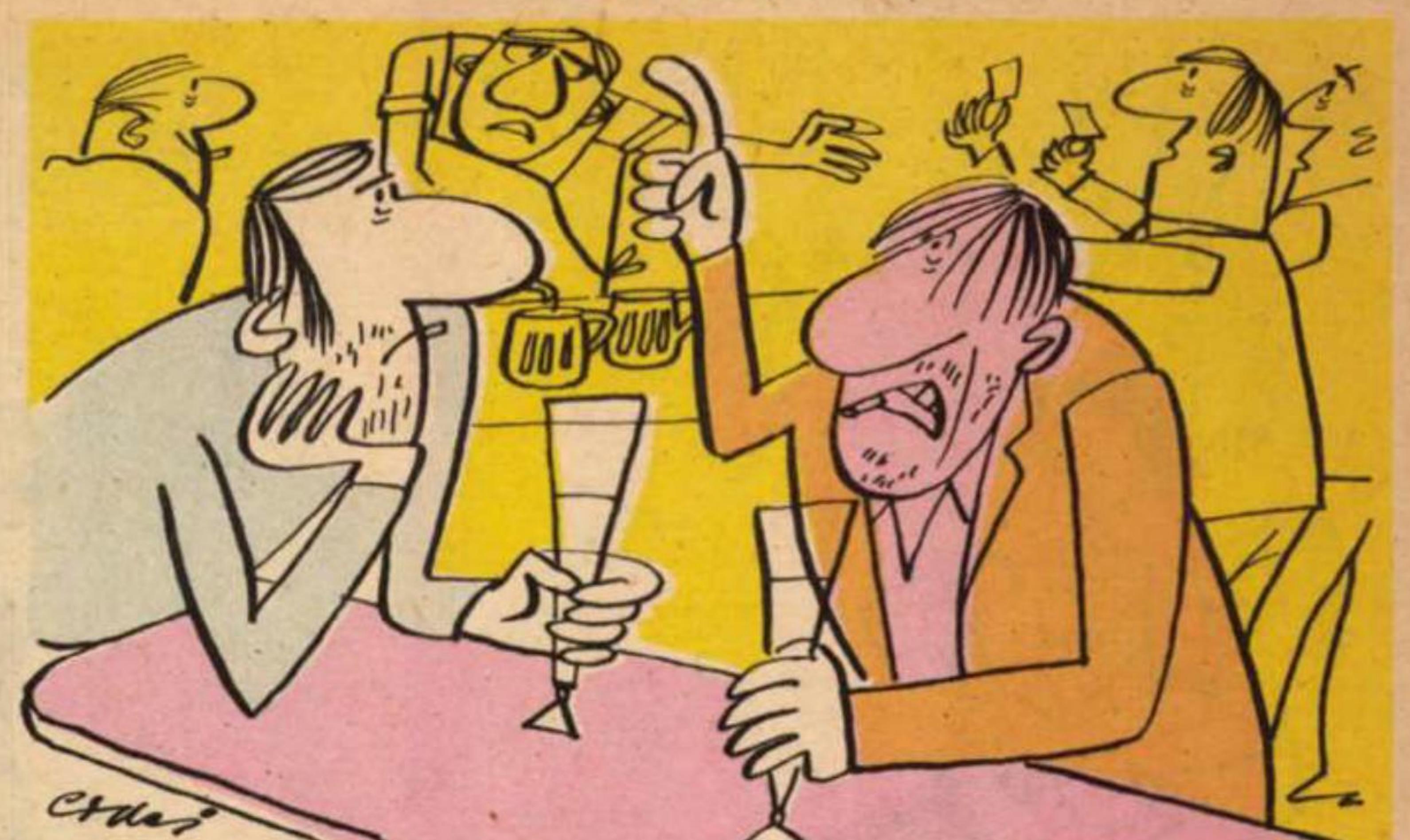

– Nekem munkaidő után első a családom, csak aztán rohanok ide.

A PÁRBAJ

Szemüveg, stuccolt bajúsz, az asztalkán félbehajtott Képes Sport, igen, ez lesz a szóban forgó ürge, ezekről az ismertető jelekről azonosíthatom. Tíz perce hívott fel telefonon és könyörögve kért, hogy találkozzunk itt, a Mókus eszpresszóban, élet-halál fontosságú ügyben.

Odaléptem hozzá, bemutatkoztam, ő felpattant, kezet nyújtott.

— Hála az égnek! Nebotka Gusztáv vagyok.

— Nem látom be — jegyeztem meg hűvösen —, hogy egy ilyen névért miért tartozna bárki is hálával az égnek?

— Félre tetszett érteni — mondta sietve. — Annak örülök, hogy eljött!

Bólintottam.

— Rendben van. Eljöttem. És megtudhatnám azt is, hogy miért kellett eljönnöm?

— Mindjárt arra is rátérek. De előbb legyen szíves árulja el, a kedves felesége tett-e célzást mostanában olyasvalamire, hogy közeleg a tél, jönnek a hidegek, fázik a lába, nagyon szép, viszonylag olcsó női csizmák érkeztek a cipőboltokba, satöbbi?

Keményen a szeme közé néztem:

— Milyen jogon faggat engem bizalmas természetű családi kérdések felől? Kikérem magamnak!

Fájdalmasan megvonaglott a szája széle, összetette a két kezét, úgy suttogta:

— Uram, higgyen nekem, semmi sem áll távolabb tőlem, mint hogy önt megsértsem! Ellenkezőleg, nekünk össze kell tartanunk, ez mindkettőnknek létérdeke! Kérem, mi a helyzet csizmaügyben?

Láttam, hogy teljesen ki van borulva, megsajnáltam.

— Hát, ha olyan nagyon érdekli, az én kedves feleségem nem tett célzást arra, hogy közeleg a tél, hogy jönnek a hidegek és hogy fázik a lába. Arra sem tett célzást, hogy micsoda női csizmák érkeztek a cipőboltokba. És arra sem, hogy satöbbi.

Megkönnyebbült sóhaj szakadt ki a melléből, visszatottyant a székre.

— Akkor még van remény! A helyzet tudniillik az, hogy az én feleségem egy hivatalban dolgozik az ön kedves feleségével, a múlt héten valamin összevesztek, de csúnyán, és azóta nem is beszélnek egymással. Nem tett erről említést a kedves felesége?

Vállat vontam.

— Lehet, hogy szólt, de az nálam úgy van, hogy amikor a kedves feleségem a munkahelyi incidenseiről kezd beszélni, az én agyam automatikusan kikapcsolódik. No, de miért kell kétségbeesni amiatt, hogy kedves feleségeink összekaptak? Majd csak kibékülnek! Vagy ha nem, azt is kiverjük valahogyan! Fel a fejjel!

Nebotka szomorúan legyintett.

— Ön nem ismeri az én Jolánkámat. Az én Jolánkámnál ilyen esetekben mindig párbaj következik. Az én Jolánkám úgy párbajozik, hogy túlöltözi az ellenfelét!

— Túlöltözi?!

— Igen, és ez rettenetes. Gombkészítő kisiparos vagyok, nem panaszkodhatom, elég szépen keresek, de már három ízben is a csőd szélére juttattak Jolánka párbajai.

Kezdett érdekelni a dolog.

— Hogyan zajlik le egy ilyen duellum?

— Hát kérem — magyarázta Nebotka —, mondjuk az ellenfélnek van egy zöld moher-sapkája, bojttal. Akkor Jolánka addig nyúz engem, amíg nem veszek neki egy piros moher-sapkát, kétszer akkora bojttal. Másnap azzal megy be a hivatalba, gondoskodik róla, hogy mindenki megcsodálja, az ellenfele pedig pukkadjon. Ez még nem volna baj, de ha a másik nő felveszi a kesztyűt és visszalő, akkor megindul a lavina! Bolgár bőrzekében jelenik meg a munkahelyen az ellenfél? Jolánka kiprésel belőlem egy norvég antilop bőrkabátot, rénszarvas díszítéssel! Bécsi kardigán a vetélytársnőn? Vehetek egy teljes olasz szettet Jolánkának! És nő és nő a lavina és engem nyom agyon. Meg a másik szerencsétlen férjet! Ezért hívtam önt ide. Fogjunk össze! Az én Jolánkám az első menetben mindig lábra megy. Tegnapelőtt vásárolnom kellett neki egy lapos sarkú sárga csizmát, kunkori orral. De ha az ön kedves felesége nem fogadja el a kihívást, mert ön nem reagál a célzásaira és nem ad neki pénzt ellen-csizmára, akkor partner híján az én Jolánkám nem párbajozhat. Ez önnek is érdeke, nekem is érdekem. Szövetkezzünk, amíg nem késő! Jó? Azt ajánlom...

— Sajnos — szakítottam félbe szomorúan —, késő! Mert igaz ugyan, hogy az én feleségem nem tett semminemű célzásokat, de az is tény, hogy egyszerűen elvett négyszáz forintot a kosztpénzből és tegnap egy magas sarkú zöld csizmával állított be, annak is kunkori orra van, ráadásul még valami sarkantyúféle is díszeleg a sarkán! Nebotka úr, legyünk erősek, ez a párbaj már elkezdődött! Ön ismeri a feleségét! Én is ismerem az enyémet! Ez a párbaj a végkimerülésig fog tartani. A mi kettőnk végkimerüléséig!

Kürti András

RAVASZ BEOSZTOTT

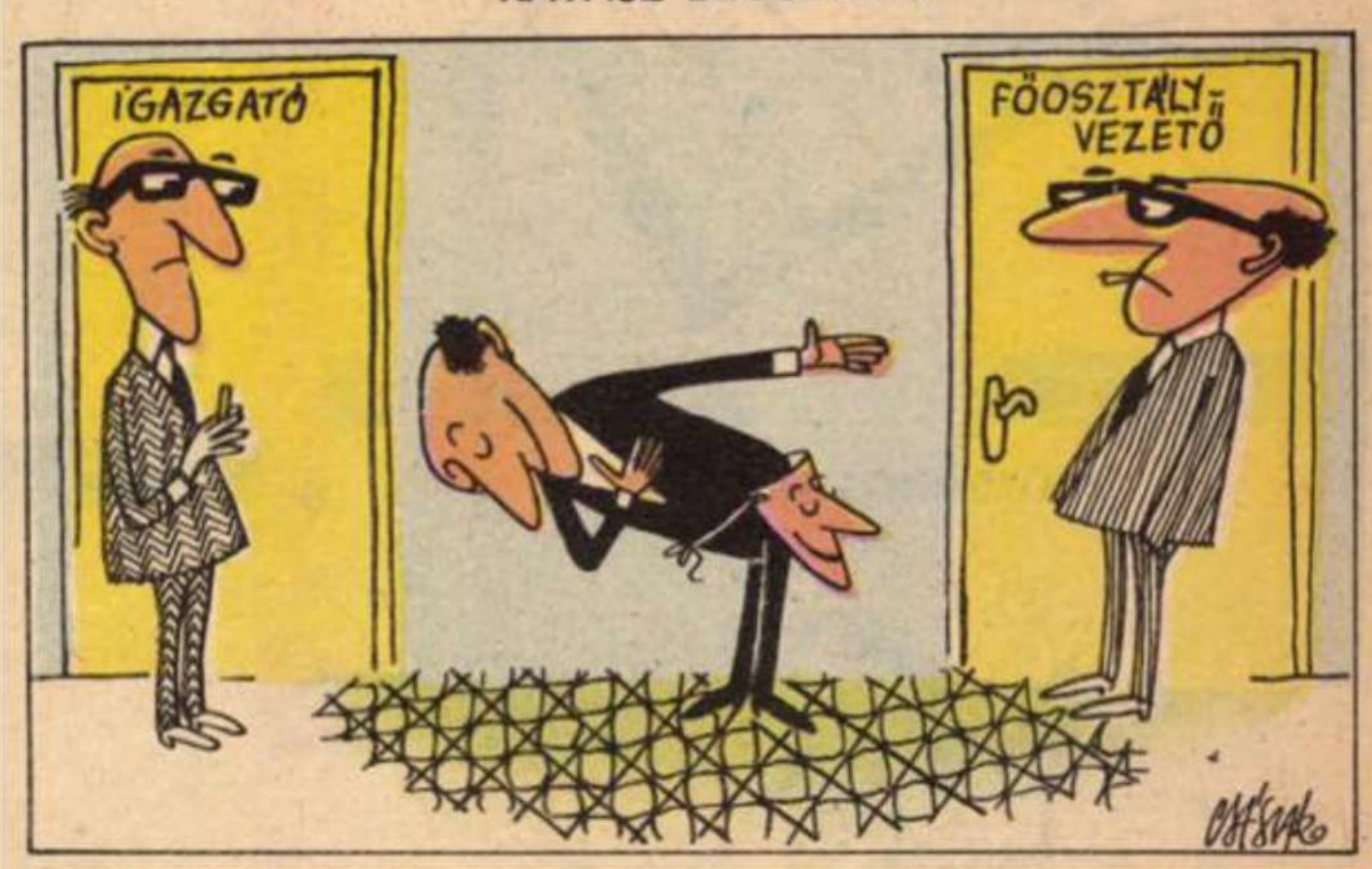

CIRKUSZ

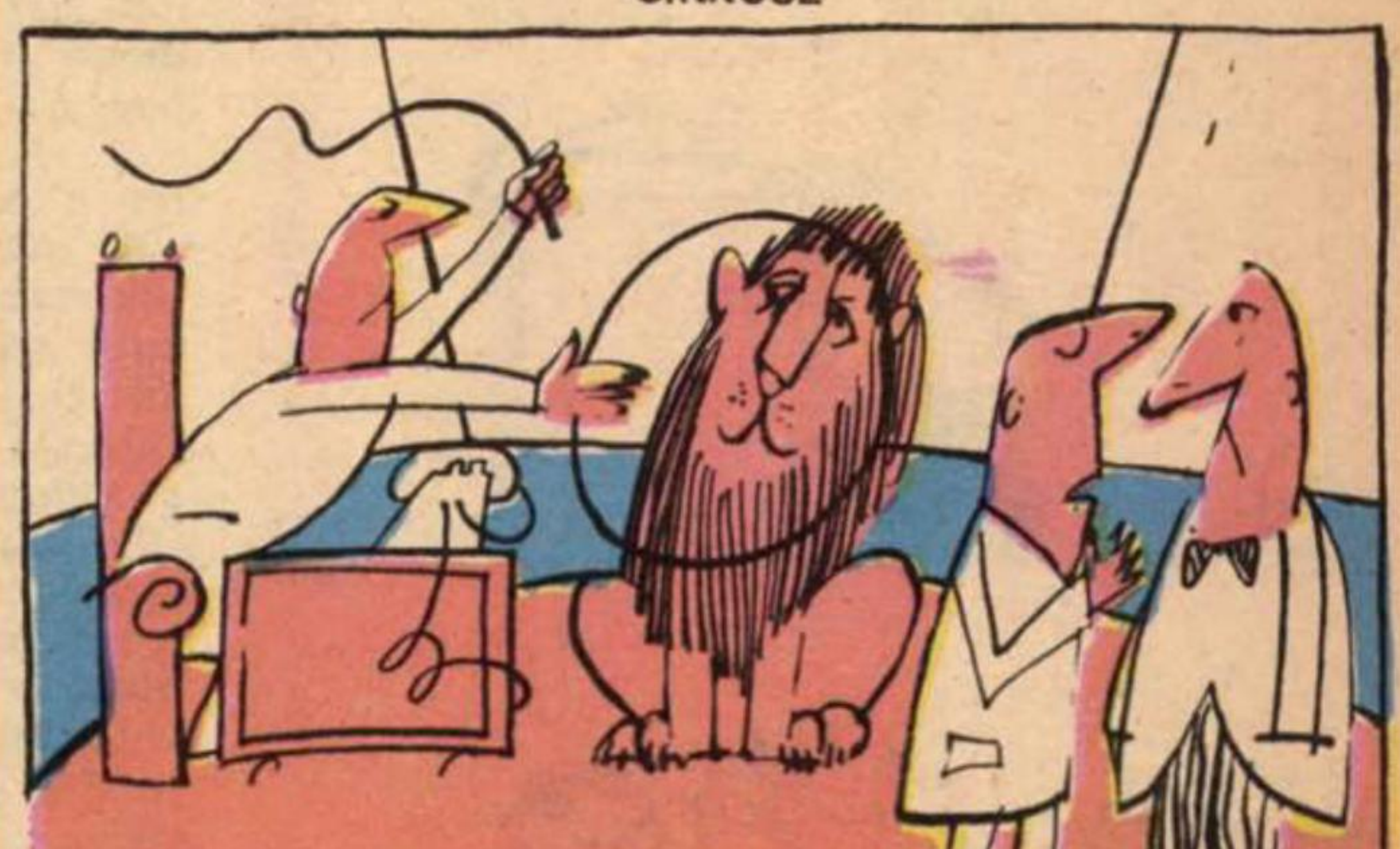

– Csak íróasztalnál tud dolgozni.

FEJLŐDIK AZ ÁLLATEGÉSZSÉGÜGY

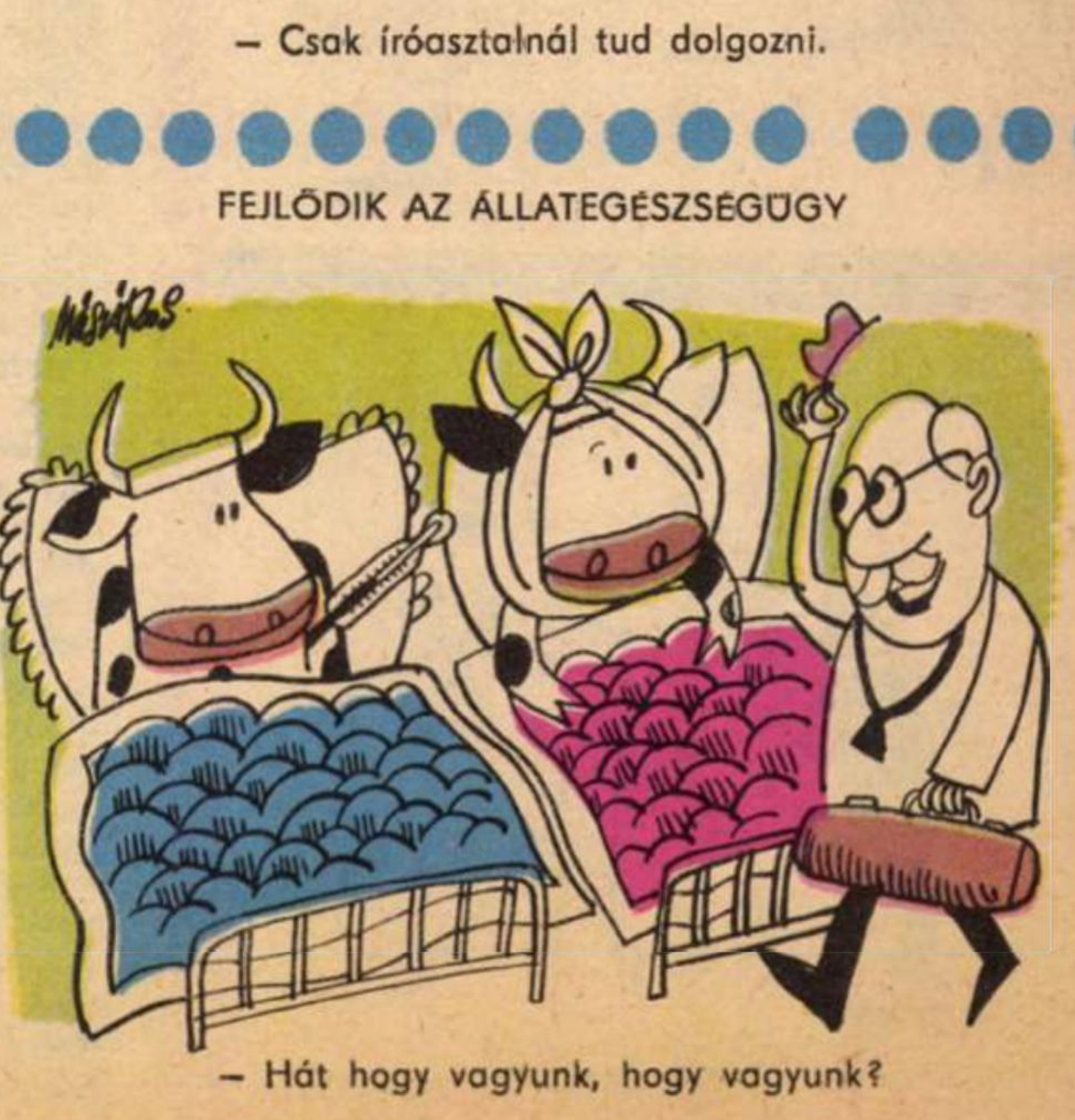

– Hát hogy vagyunk, hogy vagyunk?

MOZI MONOLÓG

Merengenek már a mozik
A rég elmúlt dicsőségen,
Nem mennek be a moziba
Az emberek úgy mint régen.

Hol van már a Berta, Berta,
Az a régi kedves liba,
Aki, mint Heltai írta,
Járt még a „mozi-moziba".

Megkérdezték mozi ügyben
Berta számos unokáját,
Mi az oka, hogy ők kissé
Kerülik a mozik táját.

Voltak, kik a filmet szidták,
Sok esetben joggal tették,
A mozik szellőztetését
Szintén sokan szellőztették.

Ezek után már úgy érzem,
Szívszerelmem, Rozika te,
Kérlelhetlek, csúszva térden,
Hogy menjünk egy moziba be.

Hidvéghy Ferenc

A TIZENEGYEDIK ARANYÉREM

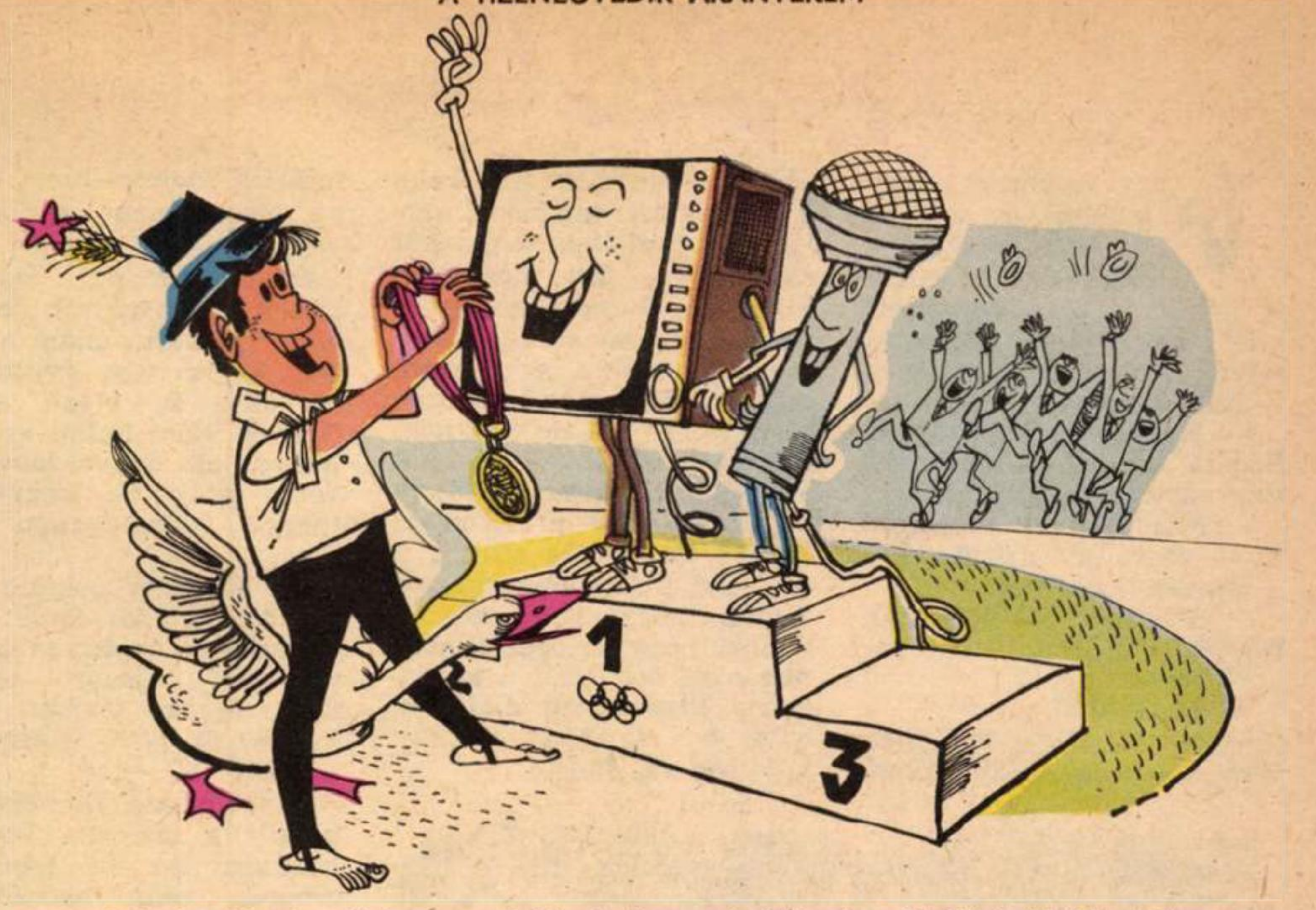

A Ludas Matyi nyújtja át a rádiónak és a televíziónak a kiváló tudósításokért.

A KÉNYELEMSZERETŐ BÉKEHARCOS

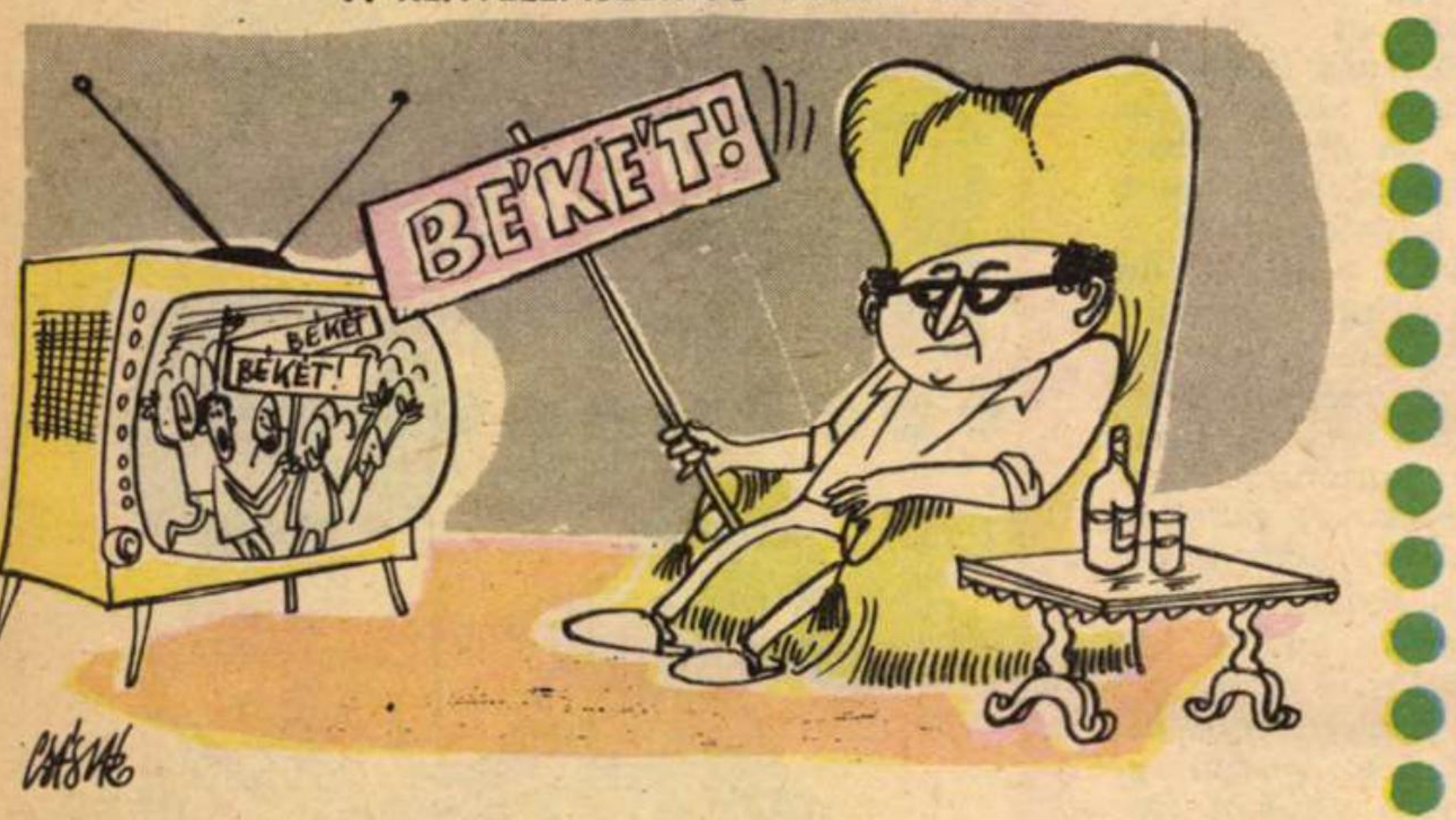
BÉKÉT!
BÉKÉT
BÉKÉT!

VADÁSZKALAND

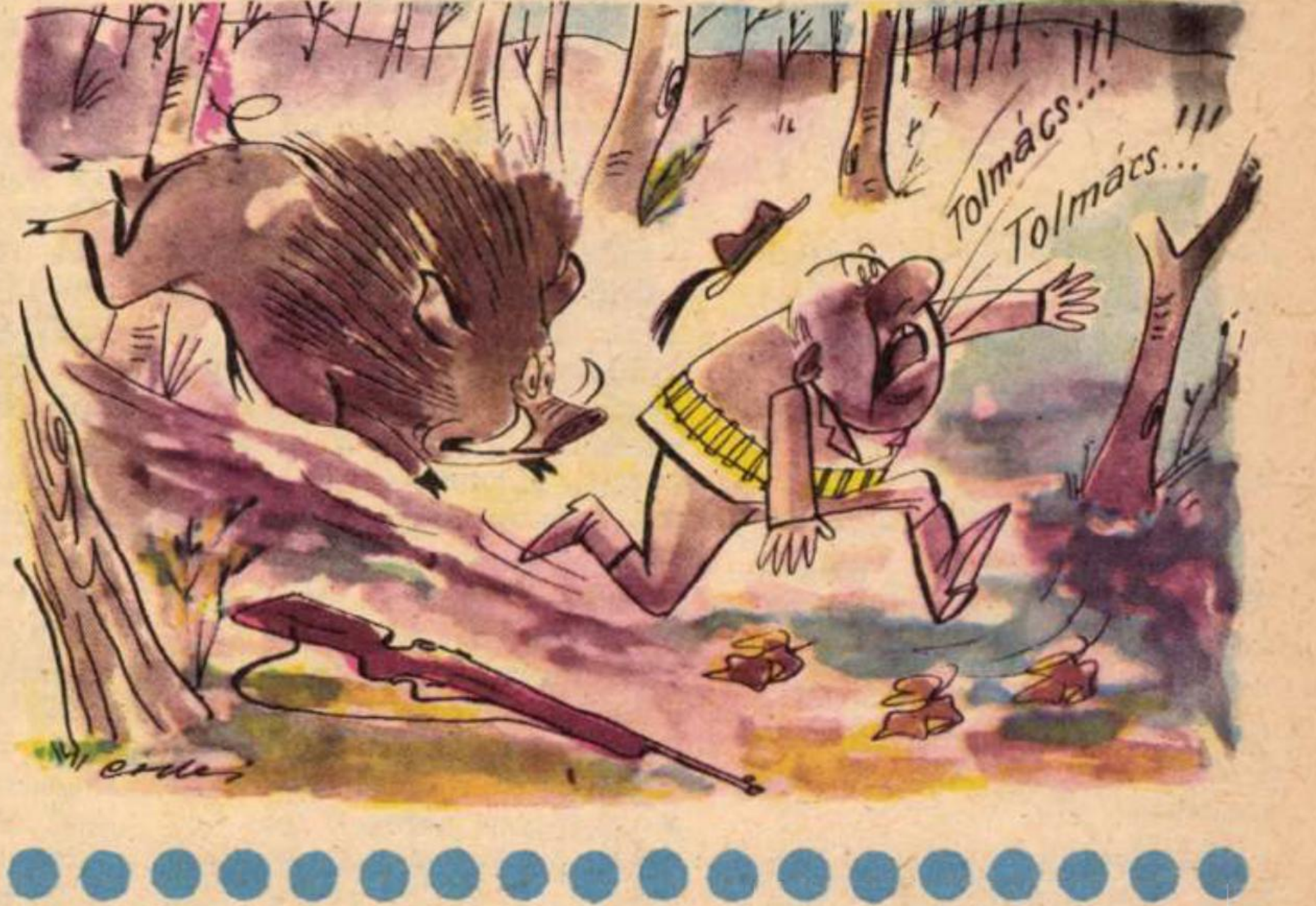
Tolmács...!!!
Tolmács...!!!

MÉG CSAK EZ HIÁNYZIK!

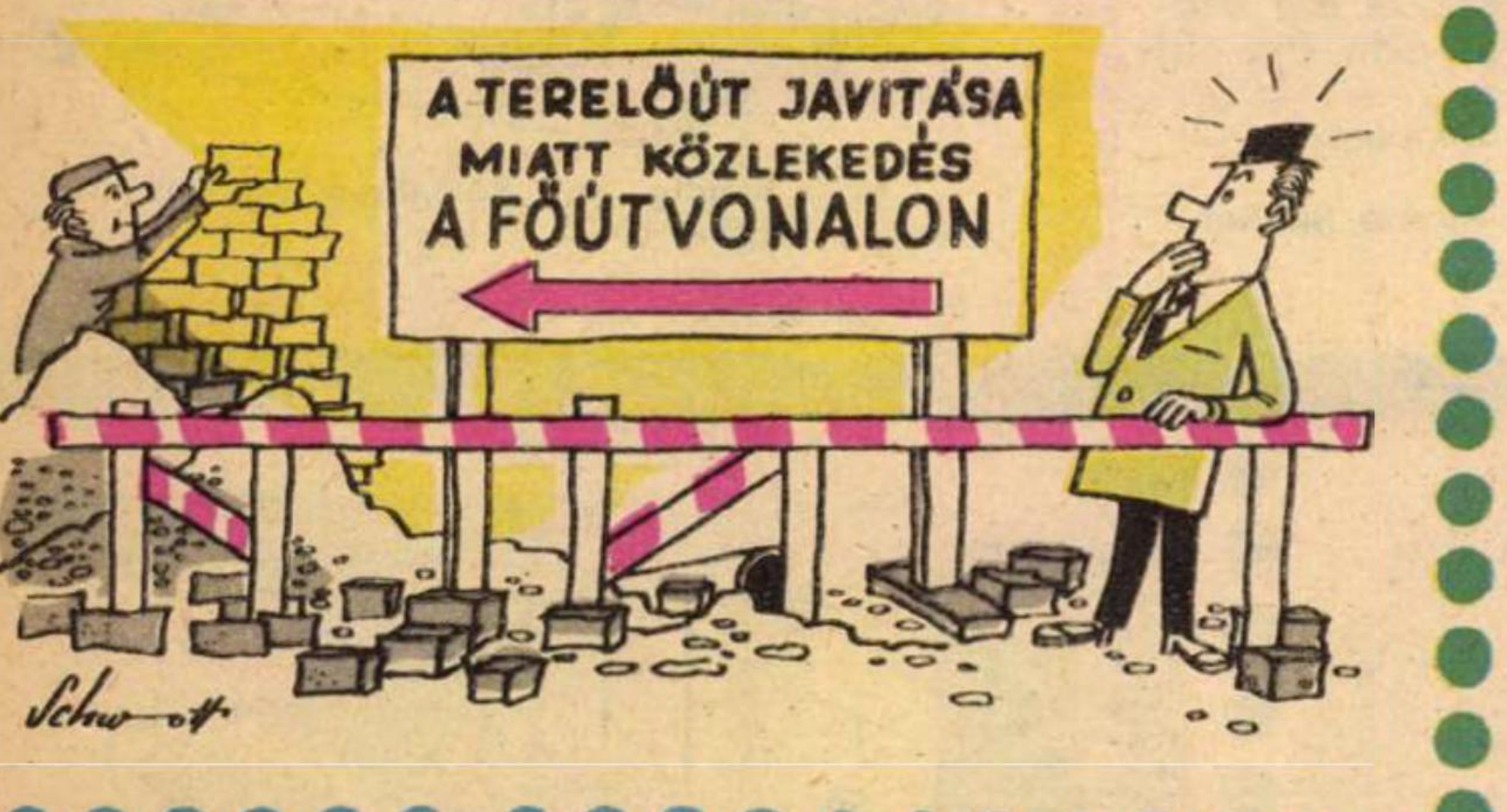

HELYSZÍNI BÍRSÁGOLÁS

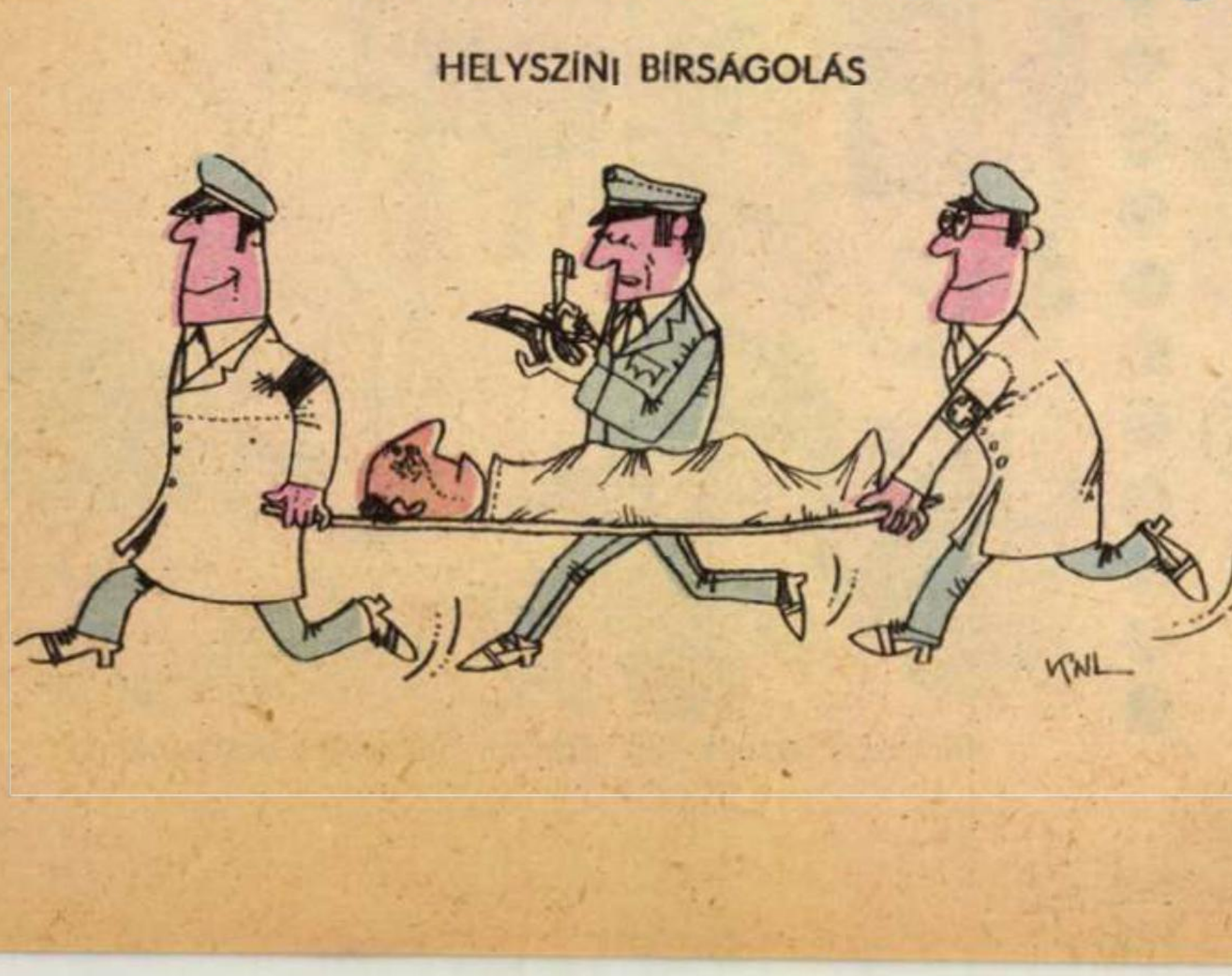

ZENÉLŐ KALAPÁCS

Egyik reggeli napilapunkban jelent meg ez a hír, szerényen elbújtatva, több más közlemény között:

„A Fővárosi Műanyagipari Vállalat kalapácsot hoz forgalomba. Új gyártmányát a szilveszteri karneválra szánja. A zenélő kalapáccsal bárkit fejbe lehet ütni, anélkül, hogy gumirugós vége fájdalmat okozna. A „trükkje" az, hogy minden ütésnél éles, rikoltó hangot hallat. Az óesztendőtől búcsúzó körúti sétálók veszélytelenül püfölhetik vele egymást, ugyanakkor a rikoltó kalapács hangja „kellemesen" keveredik majd a hagyományos dudahanggal."

Amikor felolvastam ezt a hírt a feleségemnek, azt mondta:

— Miket beszélsz itt összevissza? Nincs valami bajod?

Mondtam, hogy semmi bajom, nem hülyültem meg és nem én találtam ki: szó szerint így van benne az újságban.

Csak akkor hitte el, amikor ő is elolvasta a hírt. Sajnos, akkor sem értette meg a találmány jelentőségét. Megjegyzem, ez minden nagy találmánnyal így van: először értetlenül fogadják.

Nekem is rögtön eszembe jutott egy-két ötlet a zenélő kalapács nyomán. Érdekes és mulatságos lenne például egy láb, amellyel bele lehetne rúgni valakibe, anélkül, hogy fájdalmat okozna, és minden egyes rúgásnál madártrillákat adna ki magából. Aztán eszembe jutott a nyávogó kisbalta és a röhögő fejsze, amelyből — ha valakit fejbe kólintunk vele — piros folyadék fröccsen szerteszét, mintha valódi vér lenne... Talán jövő szilveszterre ezt is kivitelezi a Fővárosi Műanyagipari Vállalat... Egyelőre elégedjünk meg a zenélő kalapáccsal, és klopfoljuk azzal embertársaink fejét, de csak a fejüket, hogy meg ne sántuljanak.

Miközben ezeket a sorokat írom, eszembe jutott: mi lesz akkor, ha valakinek nincs pénze zenélő kalapácsra, és szilveszterkor egy olyan kalapácsot hoz magával, amellyel csak ütni lehet, de muzsikálni nem?

Nagy hajcihő lesz, annyi bizonyos. Előre is jó szórakozást kívánok!

(m. gy.)

SZIPKA BÁCSI

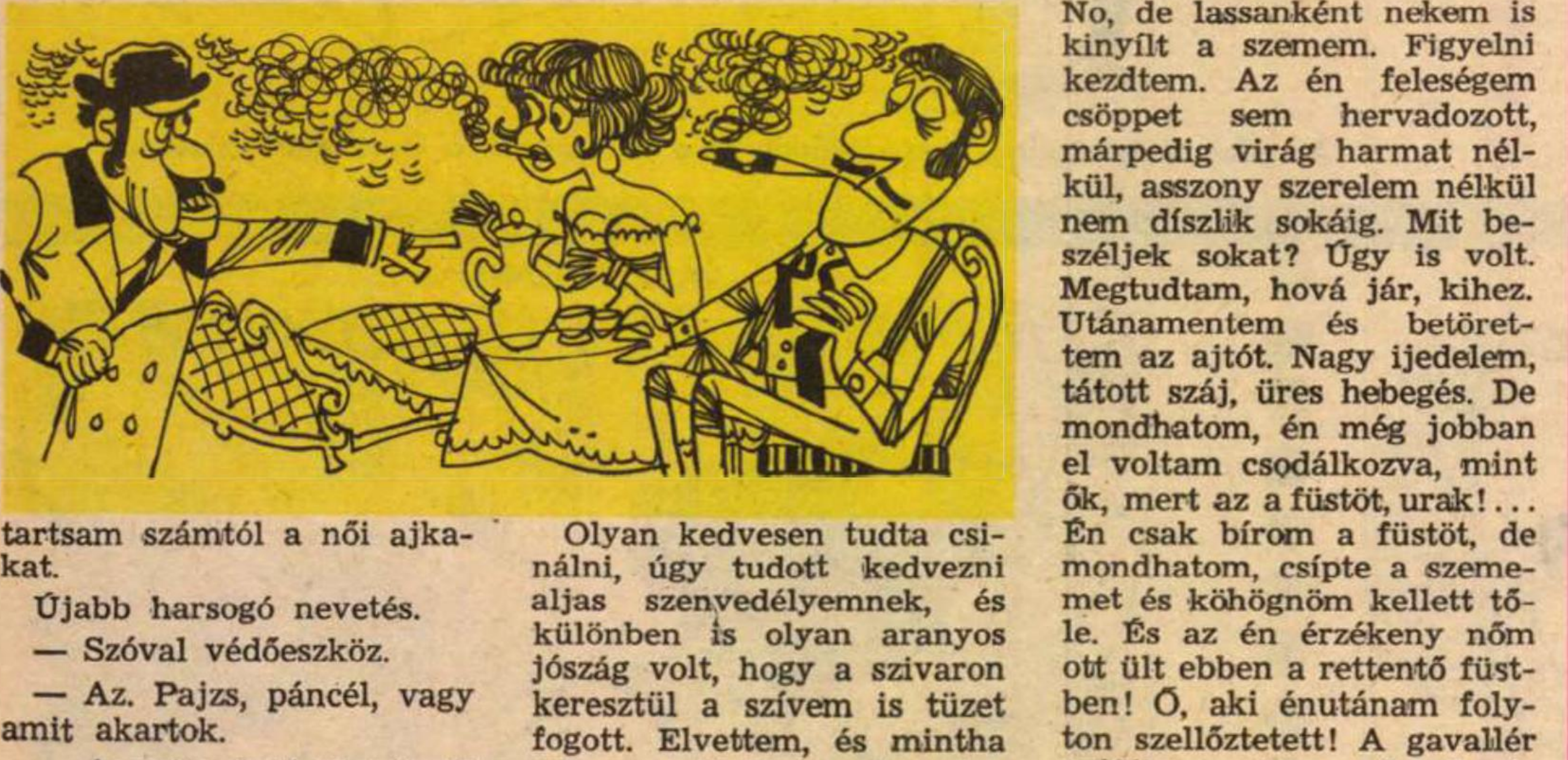

Vagy szivarral, vagy anélkül, de a szipka mindenesetre a szájában billegett. A levegő is csak úgy ízlett neki, ha szipkán keresztül szívta. Különben talán meg is fulladt volna.

— Hogyan csókolóztál te, Szipka bácsi? — kérdezték tőle egyszer társaságban.

— Nem szoktam csókolózni — vágta oda mérgesen.

Mindenki nevetett.

— Sohasem? — faggatták tovább.

— Sohasem.

— És azelőtt?

— Azelőtt igen, de éppen arra jó a szipka, hogy távol tartsam számtól a női ajkakat.

Újabb harsogó nevetés.

— Szóval védőeszköz.

— Az. Pajzs, páncél, vagy amit akartok.

— Annyira kell vigyázni?

— Nem lehet eléggé. Egyszer nem vigyáztam, azt is megbántam.

— Meséld el, Szipka bácsi!

— No jó, hogy okuljatok! Pincér még egy szivart! Hát halljatok ide!

Fiatalember voltam, amikor megházasodtam. Megjegyzem, már akkor is szivaroztam, megszoktam kora ifjúságomtól fogva. Dohányos családból származom, az apám szájából soha ki nem fogyott a csutora. Utolsó kívánsága is az volt, hogy a pipáját vele temessék, hátha mennybéli szűzdohánnyal megtömheti. Én már nem pipáztam, hanem szivaroztam; fiam, ha volna, biztosan cigarettázna, az unokám meg gumit rágna. Ez a kultúrfejlődés. No, de hát nem erről van szó. Elvettem a nőt szivarral, és akkor jó voltam úgy neki. Már a házukhoz is úgy jártam, és mindig ő volt, aki a legjobban kínált. Tudta, hogy nem szívom mellre, hogy az egészségemnek nem árt, csak a közérzetem kívánja, és mondom, még ő biztatott mindig: gyújtson rá, János!

Olyan kedvesen tudta csinálni, úgy tudott kedvezni aljas szenvedélyemnek, és különben is olyan aranyos jószág volt, hogy a szivaron keresztül a szívem is tüzet fogott. Elvettem, és mintha mi sem történt volna, tovább szivaroztam. De nem sokáig. Mert az én angyalom röviddel az esküvőnk után kijelentette, hogy nem tűr meg a házában szivarfüstöt. Cigarettát igen, de azt is csak azért, mert tudta, hogy a gyomrom sehogy sem veszi be a papiros ízét. Egyszóval én, a drága János, édes János, most egyszerre büdös János lettem neki. De mit meg nem tesz az ember egy asszonyért? Pláne, ha úgy látszik, hogy neki van igaza. Mert vékonyka volt, fejfájós, hamvas-rózsa a bőre, igazán nem felfüstölni való.

Dictum-factum, lemondtam a dohányzásról, de egészen. Ha kint voltam a házból, akkor sem gyújtottam rá. Mert én olyan ember vagyok. Nem holmi kocadohányos, aki dugva, lopva, elvétve gyújt rá. Vagy-vagy. Inkább abbahagytam egészen.

De én azért mégsem lettem többet édes János. Nem szeretett az engem se szivarral, se szivar nélkül. Csak éppen férjhez akart menni, és pont engem választott ki erre a célra. No, de lassanként nekem is kinyílt a szemem. Figyelni kezdtem. Az én feleségem csöppet sem hervadozott, márpedig virág harmat nélkül, asszony szerelem nélkül nem díszlik sokáig. Mit beszéljek sokat? Úgy is volt. Megtudtam, hová jár, kihez. Utánamentem és betörettem az ajtót. Nagy ijedelem, tátott száj, üres hebegés. De mondhatom, én még jobban el voltam csodálkozva, mint ők, mert az a füstöt, urak!... Én csak bírom a füstöt, de mondhatom, csípte a szememet és köhögnöm kellett tőle. És az én érzékeny nőm ott ült ebben a rettentő füstben! Ő, aki énutánam folyton szellőztetett! A gavallér szájában szivar, nőm kezében cigaretta, nyilván uzsonna után voltak, mikor így rájuk törtem.

Én nem szóltam semmit, csak ránéztem az asszonyra, már amennyire a füstön keresztül lehetett. Ő ebből eleget értett, és többé nem jött vissza. Én meg bementem az első trafikba, a fejembe dugtam egy szivart és egy szipkát, és azóta nem fogy ki onnan.

Nektek is ajánlom!

Balázs Sándor

AZ ANYAKÖNYVVEZETŐNÉL

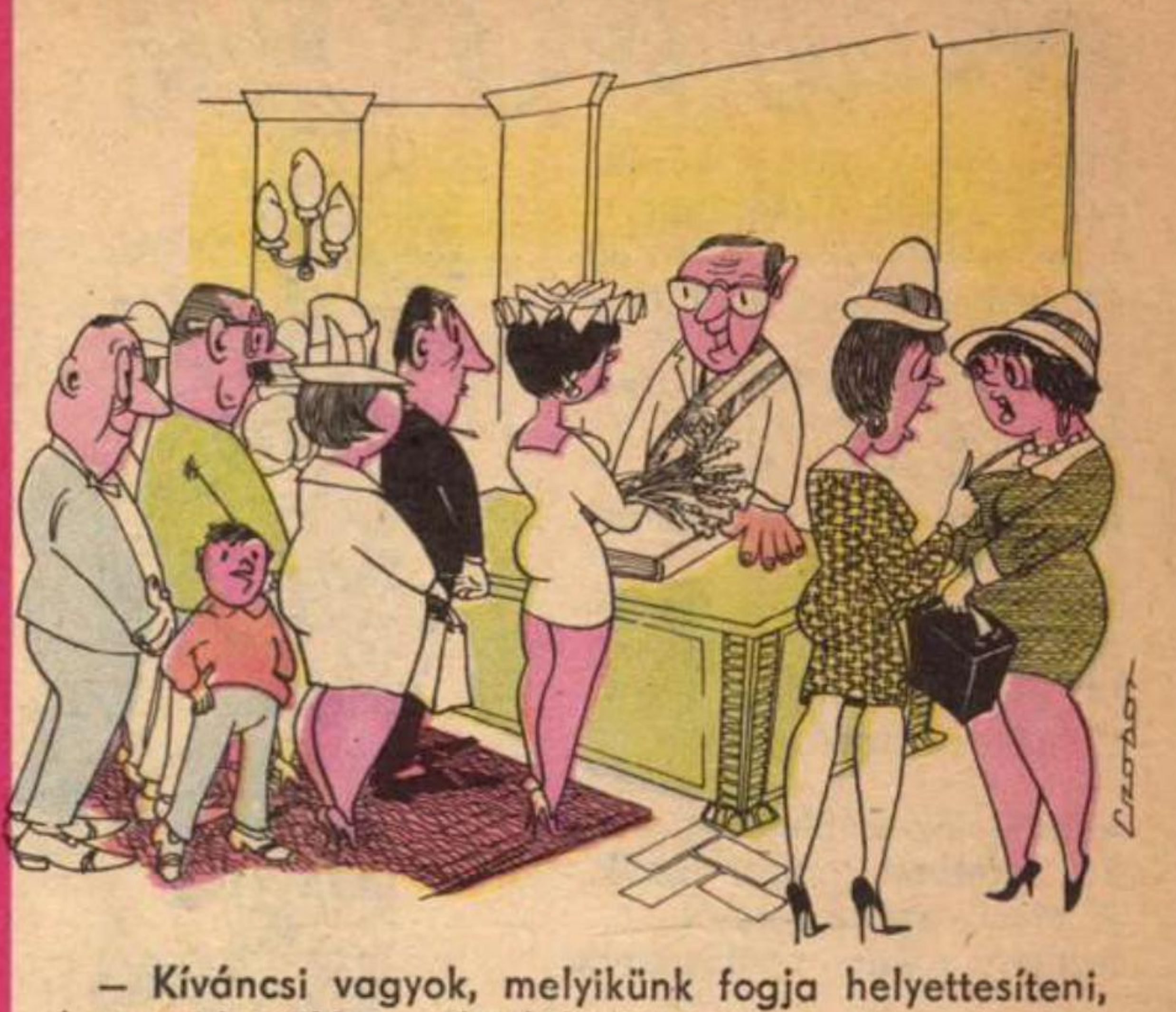

– Kíváncsi vagyok, melyikünk fogja helyettesíteni, ha majd szülési szabadságra megy...

FŰTIK A CSEPPKŐBARLANGOKAT

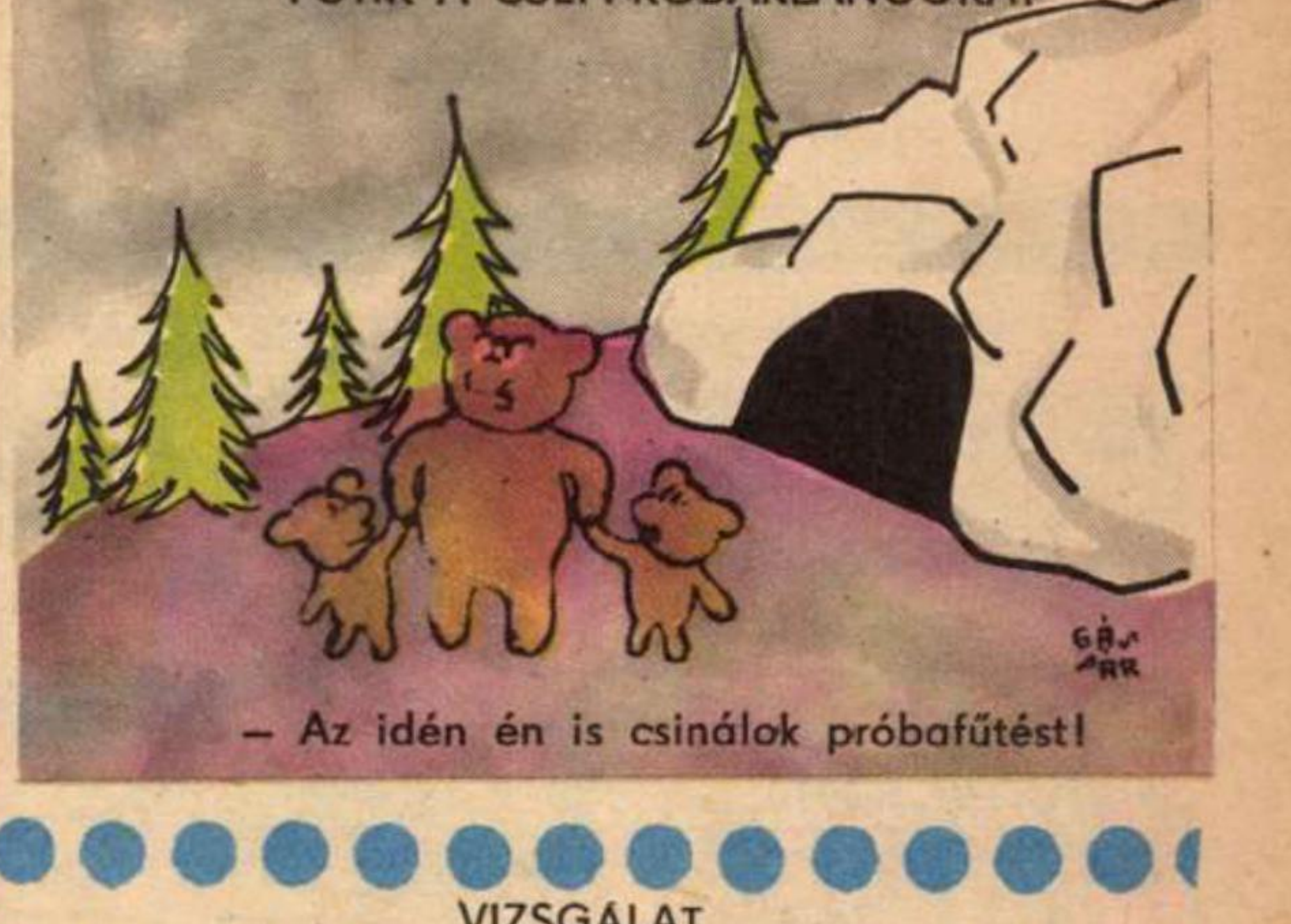

– Az idén én is csinálok próbafűtést!

VIZSGÁLAT

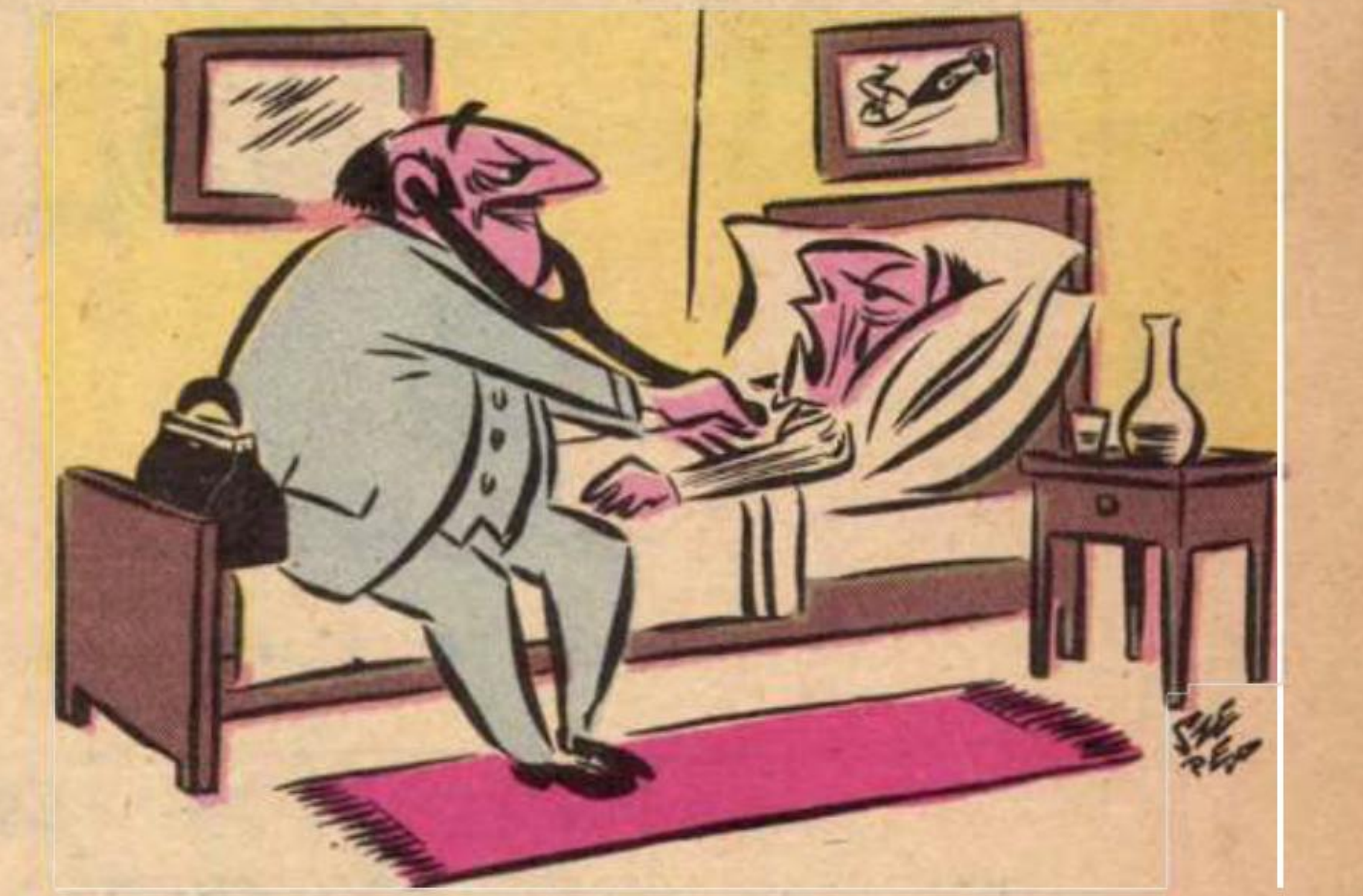

– Még mindig fáj! Különösen ott, ahol a doktor úr rajtam ül...

OSZTÁLYON FELÜLI SZÁLLODA

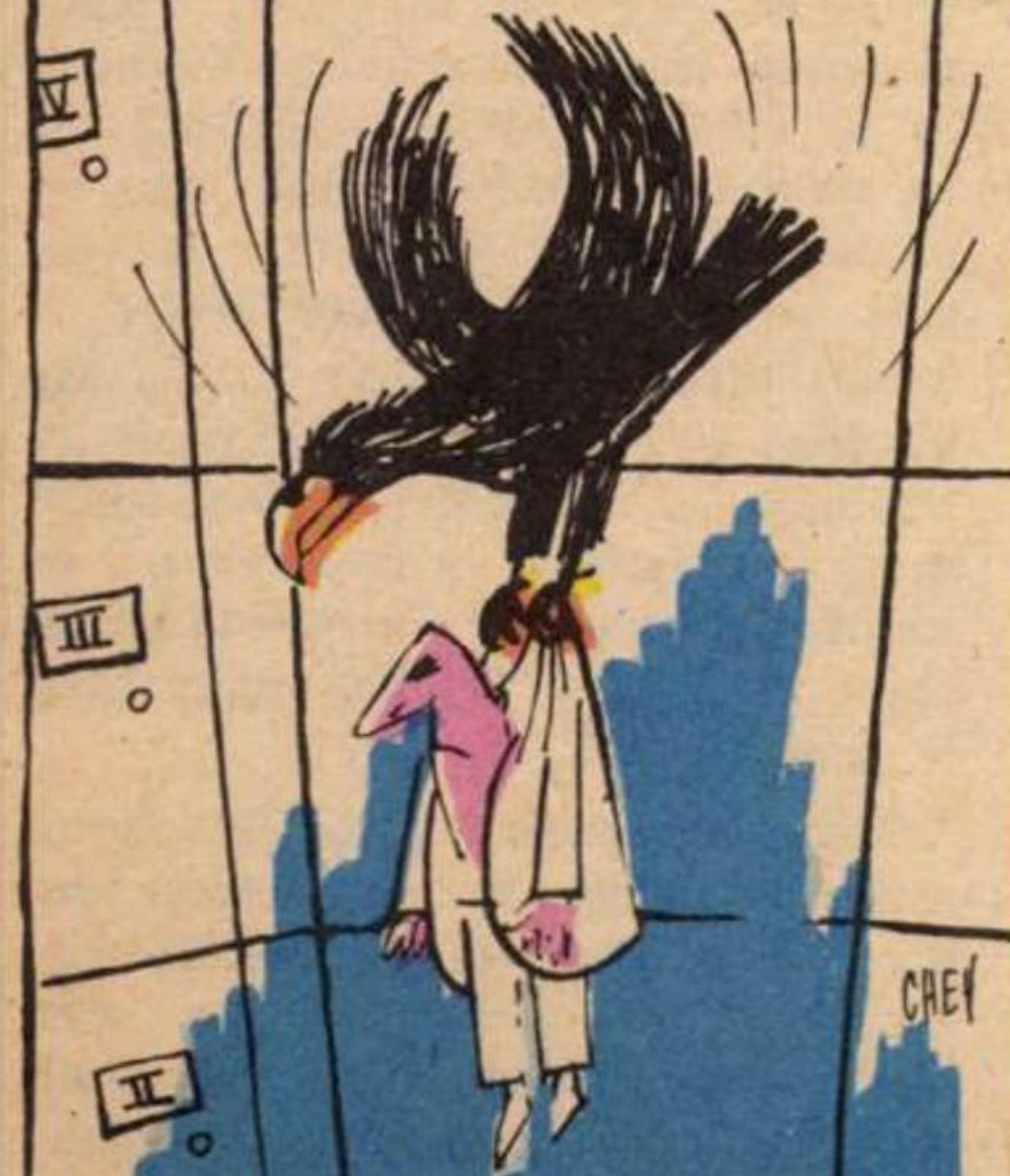

Elromlott a lift

ÖNARCKÉP

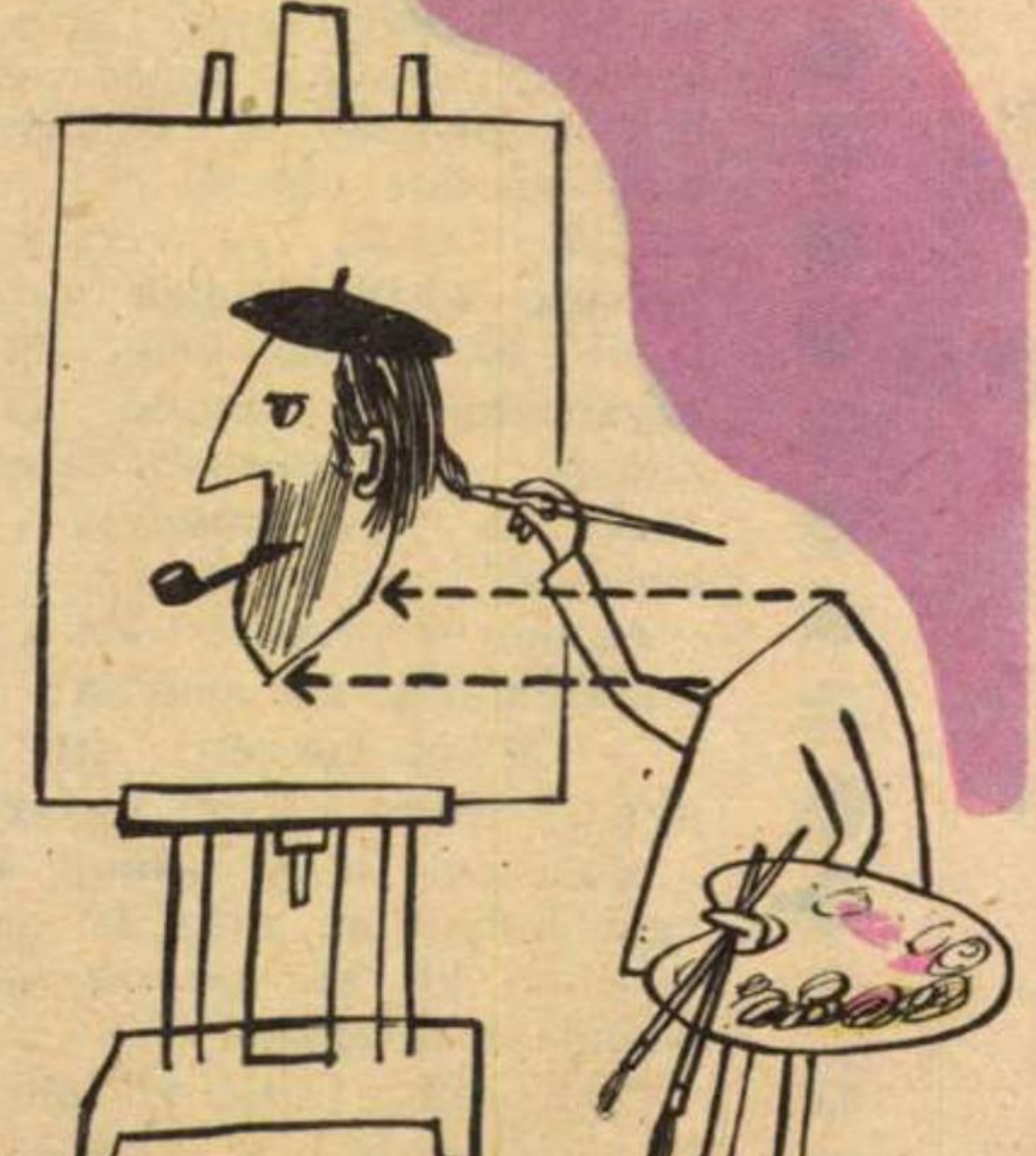

A KÜLÖNC

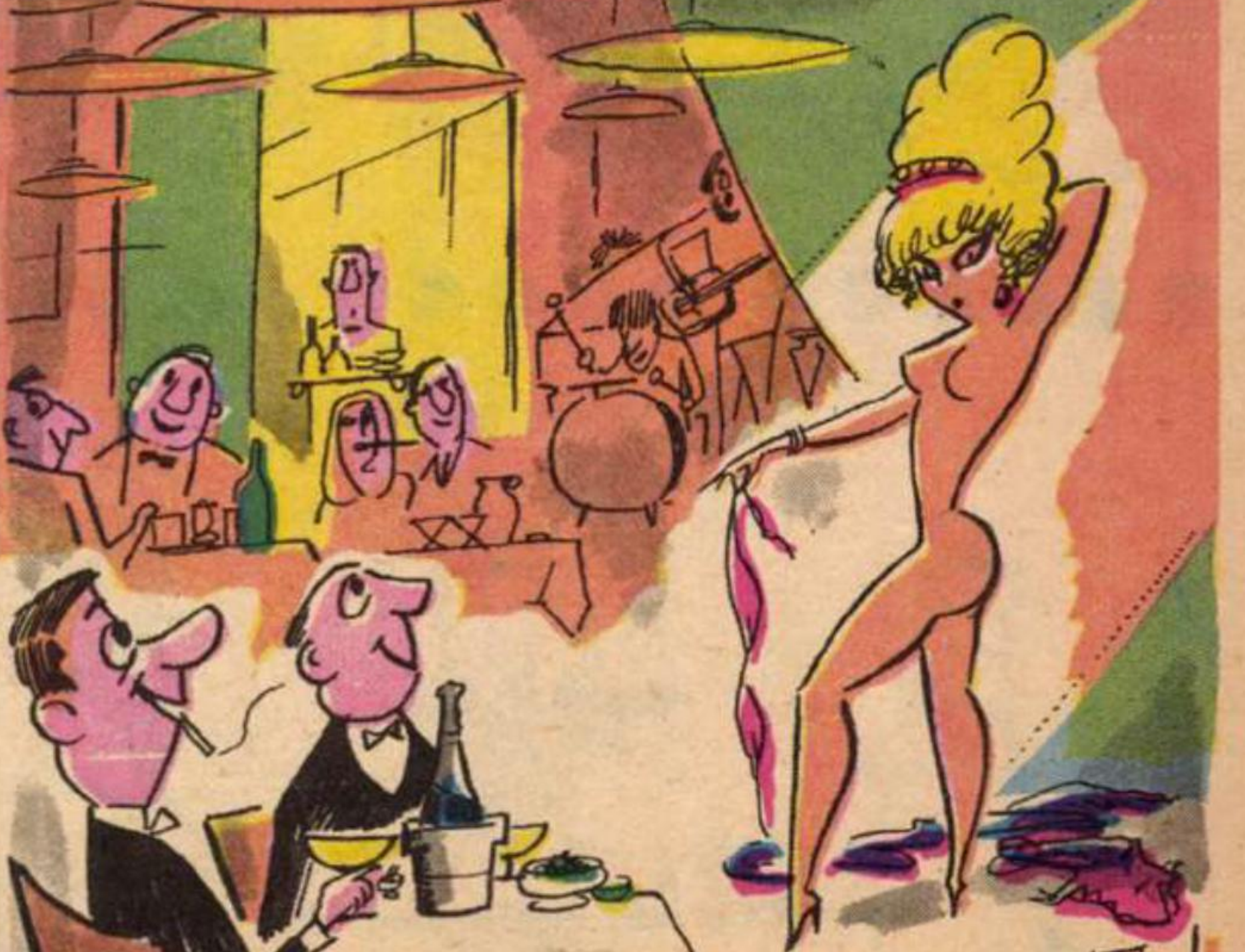

– Mit nem adnék, ha egyszer felöltözve láthatnám!

SZOVJET HUMOR

VEGYESPÁROS

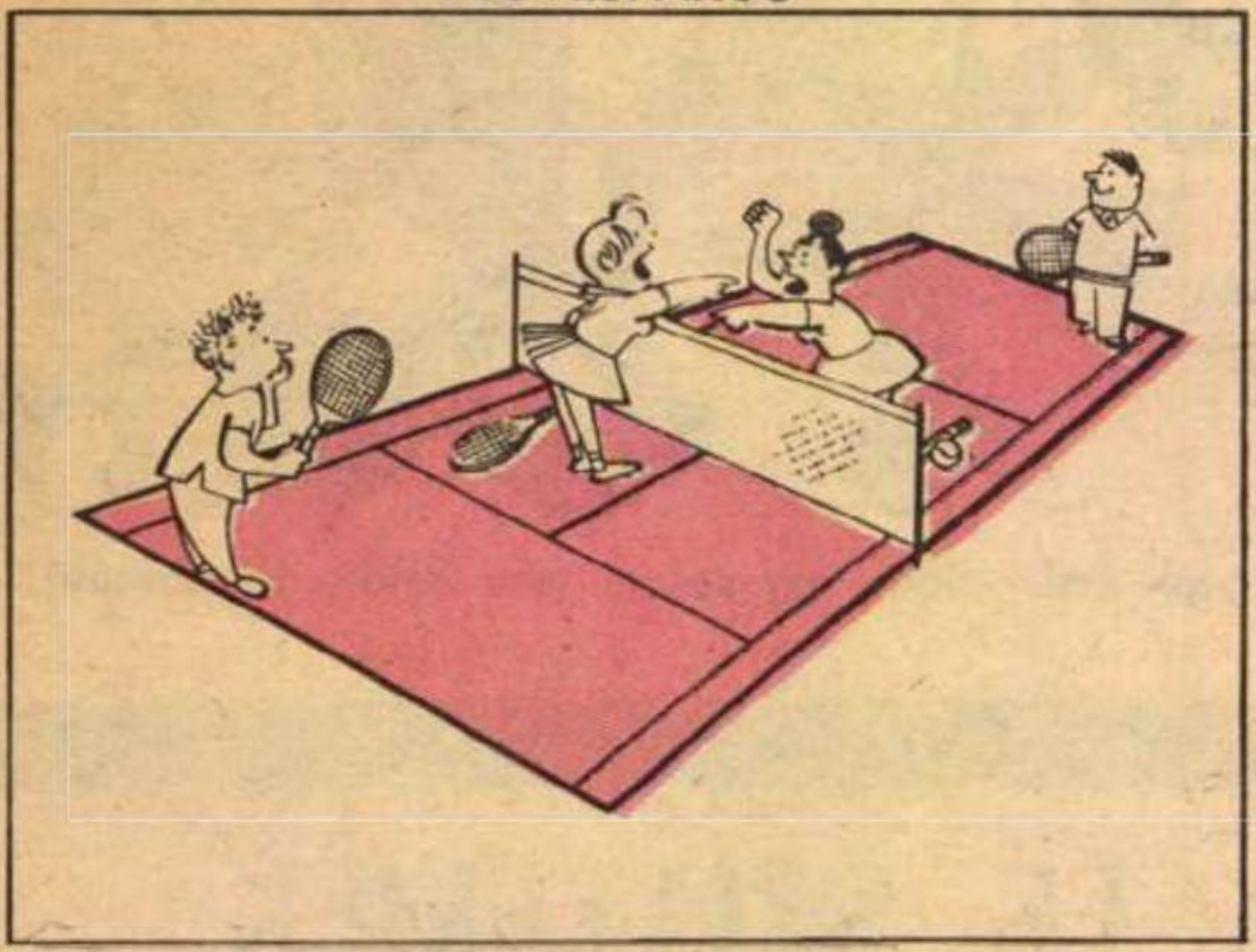

Tetőtől talpig megvizsgálva páciensét, a fiatal orvos vidáman kiáltja:

— Bácsikám, maga egészséges, mint a makk! Meg fogja érni a kilencvenedik évét is.

— De hisz már pont kilencven vagyok! — kiált fel rémülten a bácsi.

— Na látja, bátyám! Mit mondtam?

JÓ ALKALOM

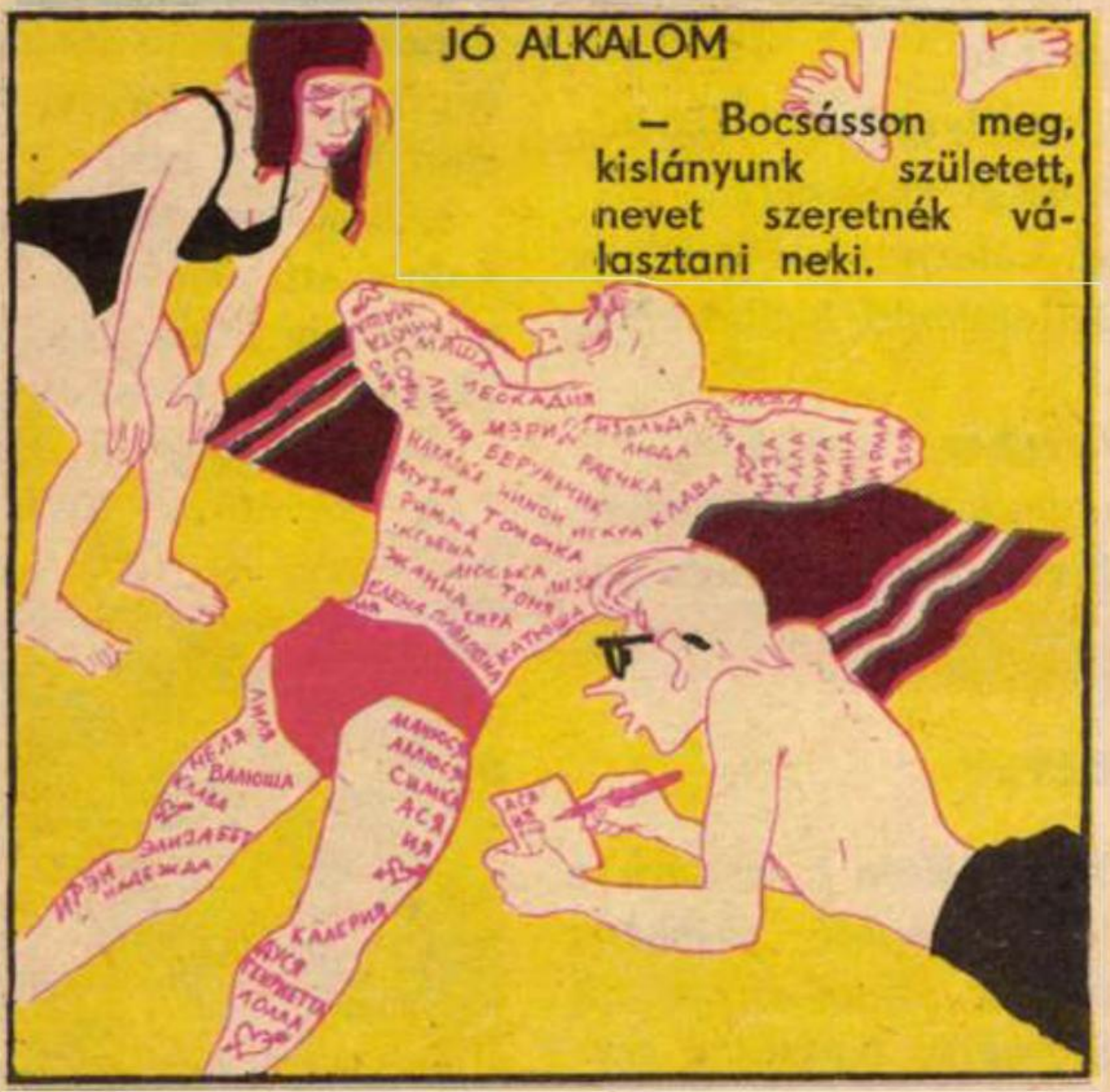

– Bocsásson meg, kislányunk született, nevet szeretnék választani neki.

Drágám — mondja a menyasszony a vőlegényének, mikor autójukkal megállnak egy kicsi szálloda előtt —, viselkedjünk úgy a hotelben, mintha már jó pár éve házasok lennénk.

— Semmi akadálya, szerelmem — válaszol a vőlegény —, csak nem tudom, hogy fel bírod-e majd hozni a négy bőröndöt az emeletre?

CSALÓDÁS

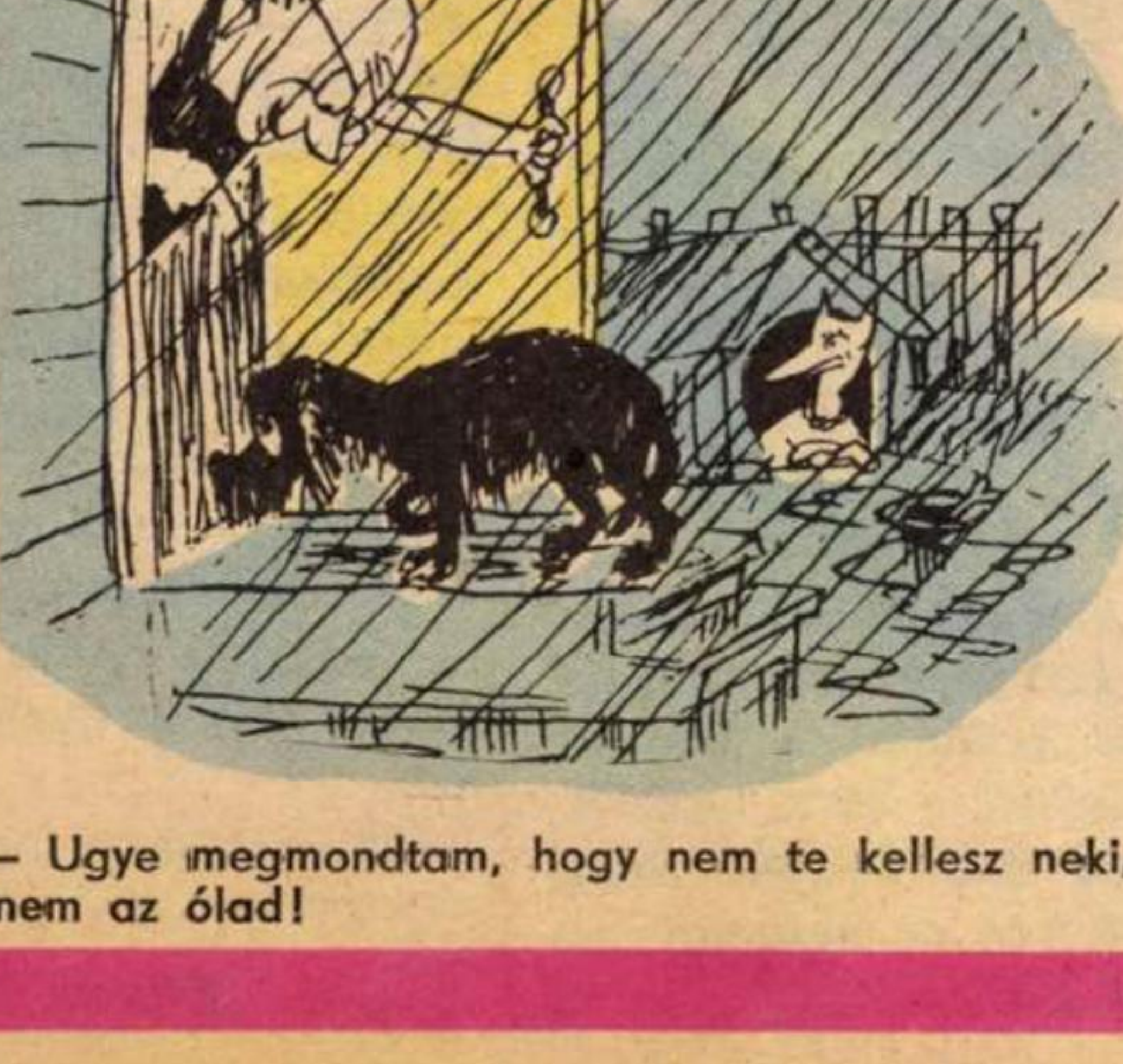

– Ugye megmondtam, hogy nem te kellesz neki, hanem az ólad!

NYILATKOZIK
A KOSÁRLABDÁS

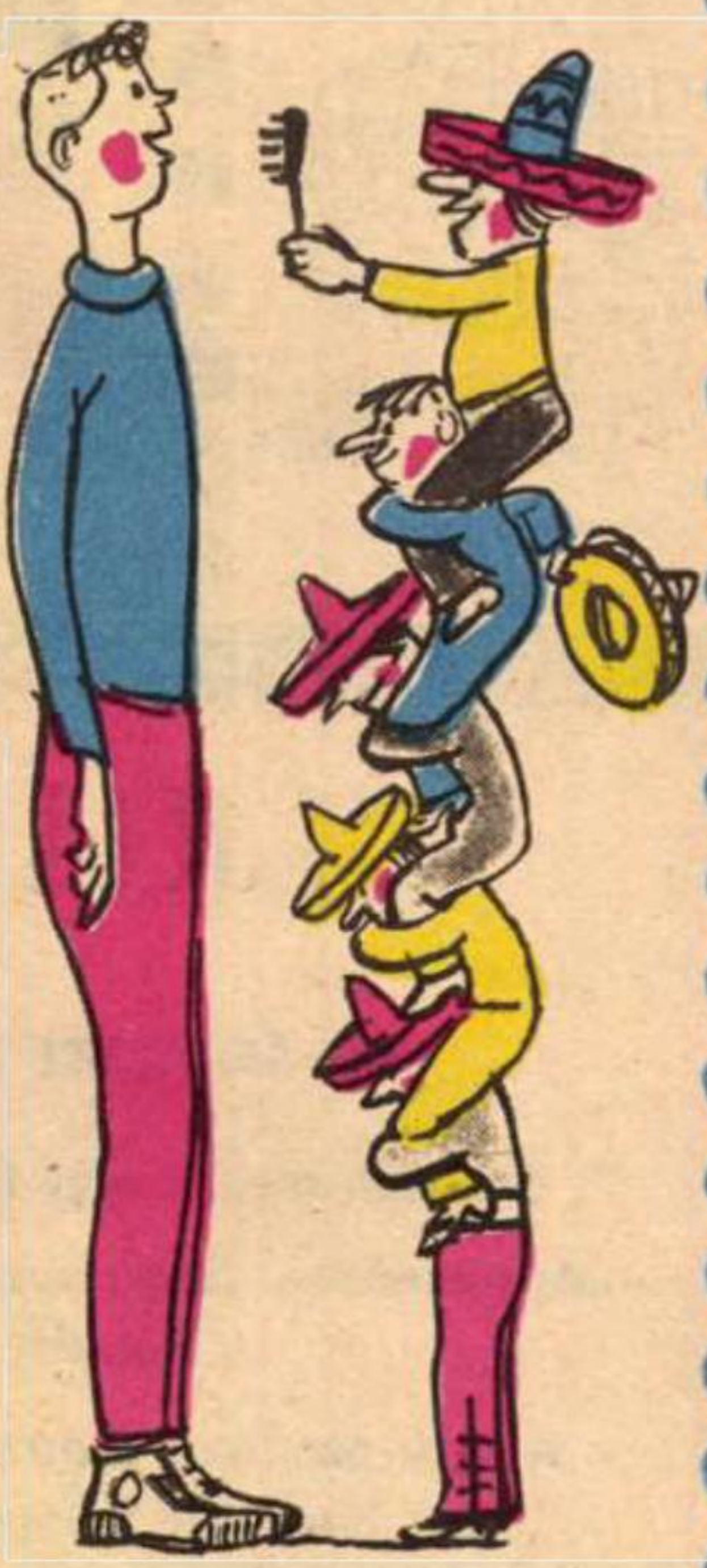

MEGOLDÁS

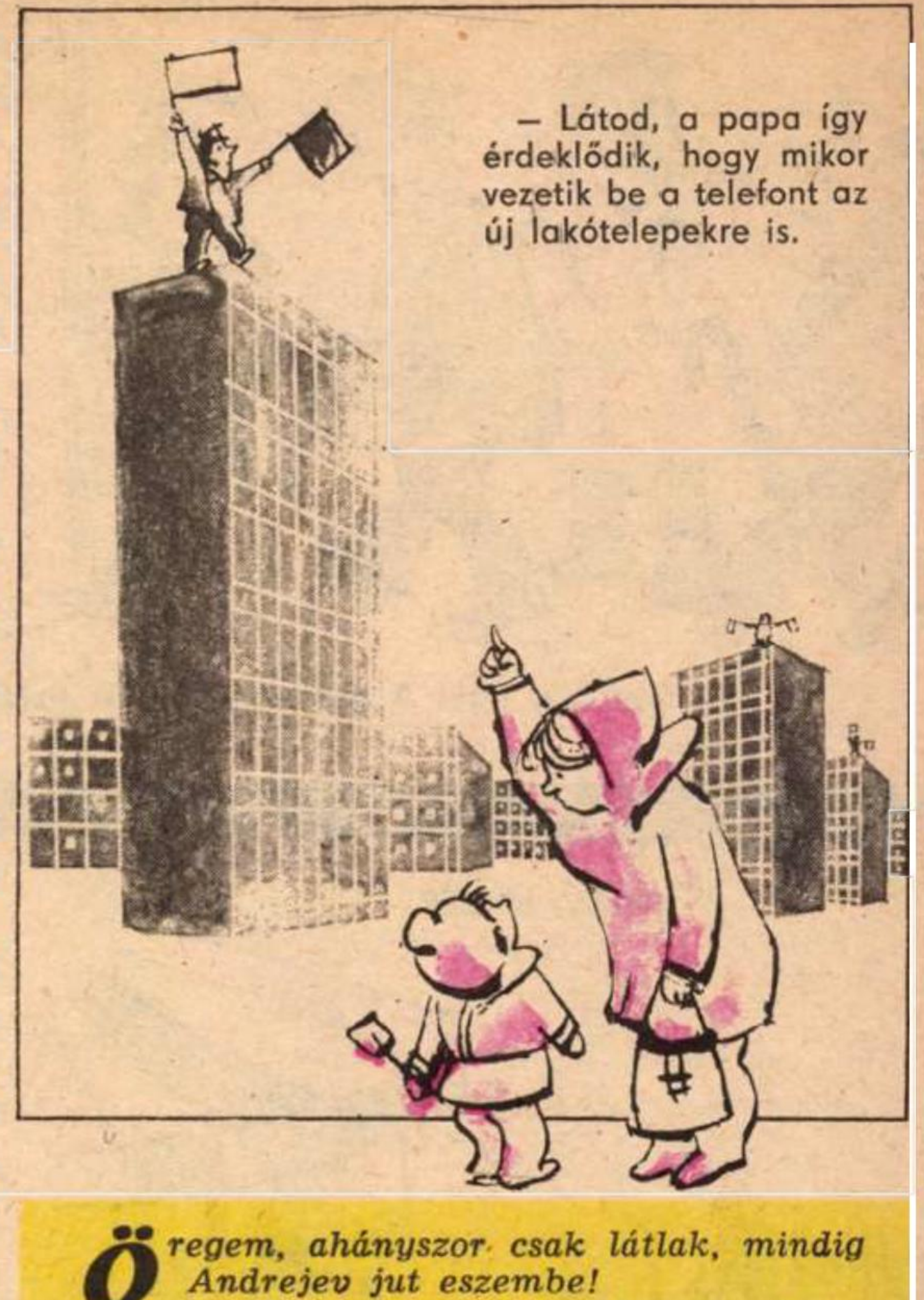

– Látod, a papa így érdeklődik, hogy mikor vezetik be a telefont az új lakótelepekre is.

Öregem, ahányszor csak látlak, mindig Andrejev jut eszembe!

— Hogy az ördögbe, hiszen abszolút nem hasonlítok rá!

— Az igaz, de ő is pont harminc rubelemmel tartozik!

GR. GORIN:

HARCSÓT AKAROK!

(EGY PINCÉR MONOLÓGJA)

...De a legkellemetlenebb, ha a vendég értelmetlen. Mondjuk, külföldi. Vagy hazánkfia, aki nem ért oroszul. A napokban is jön egy öreg az étterembe, valami keleti öltözékben, ki fia-borja, nem tudom, megvan már vagy nyolcvanesztendős is, ha nem több. Leül az asztalomhoz, nézi az étlapot és megszólal: „Harcsót akarok!" *(Grúz leveskülönlegesség. A szerk.)*

Udvariasan közlöm vele: „Nincs harcso!" Elmosolyodik az öreg, int a fejével, mint aki érti és így szól: „Harcsót akarok!" Mondom: „Nincs harcso!". Az étlap régi, tavalyi. Rendeltünk újat, de a nyomda még nem küldte, papírhiány ésatöbbi. Mindezt gondosan és értelmesen megmagyarázom. Az öreg nyugodtan végighallgat, csettint a nyelvével és ezt mondja: „Harcsót akarok!"

Magyarázom: „Nincs harcso, bácsika. Nem kaptunk ma bárányhúst, az kell a harcsóhoz. Marhahúst kaptunk. Egyelőre ugrott a bárányhús, anélkül meg nincs harcso."

Érthetőbben nem lehetett elmagyarázni a dolgot. De a vendég csak néz rám azzal az apró keleti szemével. „Harcsót akarok!" — mondja. Kezdek idegeskedni: „Miért molesztálsz, bácsi? A harcsóhoz érteni kell, ma pedig nem Cigulkov a konyhai ügyeletes, hanem Klagin, az meg nem tud harcsót főzni! Csak tojást tud csinálni, még gyakornok, érted, bácsi, tanuló... Cigulkov szabadságot vett ki, szül a felesége... Nélküle pedig nincs harcso!"

Mindezt elmondtam, elmagyaráztam kézzel-lábbal, még bele is izzadtam.

Mintha az öreg megértett volna. Bólogatott, kezet szorított velem és ezt mondta: „Harcsót akarok!"

Hideg futott végig a hátamon, de nyugalmat erőltettem magamra: „Nincs harcso! — közöltem. — Nincs min csinálni. A tűzhely elromlott. A szerelő csak holnap jön, ha jön. Van pót-tűzhely, de azon nem lehet harcsót főzni... Nem harcsónak való tűzhely az... Az csak egyszerű tűzhely". Most már üvöltök és úgy döntök, hogy ha megint azt mondja, hogy „Harcsót akarok!", akkor megölöm.

Mire az öreg: „Harcsót akarok!"

Valami belehasított a fejembe, támolyogni kezdtem, majd elsírtam magam.

„Kegyelem, bácsika — mondom —, én egy beteg ember vagyok! Magas a vérnyomásom, 220/127... És most vedd tudomásul: Har-cso pe-dig nincs!"

Keservesen bőgök, az öreg velem sír, átölel, kabátja szélével letörli a könnyeket a szememből és így szól: „Harcsót akarok!"

Összeestem. Még jó, hogy pincér-társaim odaszaladtak és talpra segítettek.

— Rá se ránts, Sztyepanov — mondták. — Ne törődj vele! Látod, hogy egy szót sem tud oroszul. Rá se ránts!

Elgondolkodtam, hogyan tudnám mégis megmagyarázni neki. Mit tehetnék?

Dühömben vittem neki harcsót. Pedig magamnak tettem félre.

(Oroszból fordította: Pethő Miklós)

FIZETÉSNAP

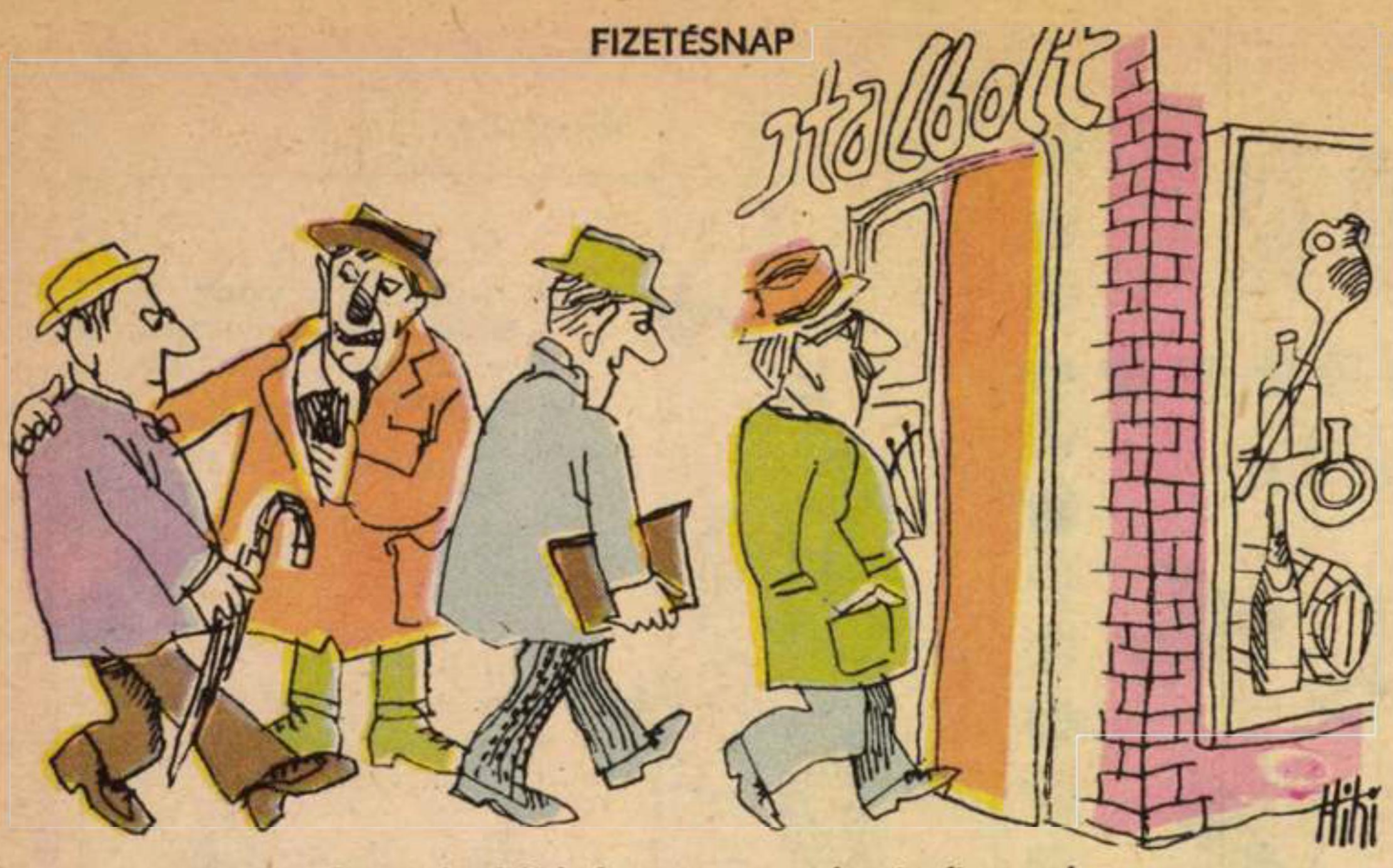

– Gyerünk, fiúk! A gyomormosást is fizetem!

AGGÓDÓ APA

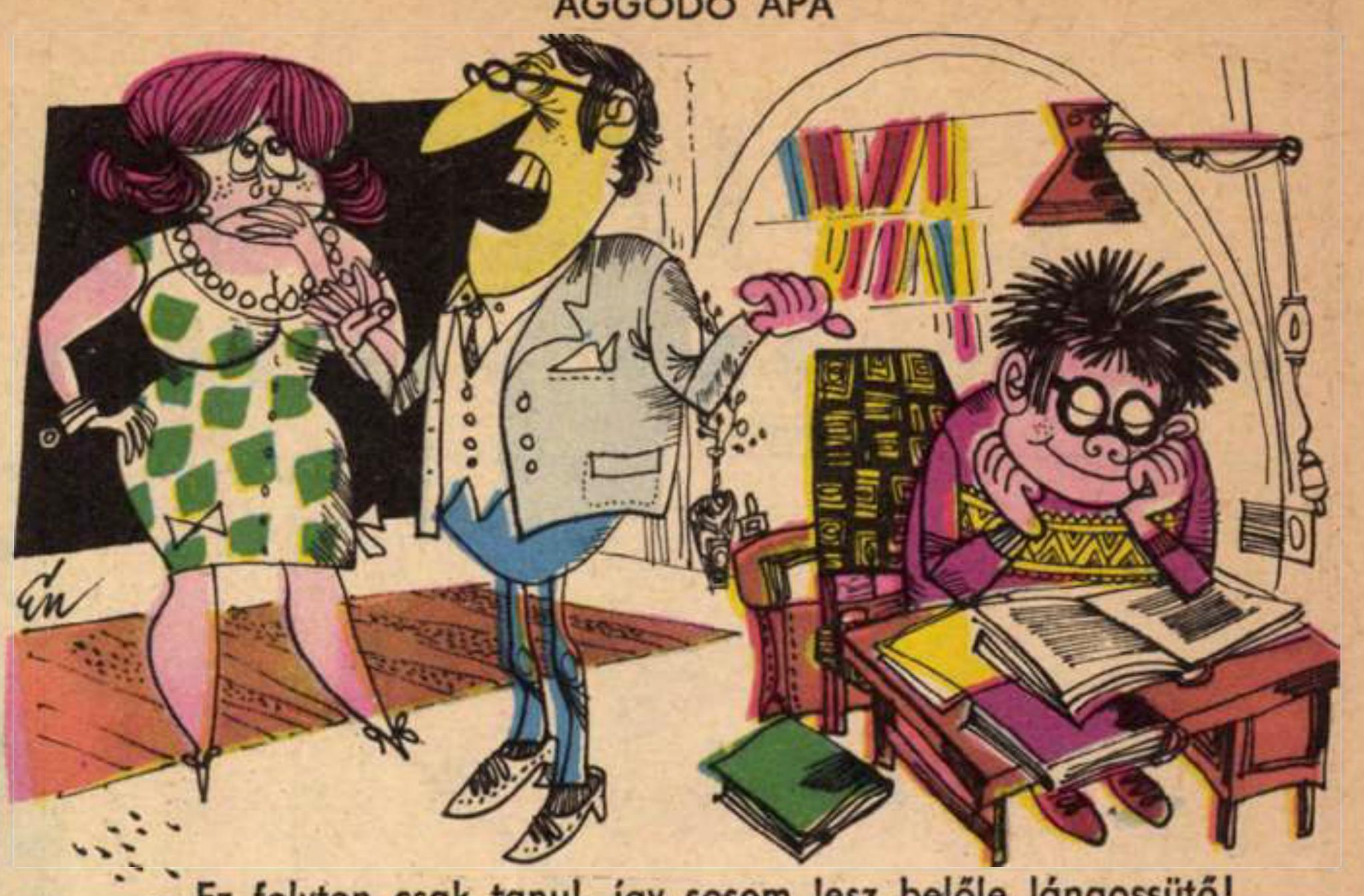

– Ez folyton csak tanul, így sosem lesz belőle lángossütő!

NAGY EMBER

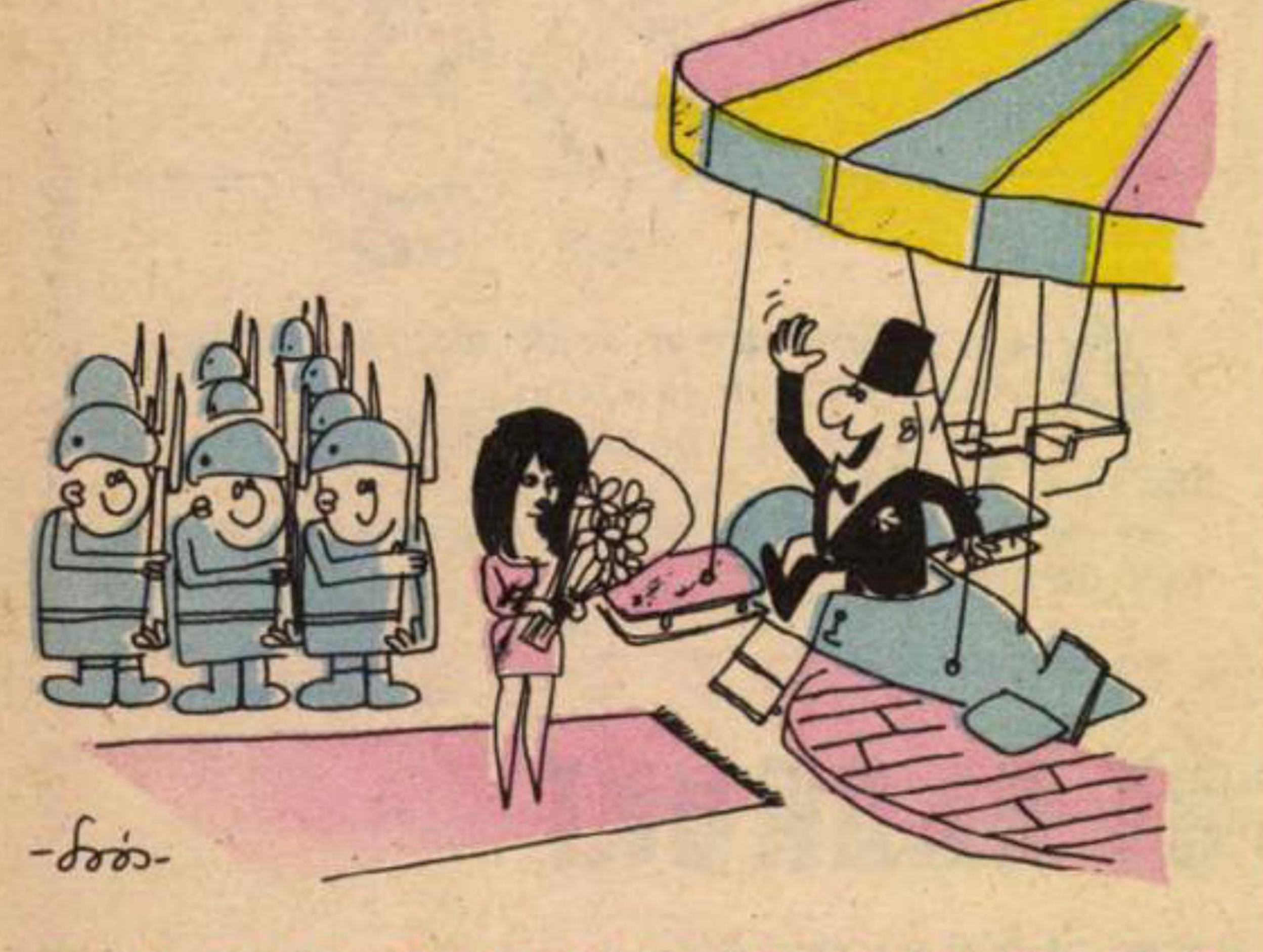

EZ VAN!

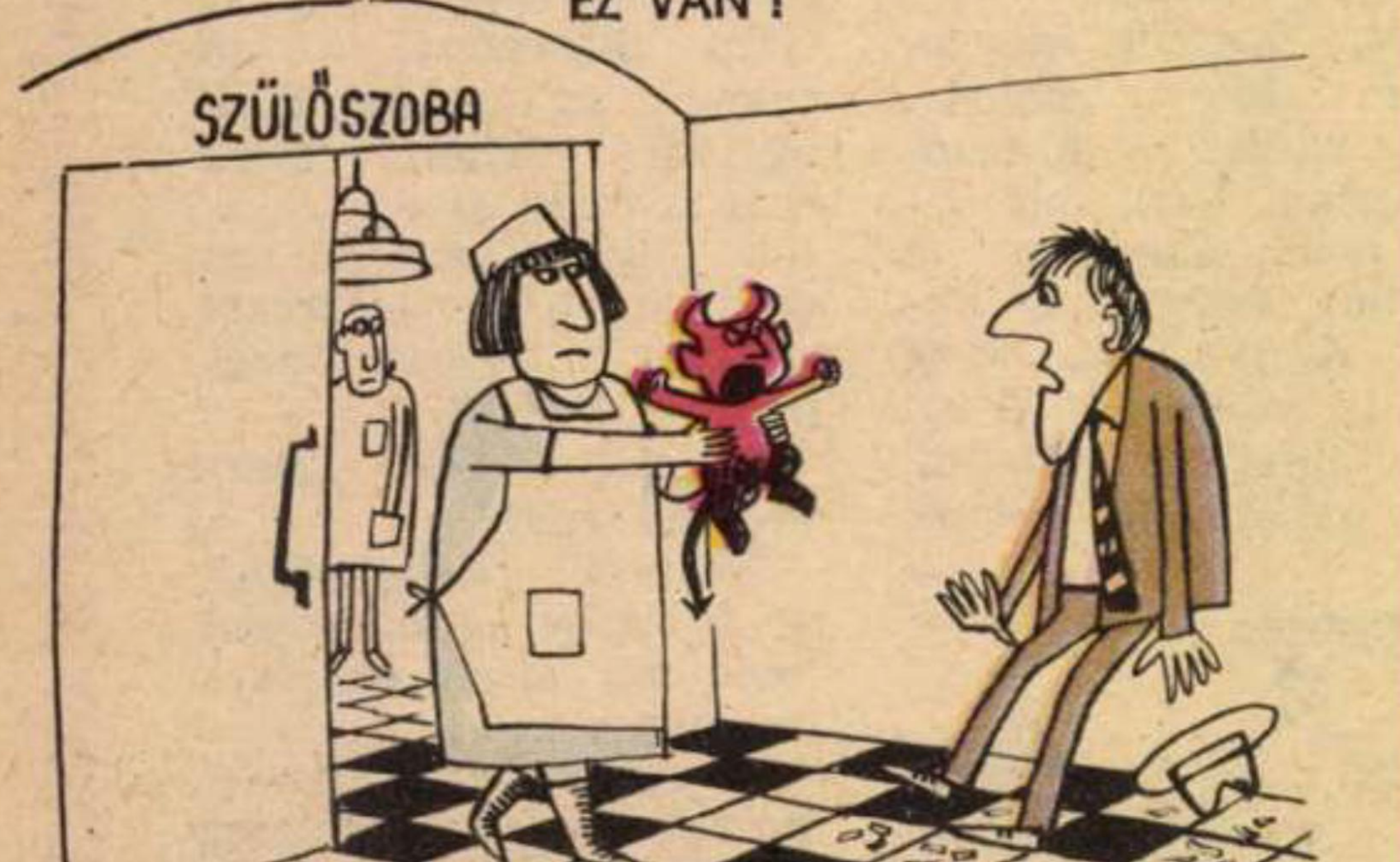

DORGÁLÁS

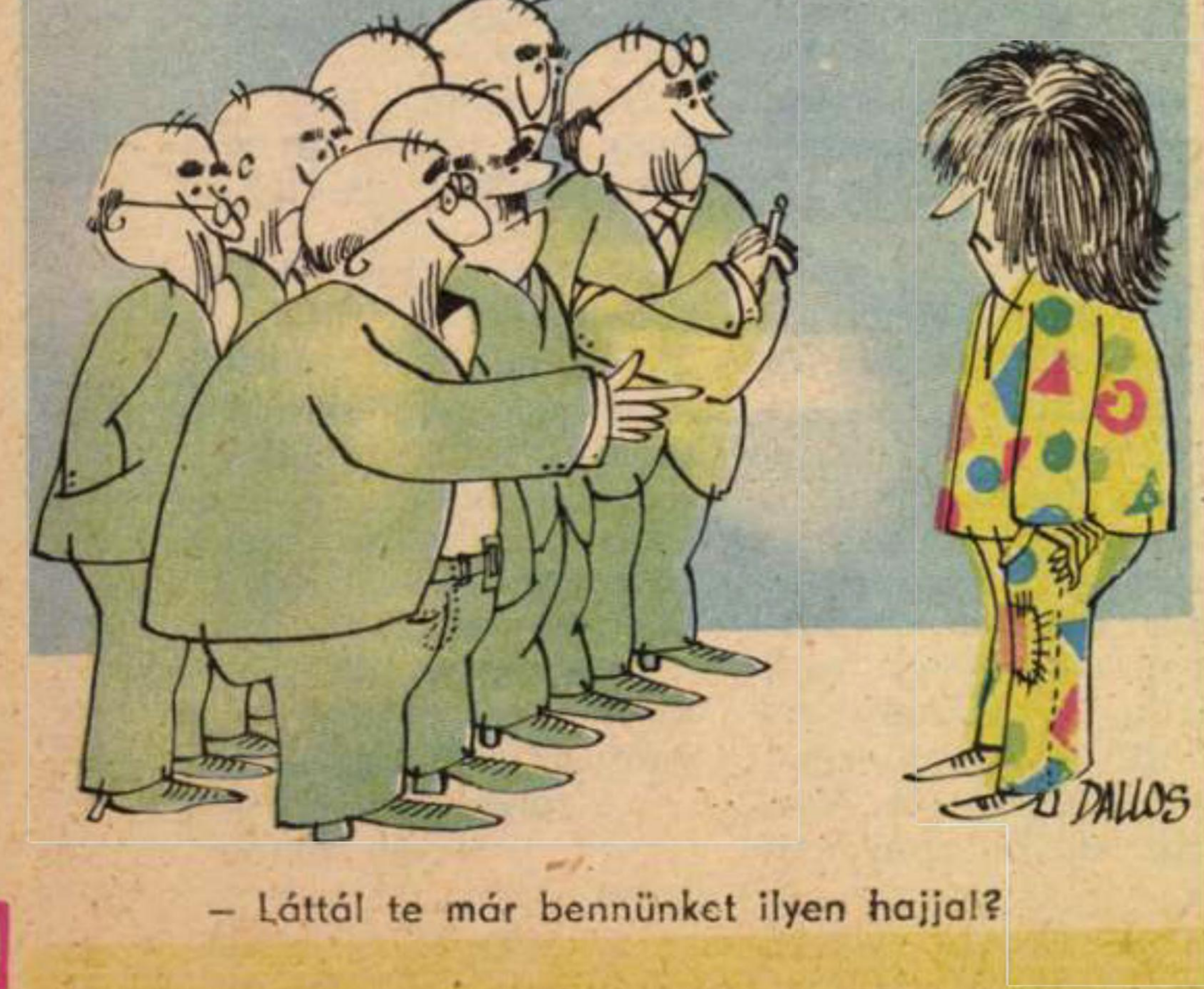

– Láttál te már bennünket ilyen hajjal?

JELLEMEK ÉS SZELLEMEK

HATÁROZOTT JELLEM POR ALAKBAN

A dobozon még a régi fölirat:

„Automenth- szappanmentes habzó száraz fogkrémpor Pótadag — Ára: Ft 2.20"

A 2.20 azonban áthúzva, az új ár 1.40.

Lehet, hogy ezt a leértékelést ellensúlyozandó, jött létre az Automenth jellemében a minőségi változás?

Mert nagyot változott. Az eddigi könnyen pirosodó és a legcsekélyebb érintésre is engedelmeskedő fogkrémpor, most nem hagyja magát.

Próbálkozhatsz vele kis mennyiségben, hintheted kupacban a fogkefére, dörzsölheted, noszogathatod, nedvesítheted, marad konok fehéren. Állhatatos jellem, nem habozik, nem ő, az istennek sem.

A SÖPRŰS KÍSÉRTET

A 63-as villamos János kórházi végállomásánál sietve szállnak le az utasok, egy, csak egy legény marad mozdulatlanul a hátsó kocsi egyik ülésén.

Odamegy hozzá a kalauz, s közli: végállomás.

A férfi, mintha nem is hallaná. A kalauz lehajol, látja, nem is hallhatja, hiszen alszik. Finoman megbirizgálja, majd erélyesebben. Végre fölpislog a kedves utas, a zsebébe nyúl és mutatja a bérletét.

A kalauz ismét tudtára adja hogy végállomásban vannak, itt mindenkinek le kell szállnia. A férfi azonban több maligán fokos lehelet közepette elutasítja: Hagyjon engem békén, nekem jogom van itt lenni. Evvel az ablaknak fordul, mellére ejti a fejét és alszik tovább.

A kalauz rángatja, hiába. Hátrajön a vezető, markos férfi, ő is húzkodja a kedves utast, aki azonban két kézzel megkapaszkodik az ülés fogójába és marad csak azért is.

Ekkor föllép a kocsira a váltót tisztogató törékeny asszonyka, kezében a kis vesszősöprű. Közelít a makacs utashoz, már messziről kiáltja:

— Mit tartja itt föl a forgalmat? — és a söprűvel ráfenyeget.

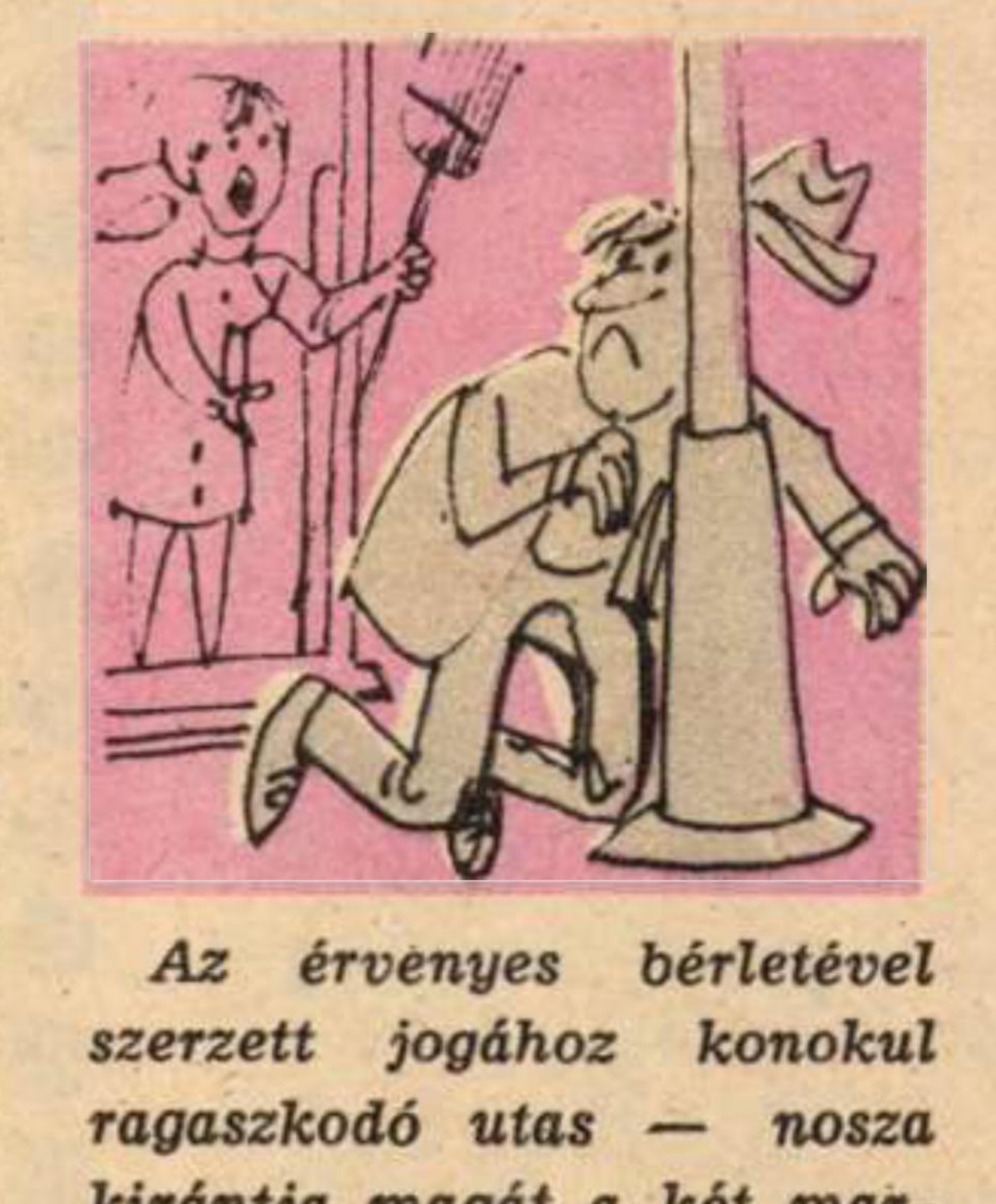

Az érvenyes bérletével szerzett jogához konokul ragaszkodó utas — nosza kirántja magát a két markos férfi kezéből és, mint aki kísértetet lát, iszkol lefelé a kocsiról.

A lendülettől majd a villanyoszlopnak esik, de az utolsó pillanatban sikerül lefékeznie, s csak nekidől. Fölnéz rá és kérdezi: Hogy került ide az asszony? Te érted ezt?

KÉT KÁVÉT A DIRINEK

Állok az ABC-üzlet eszpresszó pultja előtt sokadmagammal. Várok türelmesen, mert helyeslem, ha gondos mértékletességgel csurgatják a kávét. Végre rám kerül a sor.

Ekkor egy helybéli alkalmazott penderül oda és a sorban állók feje fölött átnyújt egy blokkot:

— Két kávét a dirinek!

A kávéfőző kisasszony átveszi a blokkot, de nem kivételez, előbb átadja nekem a kávét.

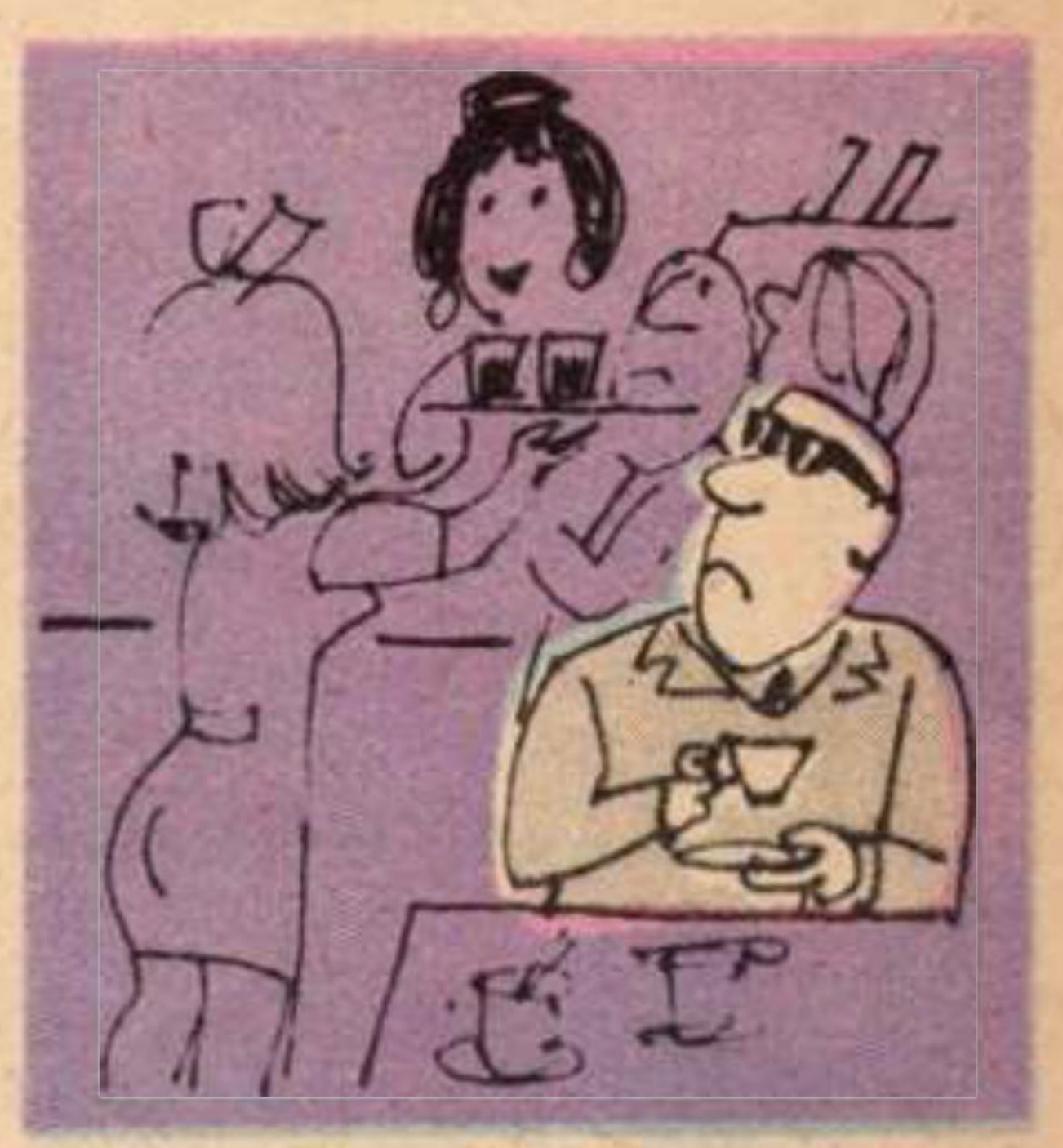

Néma biccentéssel tisztelgek a határozott jellem előtt, megyek a fogyasztópulthoz és arra gondolok: Hiába, ez az új mechanizmus, az első a vevő!

A harmadik korty után azonban véletlenül a presszógép felé nézek. Látnom kell, hogy a sorban állók feje fölött a helybéli alkalmazott átveszi a két kávét a dirinek.

Hm! Lehet, hogy azért kaptam én meg a kávémat, mert ismernek ebben az üzletben, s attól tartott a kávéfőző kisasszony, hogy ha előttem kiadja a diri kávéit, még megtalálom írni?

Így azonban nincs mit megírnom.

Sólyom László

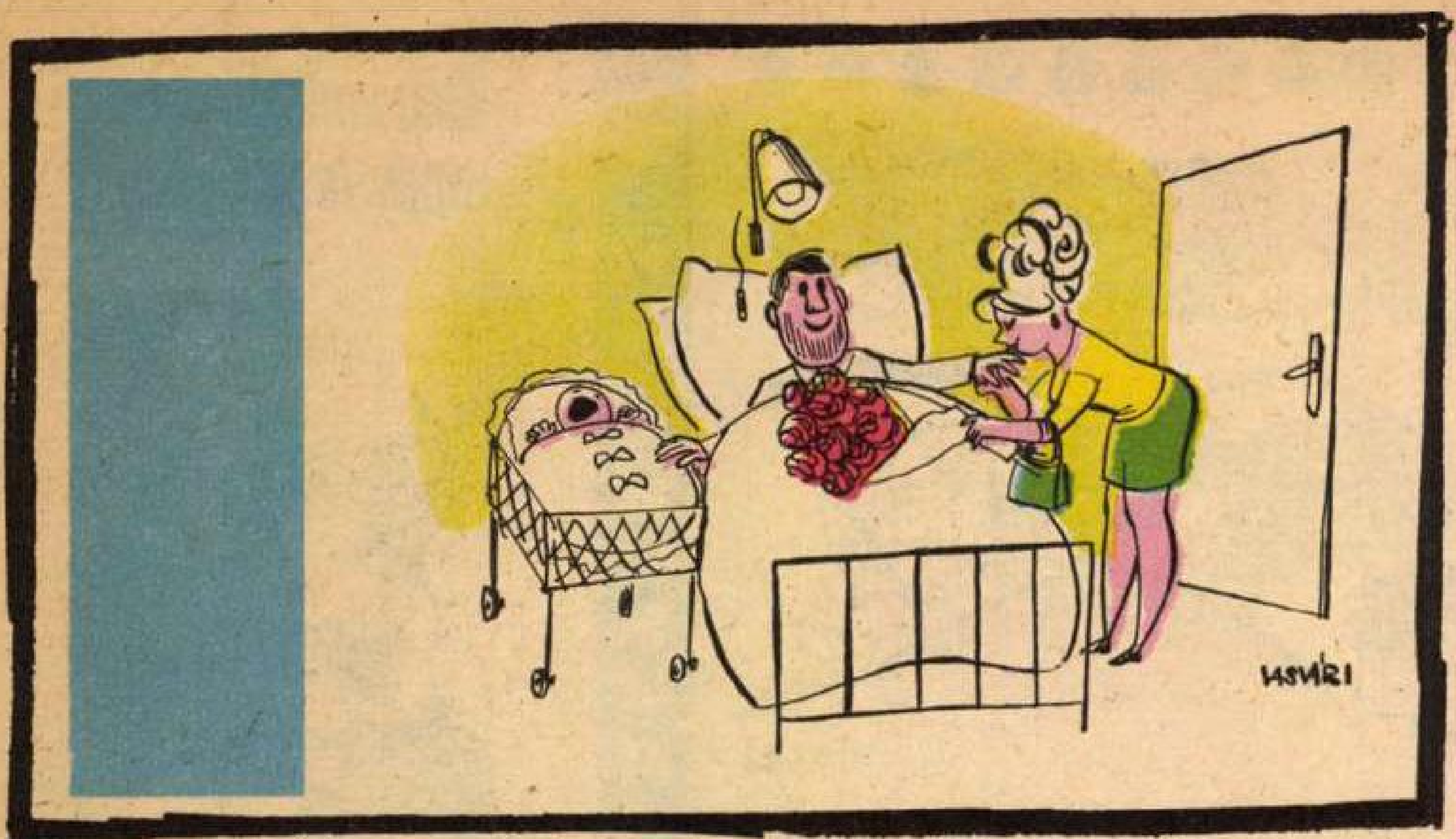

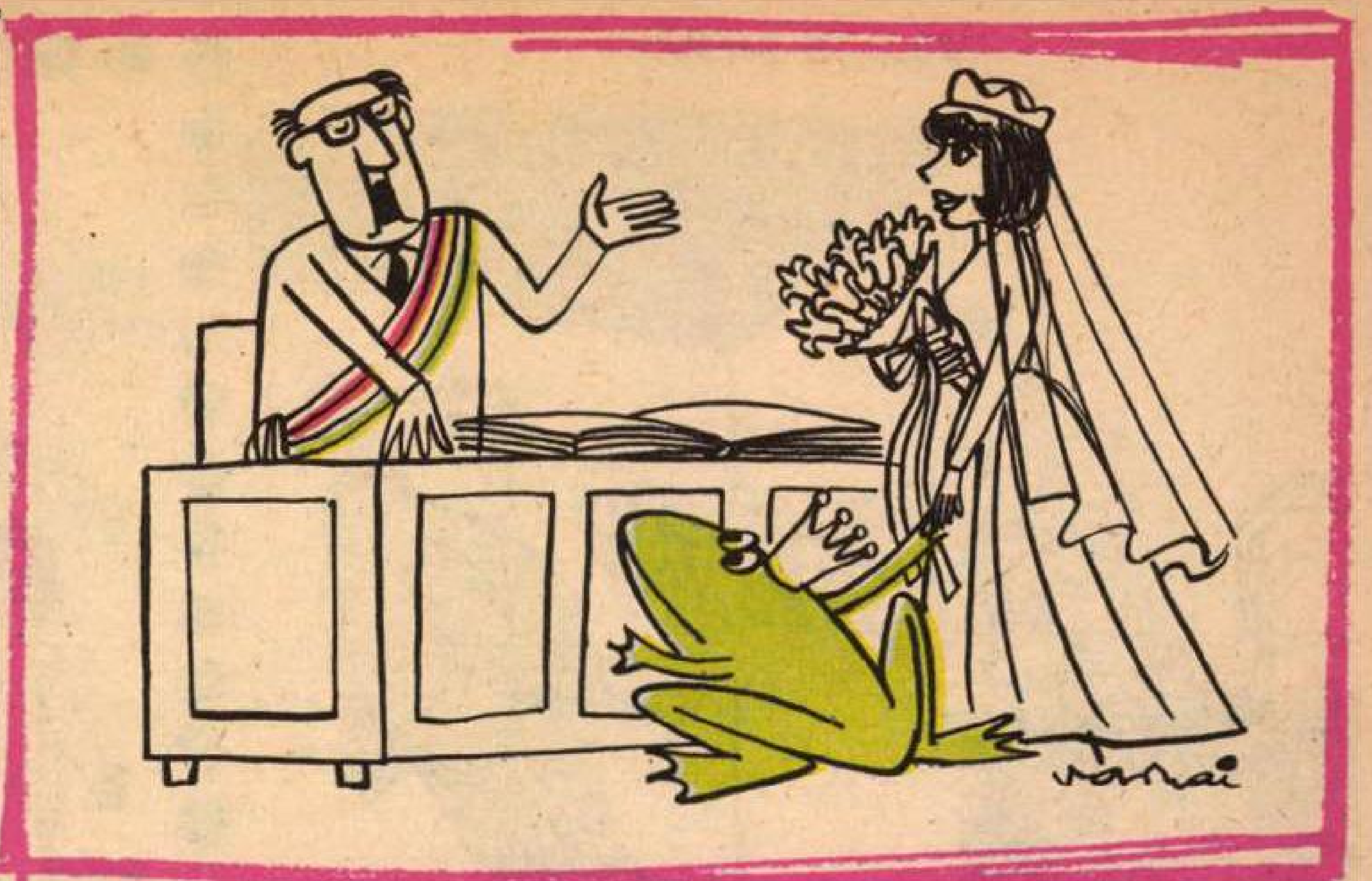

CSODA

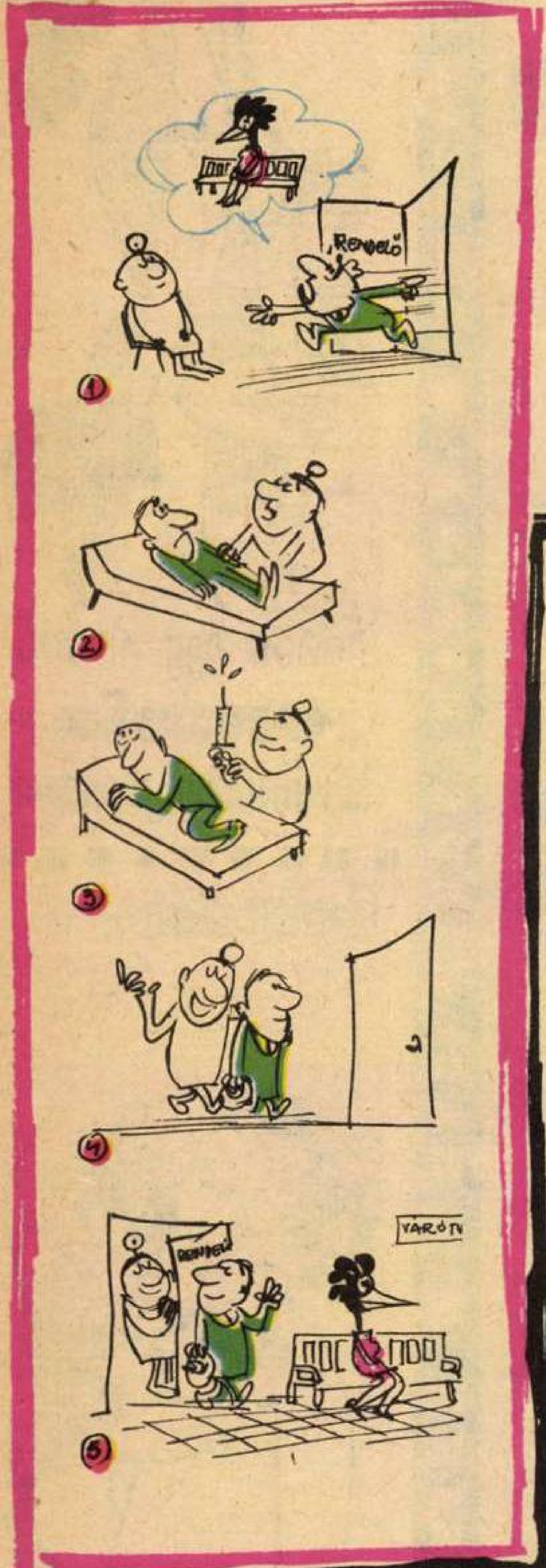
RENDELŐ
1
2
3
4
RENDELŐ
VÁRÓT
5

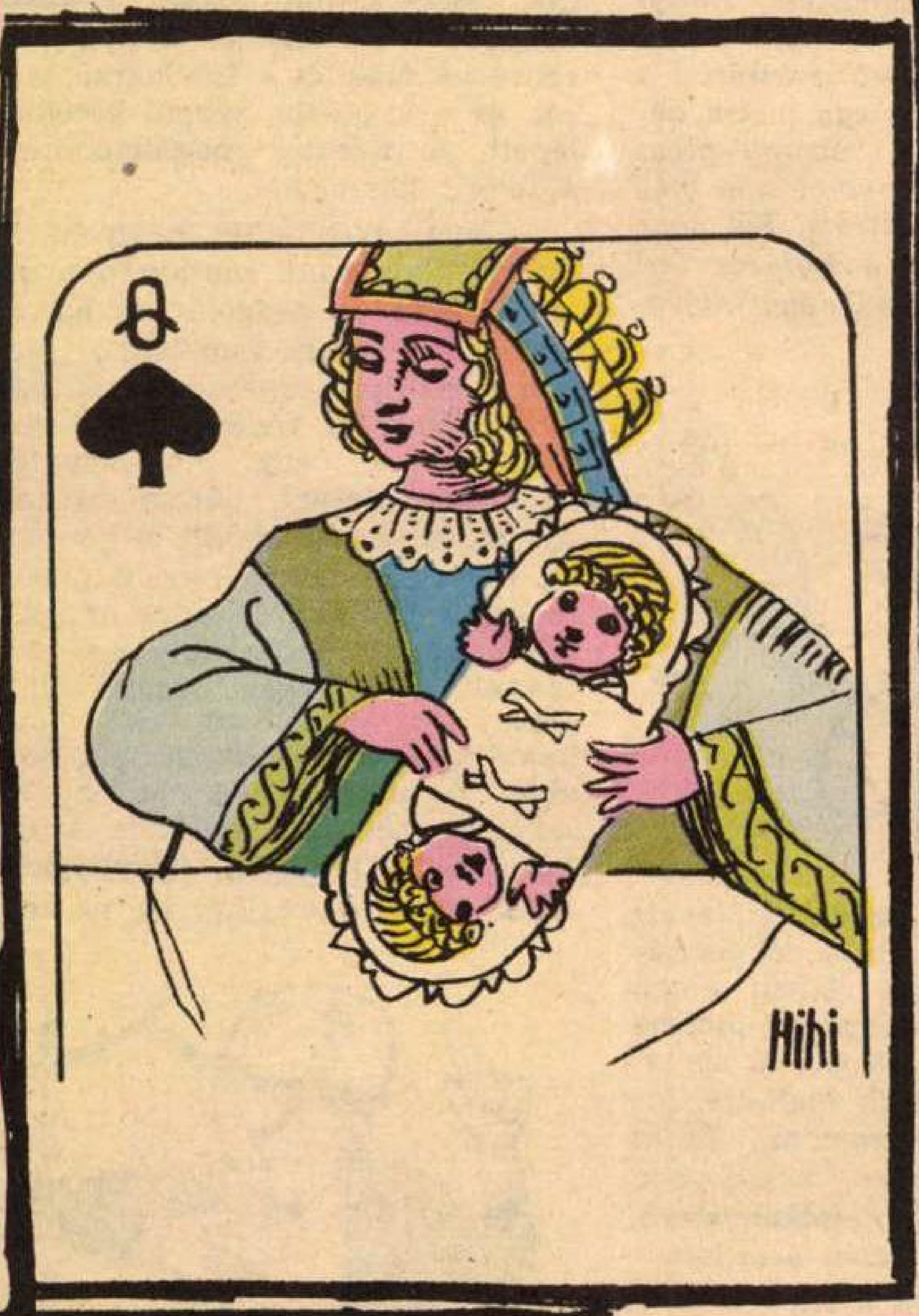

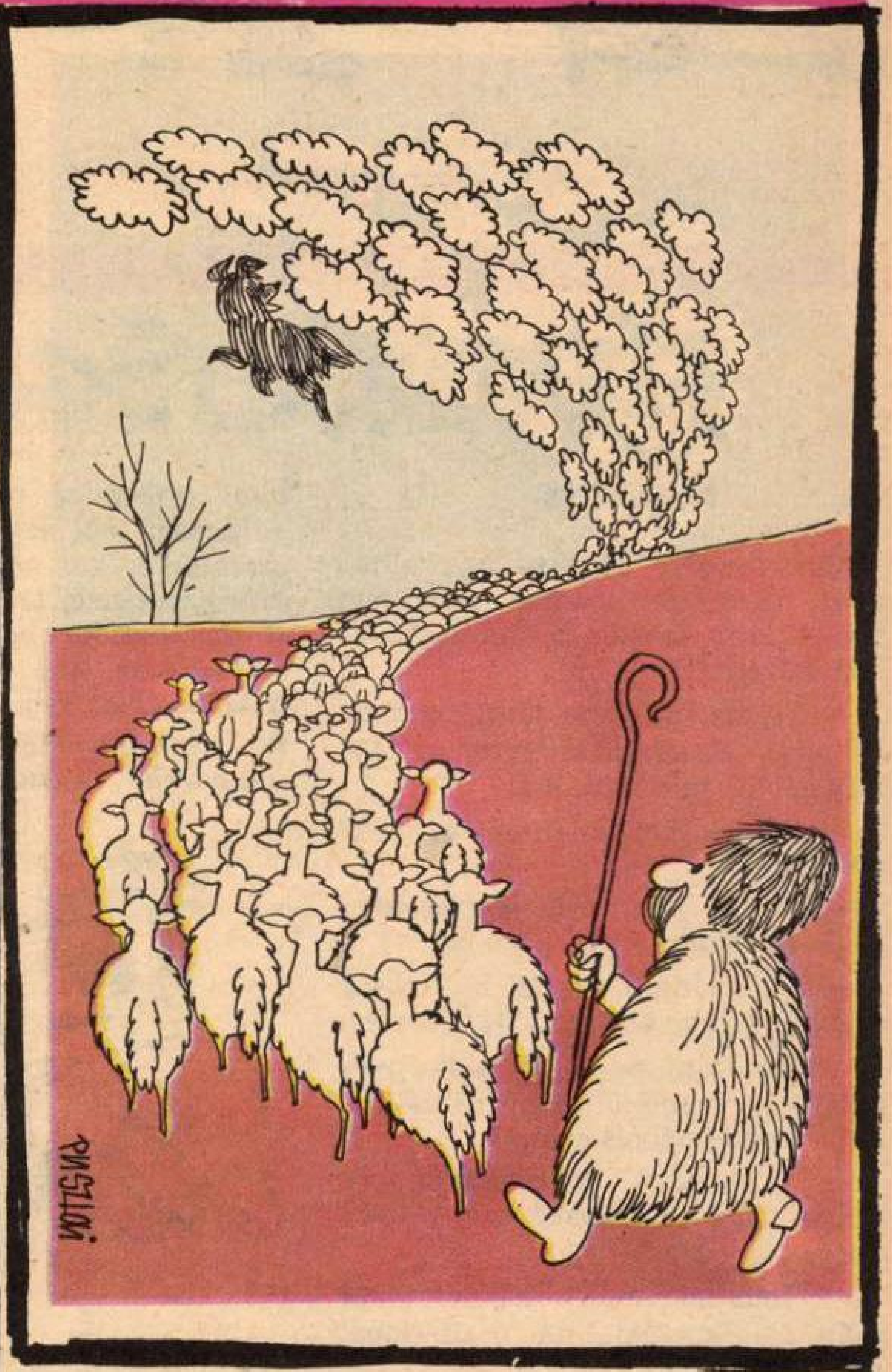

VASVÁRI, VÁRNAI, SAJDIK, HEGEDŰS,
PUSZTAI, SZŰR-SZABÓ, BARÁT

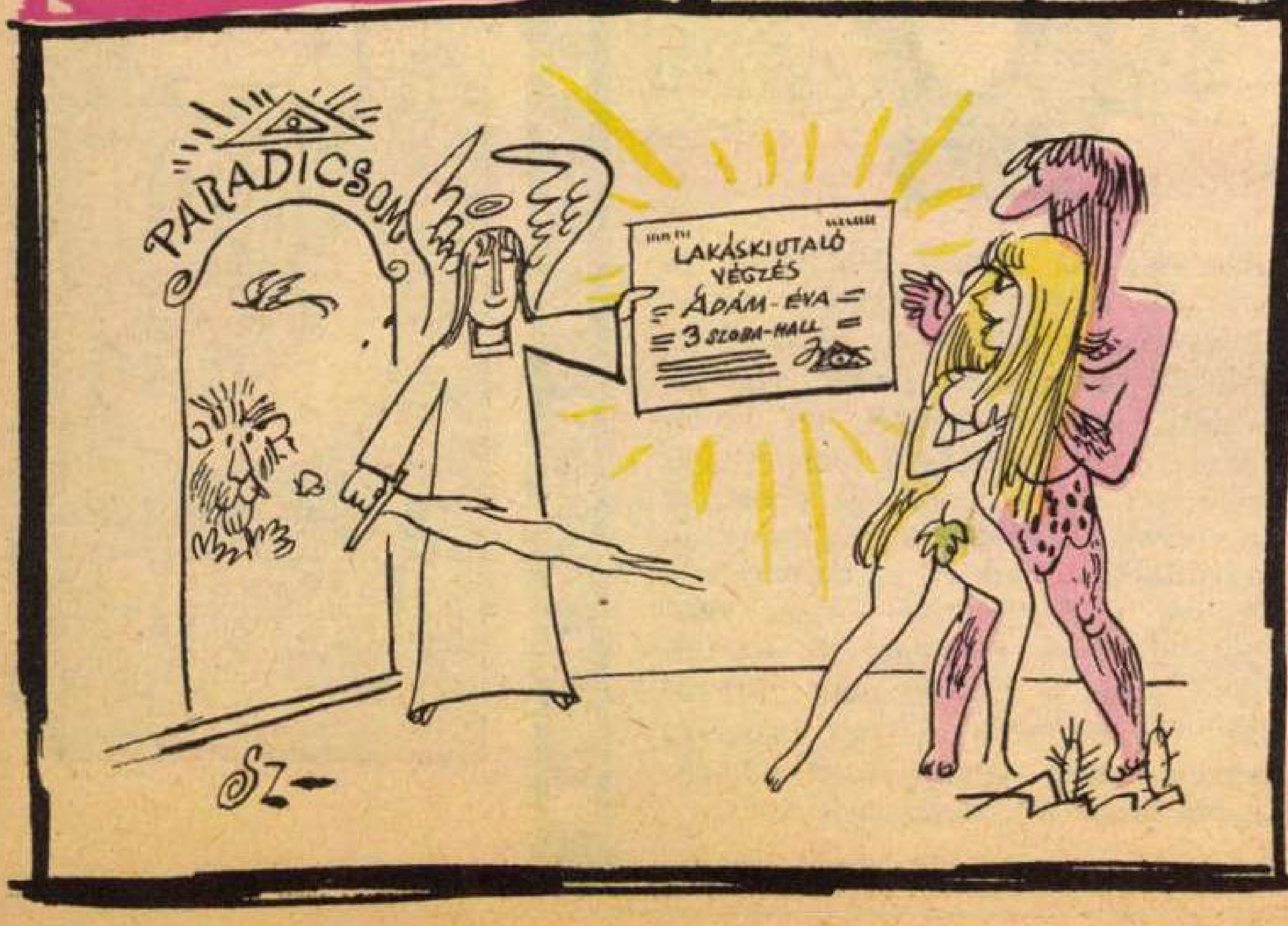
PARADICSOM
LAKÁSKIUTALÓ VÉGZÉS
ÁDÁM-ÉVA
3 SZOBA-HALL

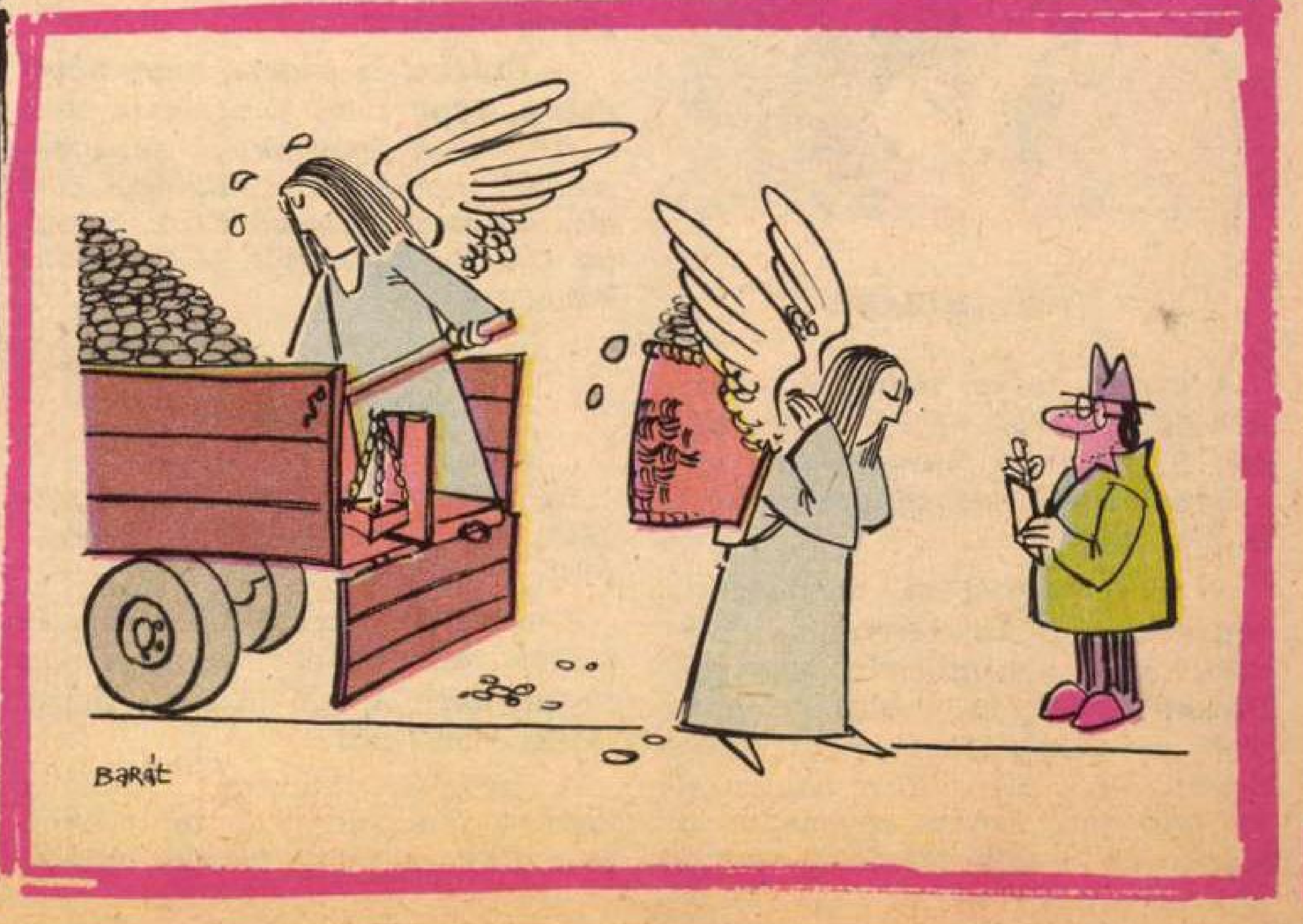

ABSZOLÚT STRÉBER

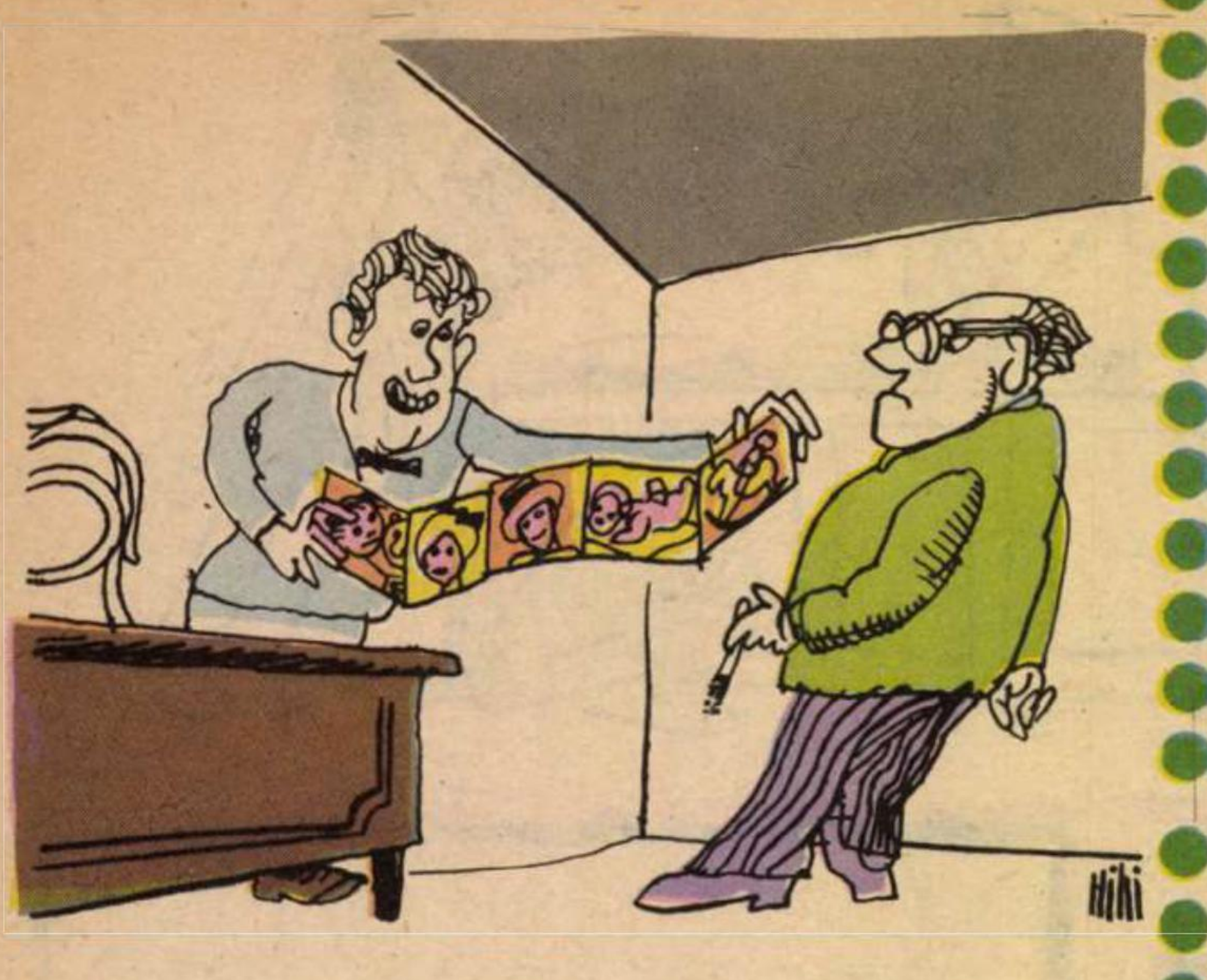

– A főnököm családja...

FELDERITŐK

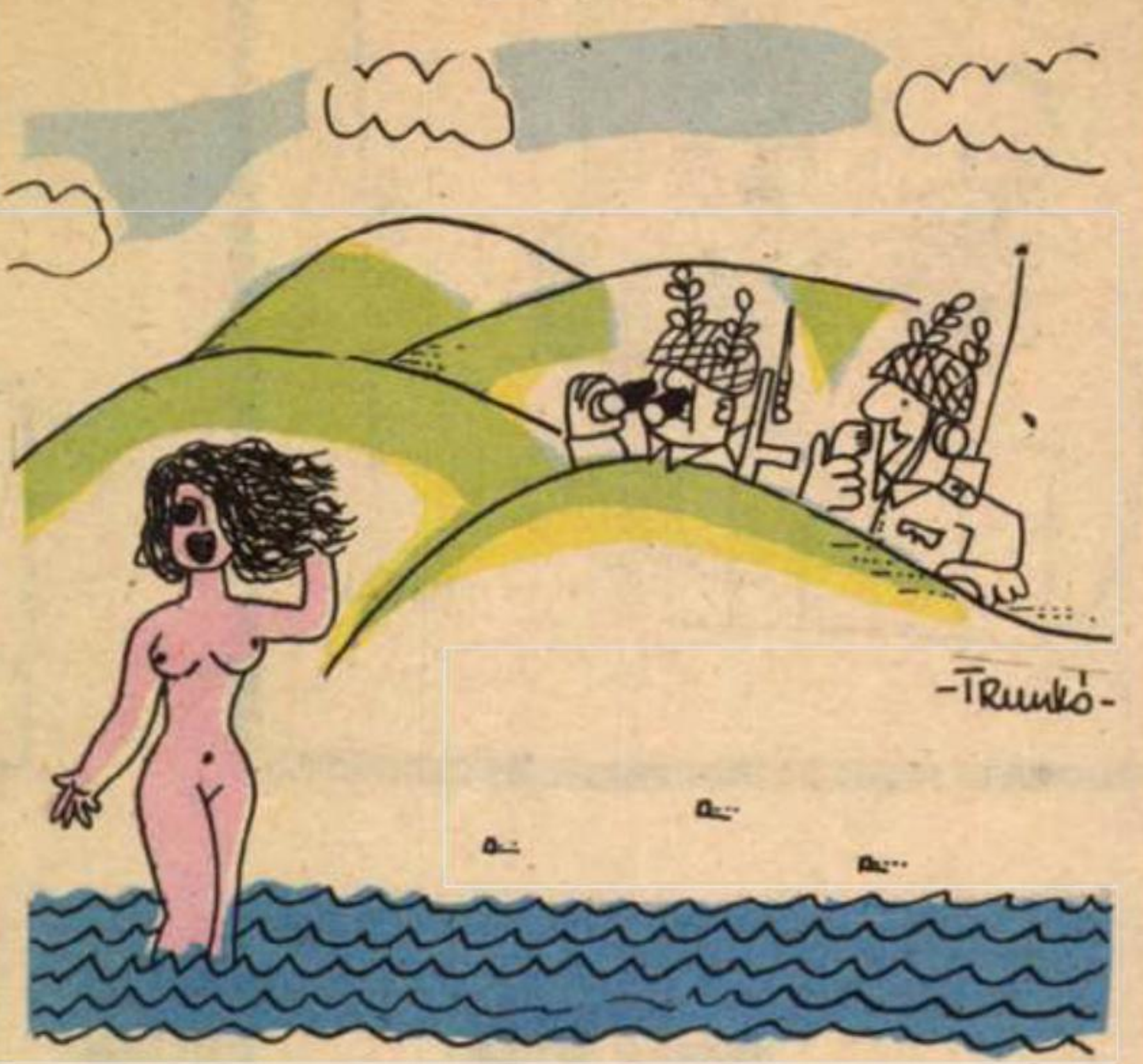

– Jelentem, hogy a C 4-es körzetben szexbombára bukkantunk!

FANTASZTIKUS NOVELLÁK

LIGETBEN

Már leszállt az este. Az elhagyott városligeti padon fiatal pár ült. A lány félősen a fiatalemberhez húzódott:

— Te, ha most ide jönne, mondjuk, egy elszabadult tigris az Állatkertből, mit csinálnál?

— Bíznék benne, hogy már vacsorázott.

— És ha egy férfi fenyegetően ránk mordulna: Ide a pénzt?

— Odaadnám. Legyen boldog azzal a kilenc forint húsz fillérrel.

— Ha elöntené a víz a környéket, s a menekülésben a csónak csak egyszemélyes lenne?

— Kieveznék a csónakon. Te mégis csak jobb úszó vagy, mint én.

— Imádlak, mert szebb fiúval már találkoztam, de őszintébbel még nem.

NYOMOZÁS

A csinos, szőke, teltkarcsú, harmincöt év körüli nő izgatottan nézett Stepp Imre kelmefestőre, aki másodállásban magánnyomozóként is működött.

— Nos, asszonyom, megbízását, úgy érzem, lelkiismeretesen teljesítettem. A megfigyelt személy, Droznicsek Árpád, szerda délelőttjéről a következőket jelenthetem: Reggel 7 óra 10 perckor hagyta el az otthonát. Innen egyenesen a Marx téri tejvendéglőbe ment, ahol tejbegrízt reggelizett. Hangsúlyozom, női személy nem ült az asztalánál. Ezt követően kisétált a Margitszigetre, leült egy padra, déli tizenkettőig egy regényt olvasott. Hozzá kell tennem, nőt még a környéken sem láttam. Fél egykor ebédelni ment a Boráros téri népbüfébe. Asztalánál egy nyolcvan év körüli matróna bablevest evett. Ő bizonyára nem ad gyanúra okot. Droznicsek Árpád innen egyenesen a Bányász moziba ment, és leült a zsöllye 9-ik sor 4-ik székre. Nő nem ült mellette. Innen egyenesen hazament. Tehát örömmel jelenthetem, asszonyom, hogy nincs oka a féltékenységre. A kedves férje teljesen ártatlan.

A nő sértődötten kiáltott a magánnyomozóra:

— Érdekel is engem, hogy nővel volt-e, vagy sem! Droznicsek nem a férjem. A gyárunkban anyagbeszerző, ahol én a munkaügyi osztály vezetője vagyok. Csak kíváncsi voltam, mivel tölti el egy munkanapját...

CIRKUSZBAN

Az elegáns, frakkos cirkuszigazgató, kezét szívére téve, meghajolt:

— Mélyen tisztelt hölgyeim és uraim! Most következik műsorunk fő attrakciója, Cavalcanti, avagy játék a halállal!

A zenekar harsogó indulóba kezdett. Felgyúltak a reflektorok és a fényáradatban büszke léptekkel, testre simuló fekete trikóban megjelent Cavalcanti. Hideg biccentéssel fogadta a felviharzó tapsot, és a kupolába vezető kötélhez lépett. A direktor megilletődötten a torkát köszörülte.

— Még egy pillanat, hölgyeim és uraim! Cavalcanti mutatványa ma egyedülálló a világon. A három emeletnyi magas kupolában, csupán a kisujján egyensúlyozva, szédítő körforgást végez, majd bekötött szemmel egy utolérhetetlen salto mortale-val, három emeletnyi magasságból leugrik a porondra. Párizs, London Tokió ünnepelte ezt a hallatlanul bátor artistát. Bizonyára itt Budapesten sem marad el a fergeteges ováció. Hölgyeim és uraim! El kell, hogy mondjam, nem akadt cirkusz, nem akadt olyan közönség, mely a mutatvány előtt ne kiáltozta volna kórusban: Tiszteljük, becsüljük a bátorságát, de arra kérjük, ne kockáztassa az életét! Hölgyeim és uraim! Bizonyos vagyok abban, hogy önök között sem akad olyan utolsó, jellemtelen fráter, aki elvakult kegyetlenséggel azt követelné, hogy Cavalcanti mester végrehajtsa ezt a rendkívül veszélyes mutatványt. Elég, ha megtapsoljuk a vállalkozó kedvet, az emberi bátorság utolérhetetlen eszményképét, a nagy Cavalcantit. Köszönöm, hogy a humanizmus gyönyörű eszméjétől mélyen áthatva egyetértenek velem. Ezzel előadásunk véget ért. Balra a kijárat!

Galambos Szilveszter

● EHETI HIRDETÉSEINK ● EHETI HIRDETÉSEINK ● EHETI HIRDETÉSEINK ●

-Garantálom, hogy nem lesz álmos...
Főzök egy kitűnő
omnia
kávékülönlegességet

Garantáltan tisztára mossa!
luna '68
nagyhatású
mosópor
Új! illatos!

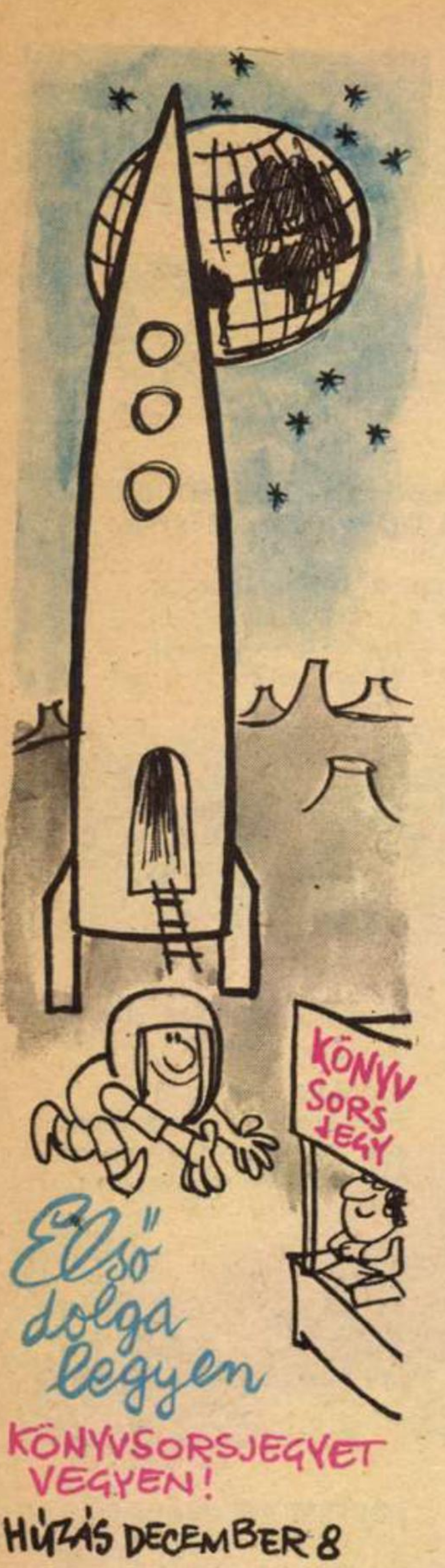
KÖNYV SORS JEGY
Első dolga legyen
KÖNYVSORSJEGYET VEGYEN!
HÚZÁS DECEMBER 8

KÖZHIRRÉ TÉTETIK!

A LEGDIVATOSABB
ŐSZI ÉS TÉLI
GYERMEKRUHÁZATI
CIKKEKET
MOST SZEREZZE BE

AZ
ÚTTÖRŐ
ÁRUHÁZBÓL

E HETI HIRDETÉSEINK

DEFICITES VÁLLALAT

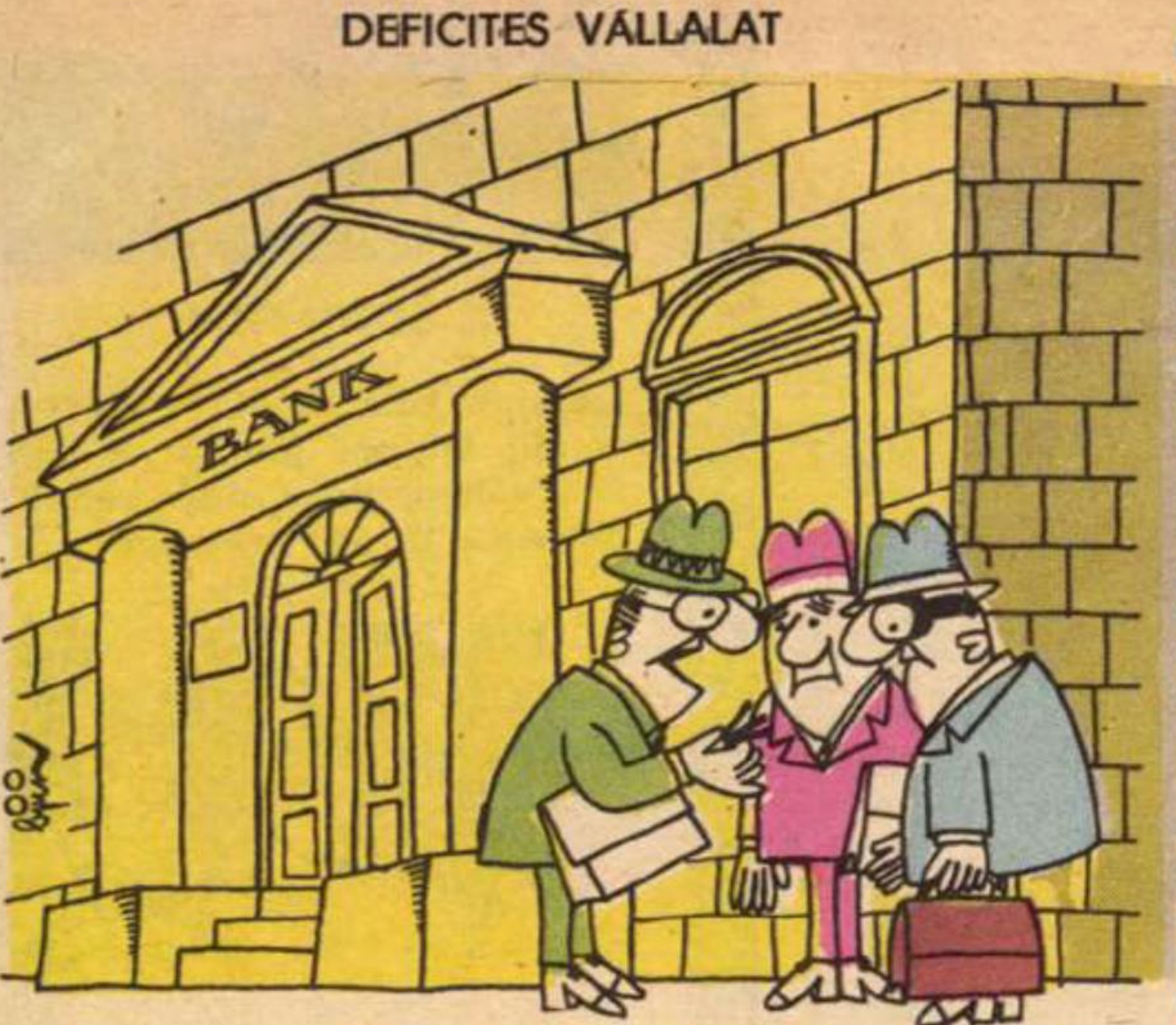

– Aki a rövid gyufaszálat húzza, az megy be kölcsönért!

A VÁNDOR

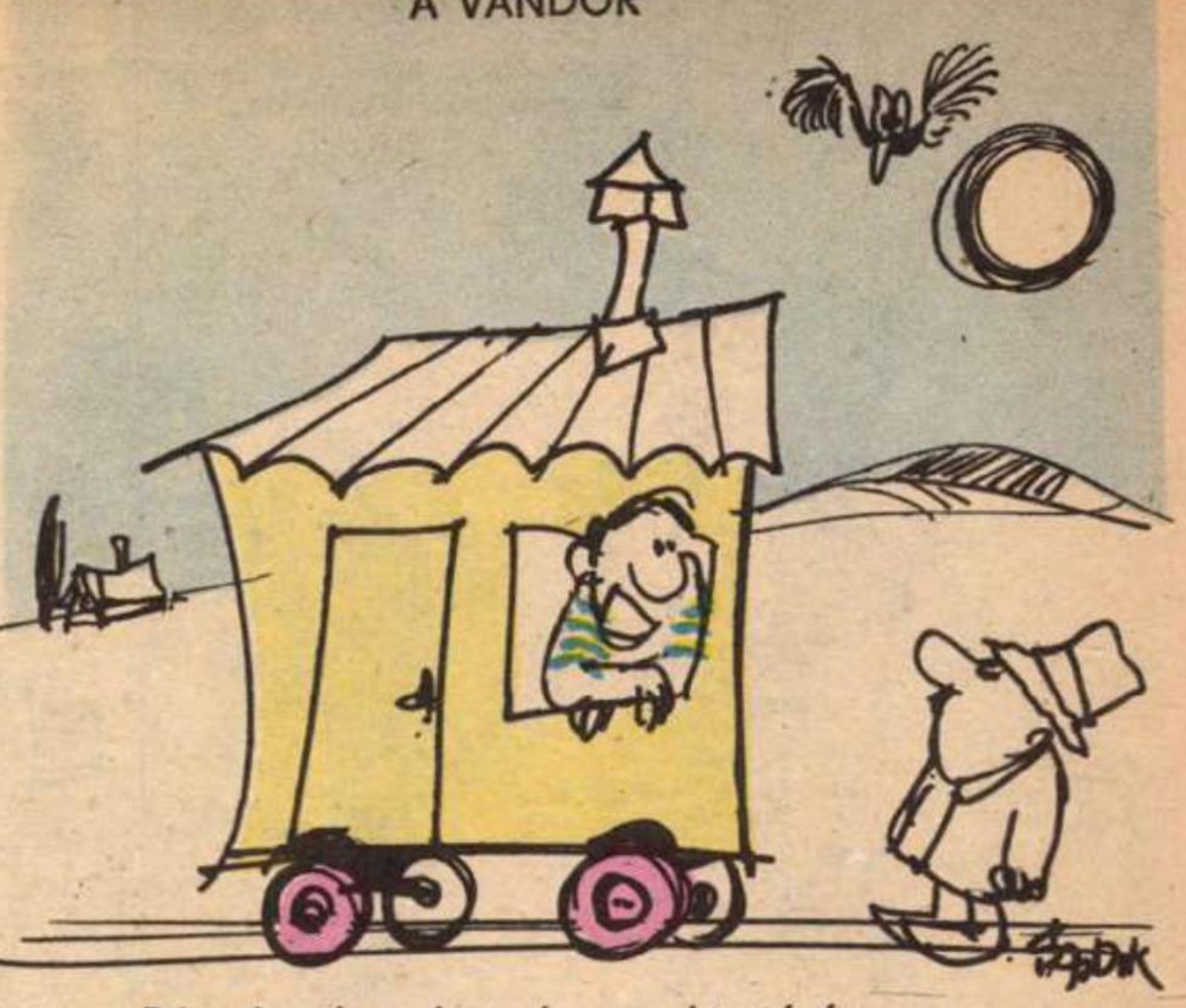

– Bármikor kereshetnek gyerektartásért

SMOG

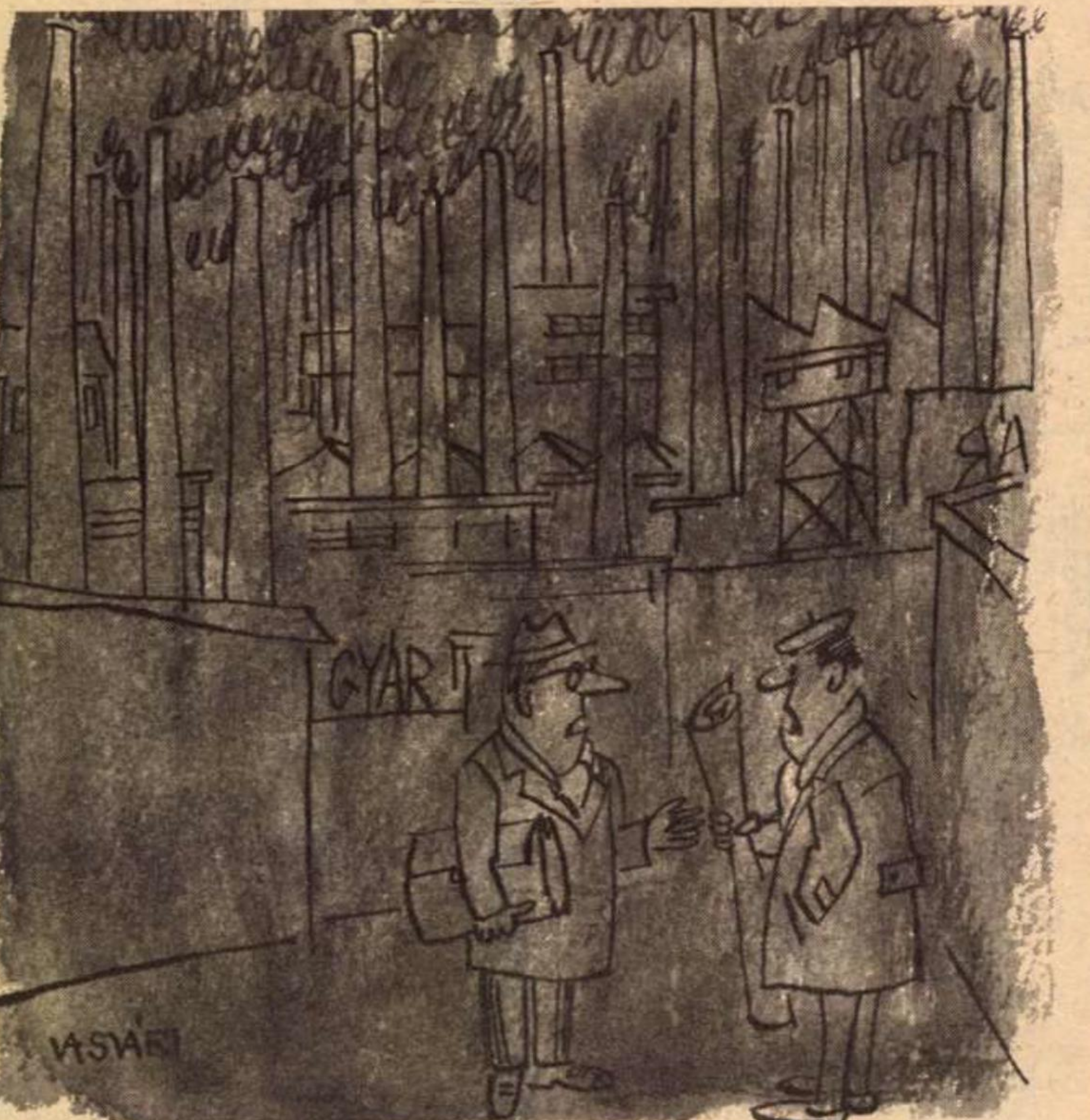
GYÁR
VASVÁRI

– Az ember már azt sem látja, hogy hová lehetne egy új gyárat építeni.

TÁVOLBALÁTÓ-TELEFON

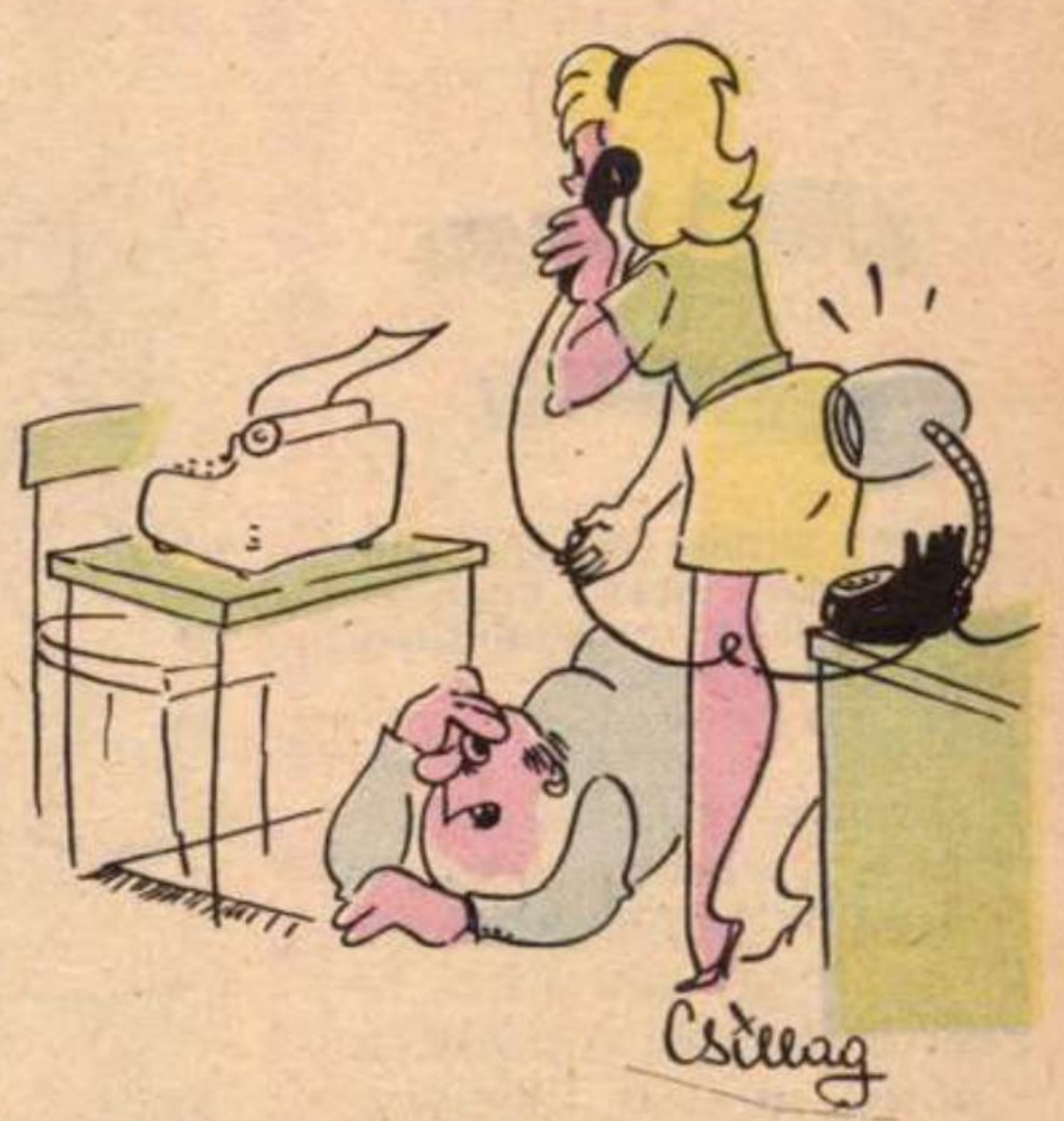

– Hányszor mondjam, hogy az igazgató kartárs házon kívül tartózkodik?!

Mickey Rooney, a 30-as évek híres amerikai kamasz-filmsztárja a napokban ismét megnősült. „Megtaláltam az igazit" — mondotta. Hihetünk neki, hiszen Jery Greene már a hetedik felesége, elég sok tapasztalata lehet az összehasonlításhoz.

ÁLDOTT JÓ LÉLEK

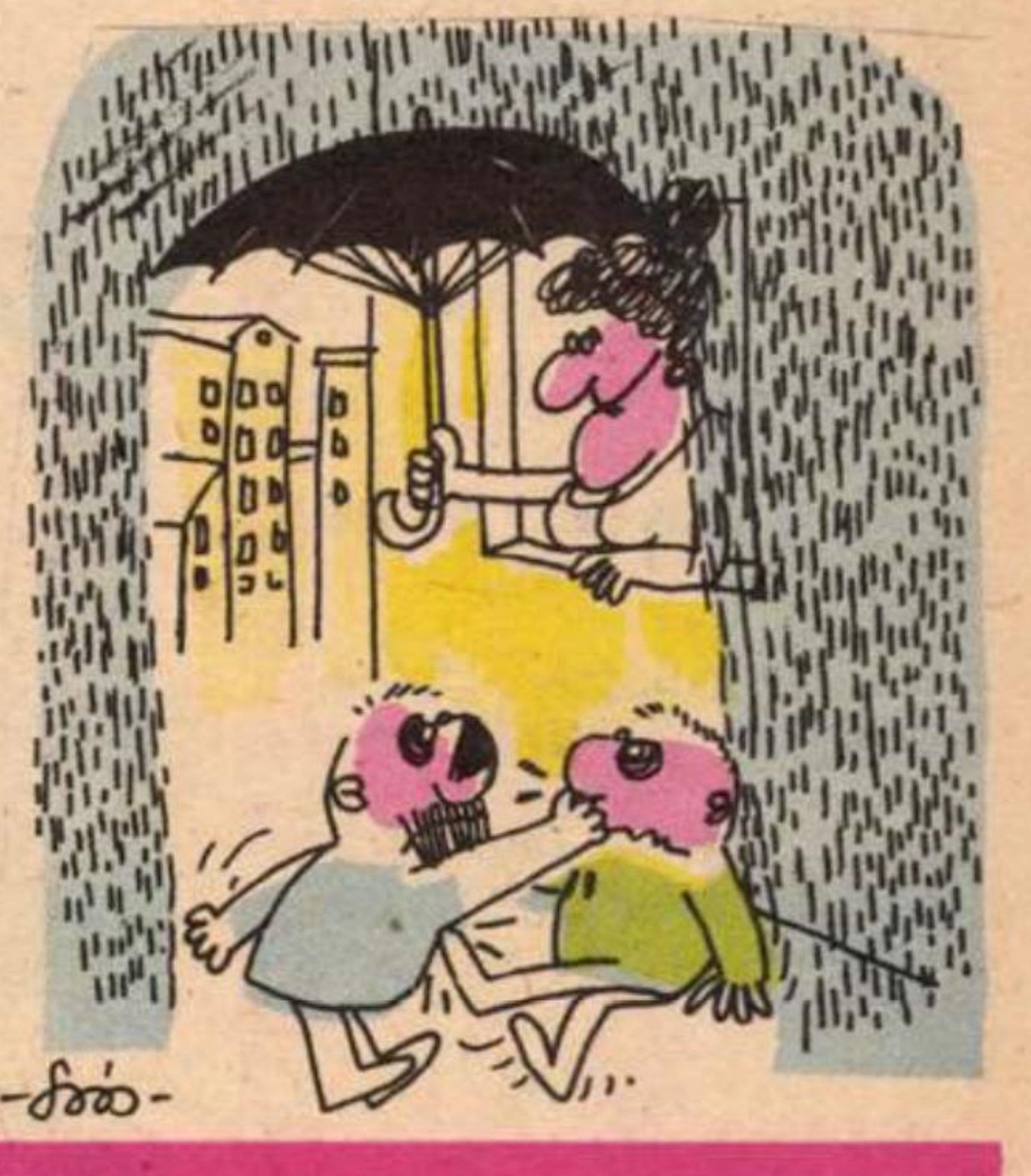

BIZTONSÁGOS KÖZLEKEDÉS

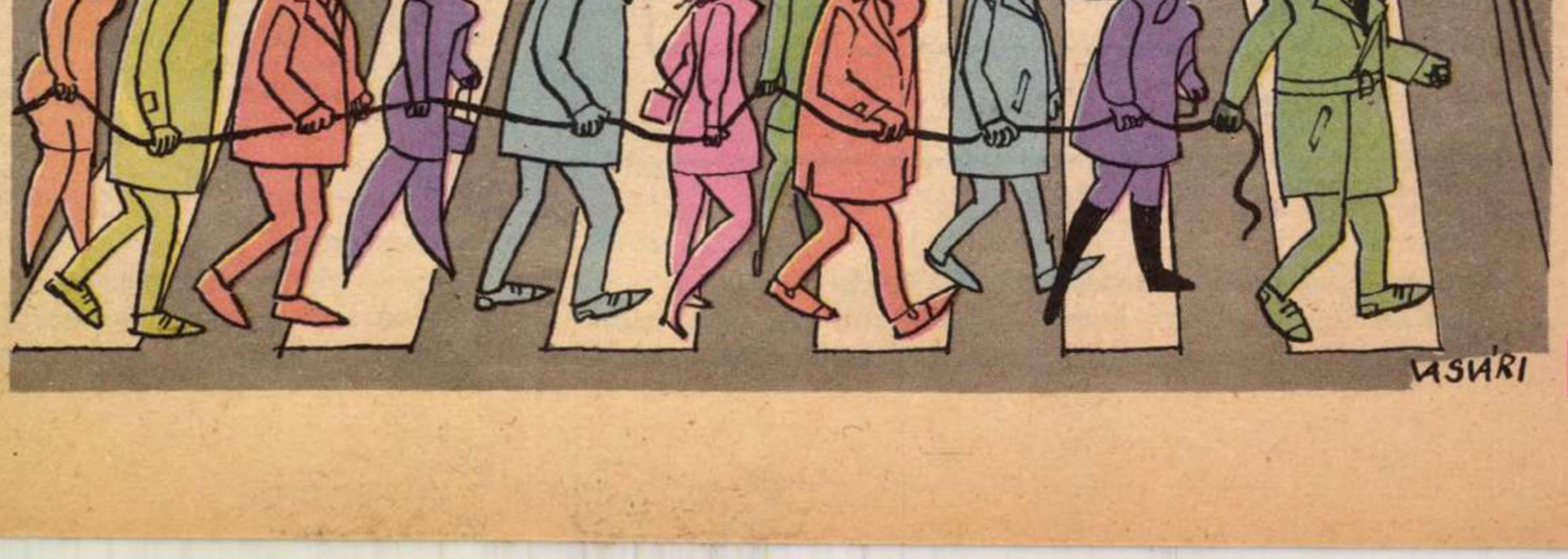

ESKÜVŐ UTÁN

Az USA beszüntette a Görögországba irányuló fegyverszállítási tilalmat.

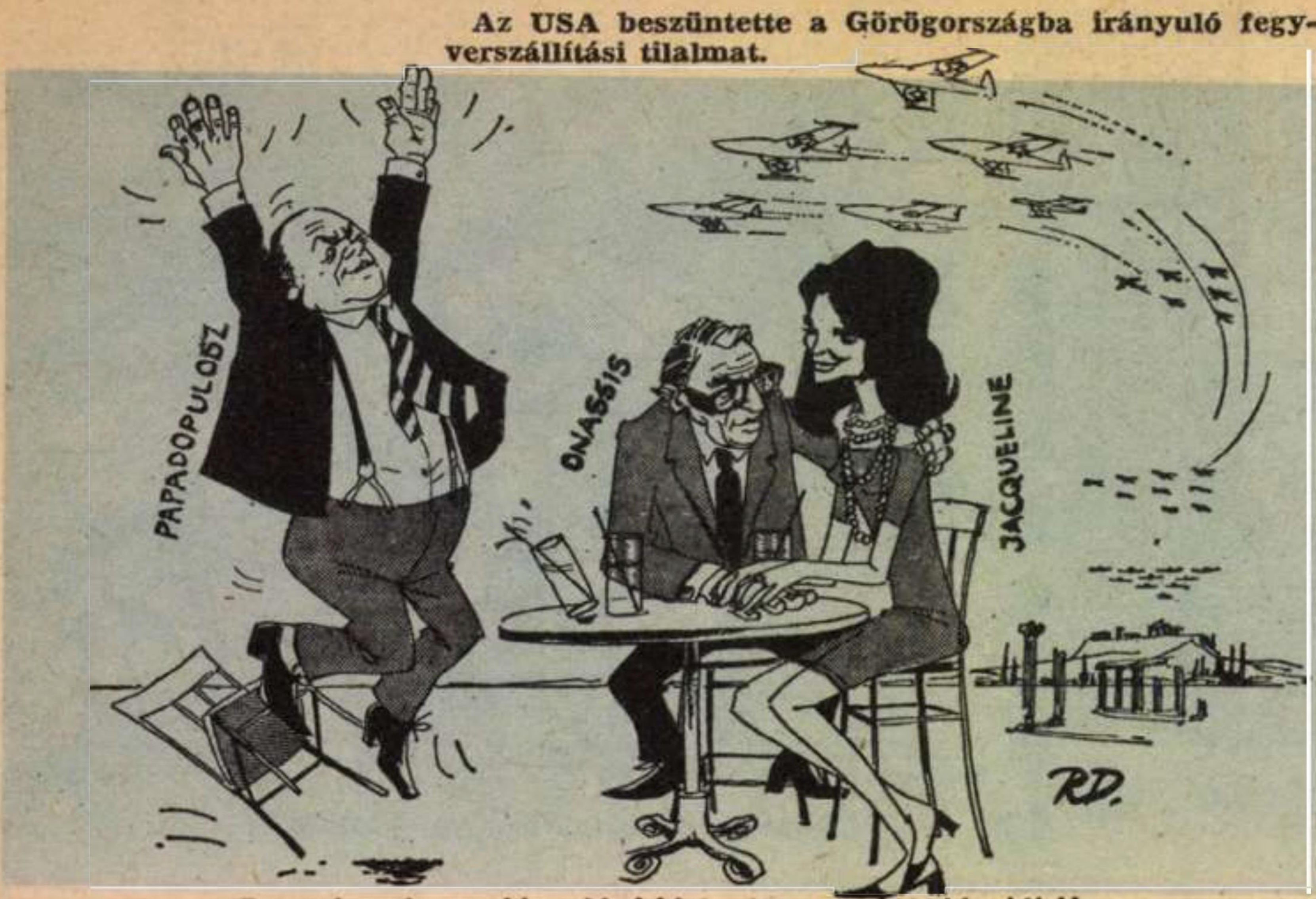

Papadopulosz: Hurrá! Máris itt a nászajándék!!

(A bécsi „Arbeiter Zeitung"-ból)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Povács elkésve érkezik a futballmeccsre, a második félidő közepén.

— Hogy állunk? — kérdi lihegve a mellette ülőtől, amikor elhelyezkedik a tribünön.

— Nulla—nulla — hangzik a válasz.

— Hála istennek — szakad fel Povácsból a megkönnyebülés —, akkor még nem mulasztottam semmit.

Két férfi beszélget az autóbuszon.

— A nőkben, sajnos, nem lehet bízni...

— Miért?

— Nemrégiben feladtam az újságban egy házassági hirdetést és az első, aki válaszolt, a menyasszonyom volt!

ADAKOZZUNK!

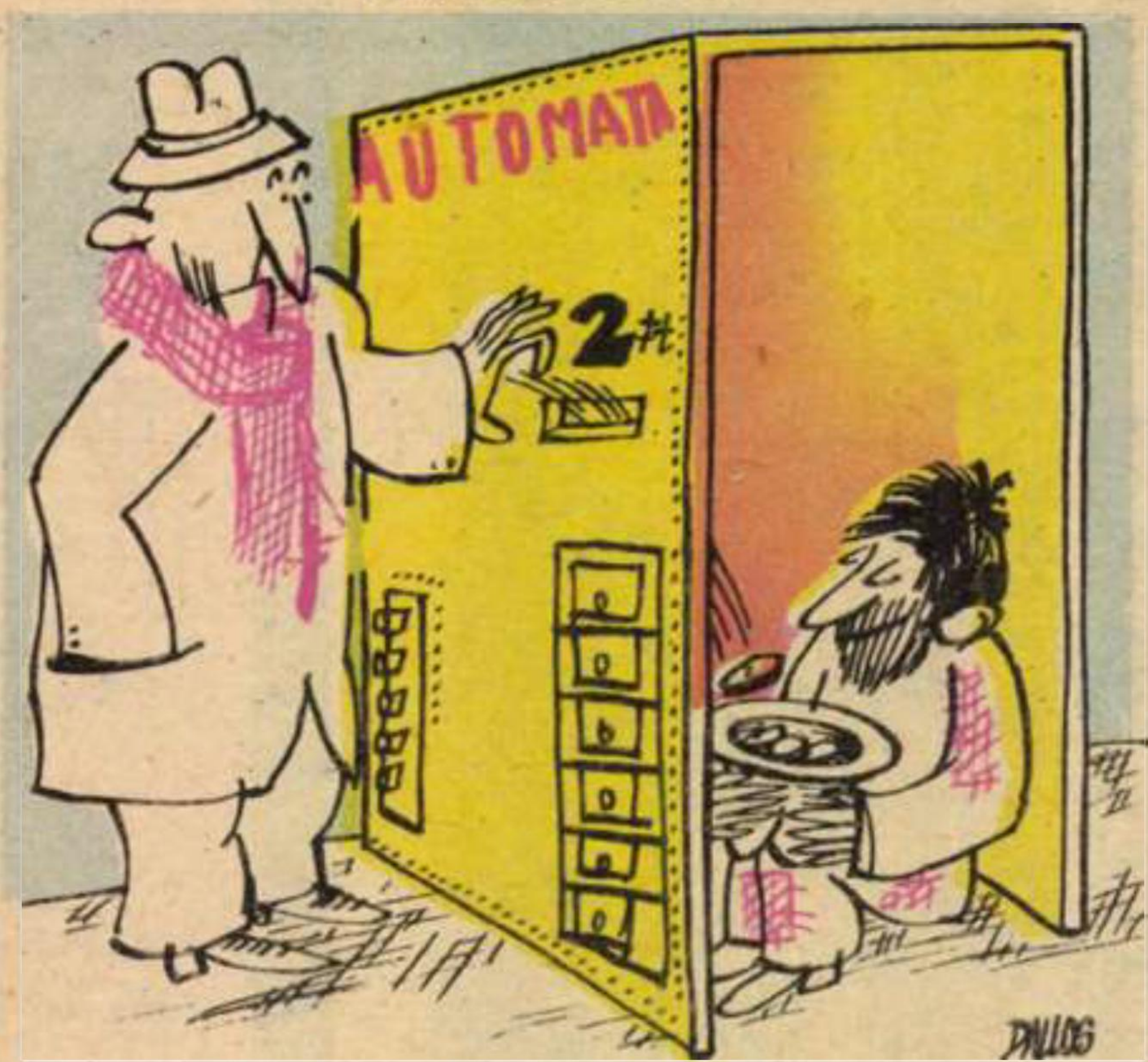

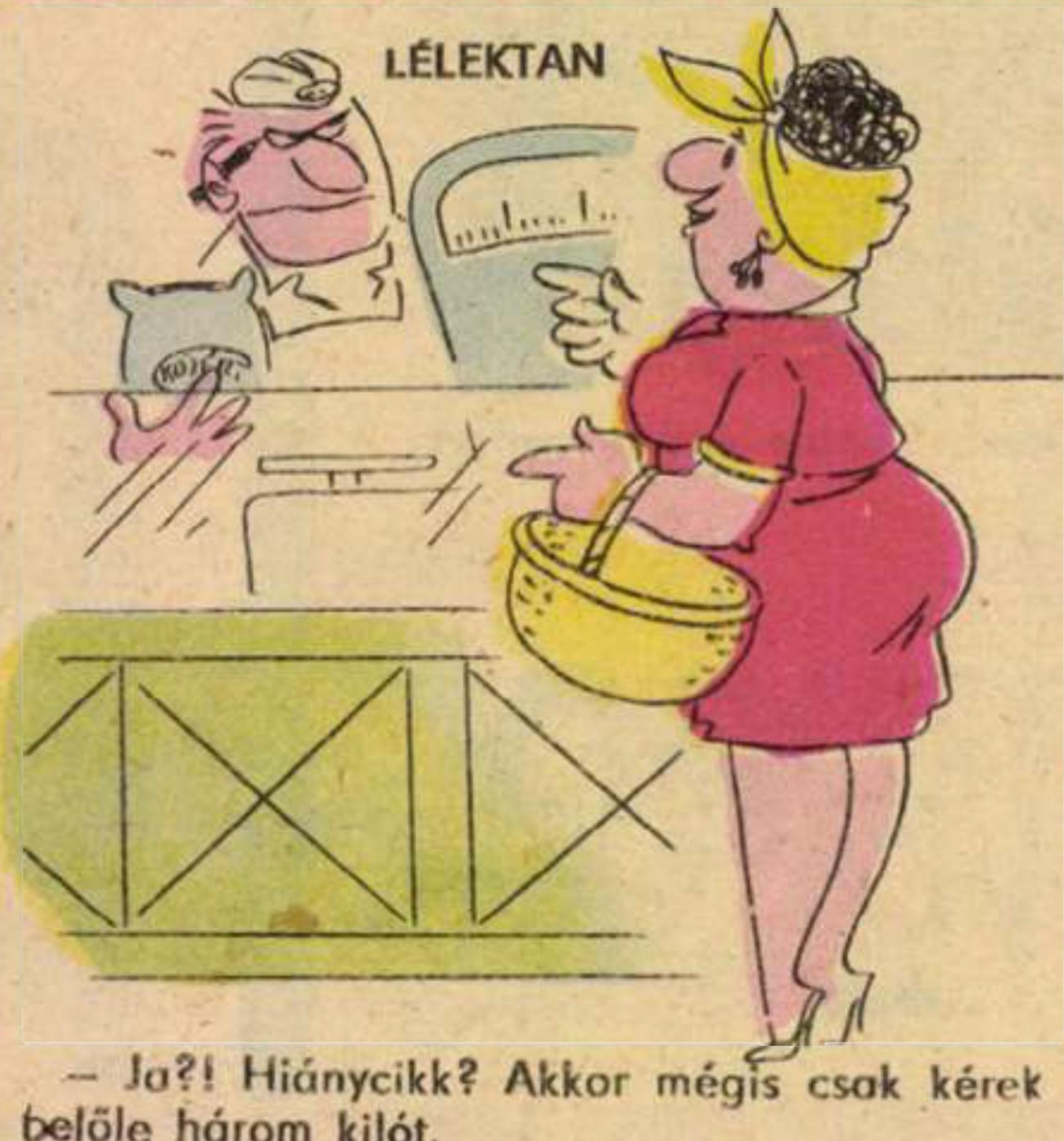

– Ja?! Hiánycikk? Akkor mégis csak kérek belőle három kilót.

HÓVÉGE

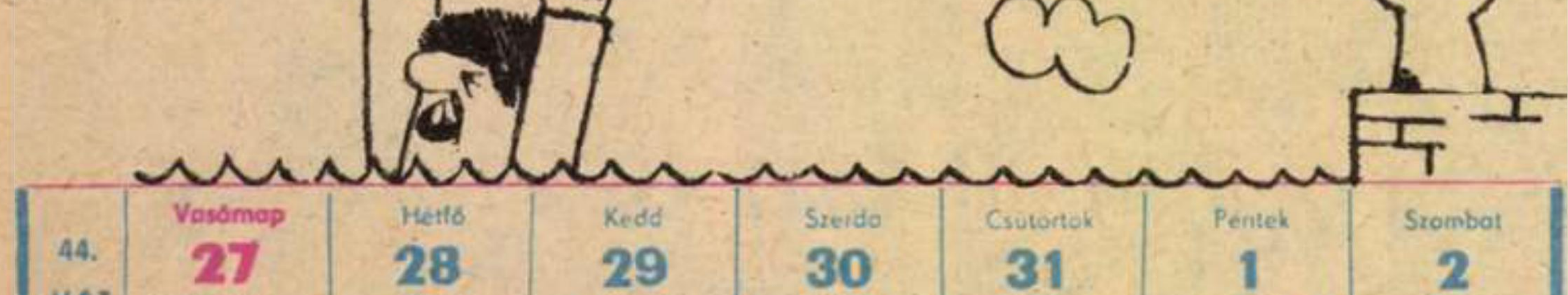

44. HÉT	Vasárnap	Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat
	27	28	29	30	31	1	2
	Szabina	Simon	Nárcisz	Alfonz	Farkas	Marianna	Achill

FÜLÖP GYÖRGY:

LONDON PESTI SZEMMEL

A SOHO-BAN

Lebujok közt sötét fickók
sanda képpel jönnek-mennek
úgy vélem, nem róluk vették
mintáját a gentlemannek...

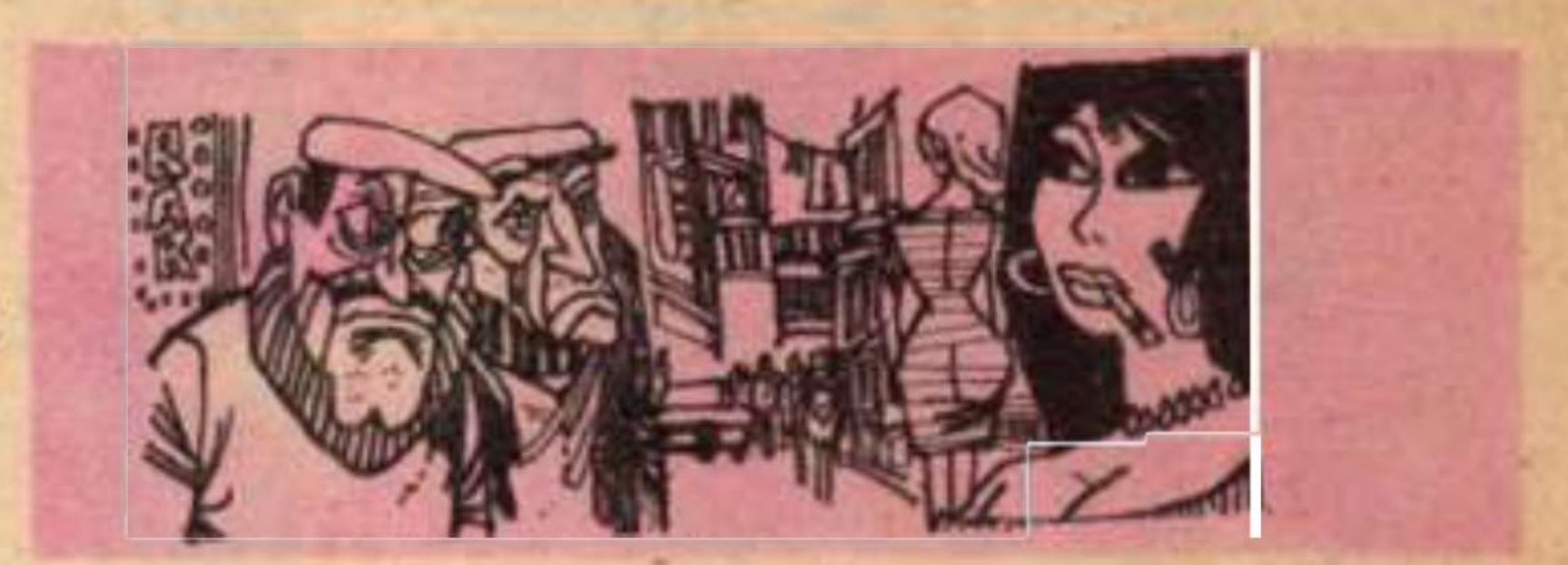

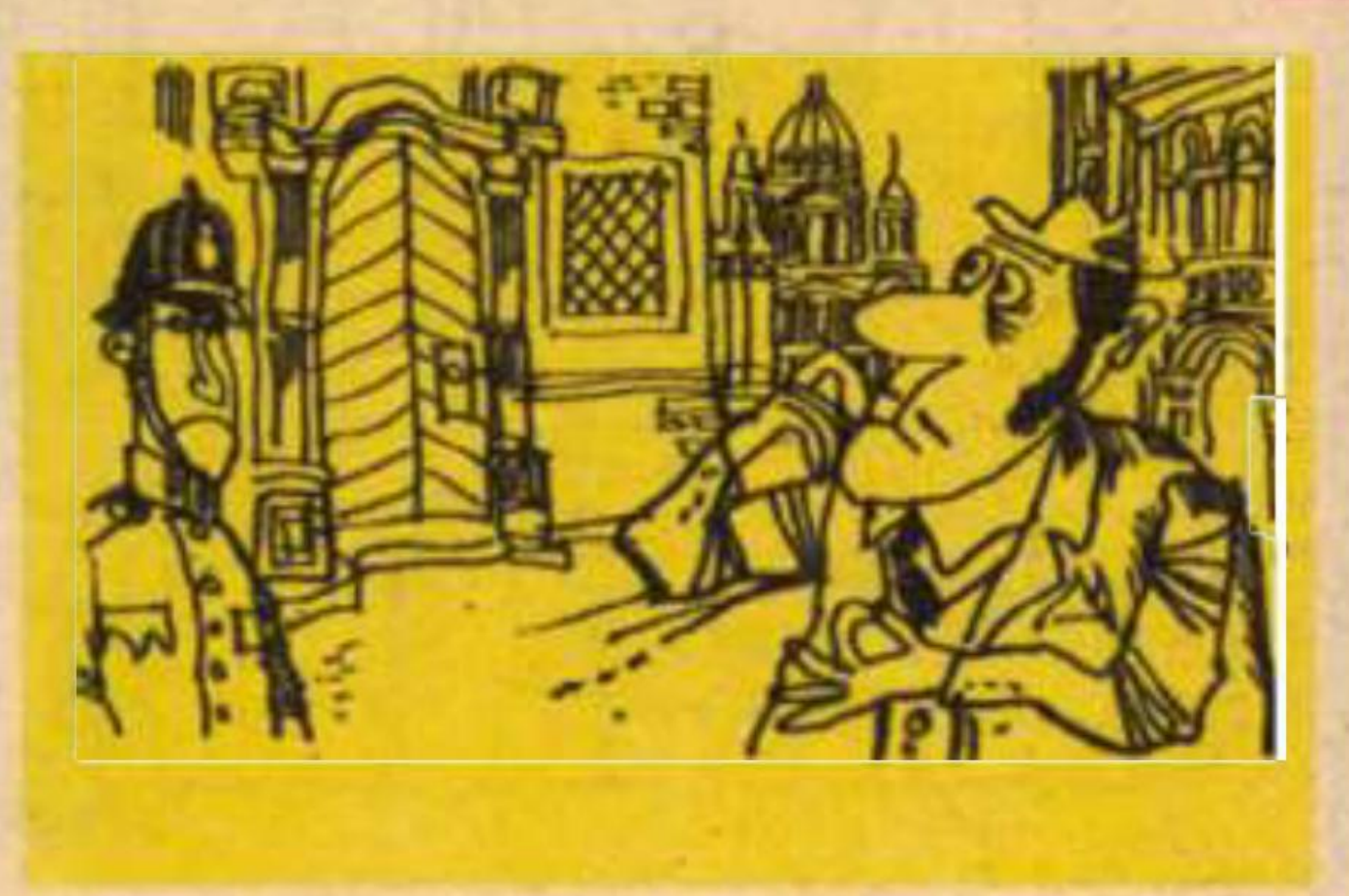

MINISZTERELNÖKI REZIDENCIA A DOWNING STREETEN

Láttam a kis téglaházat
dísze egy réz ajtózár volt.
Hát annyira törni magát
mister Wilson, ezért kár volt...

A TOWERBEN

Nőm dühös volt mert zuhogott,
amikor a várból kiért,
pedig szegény Boleyn Anna
mit nem adott volna ezért...

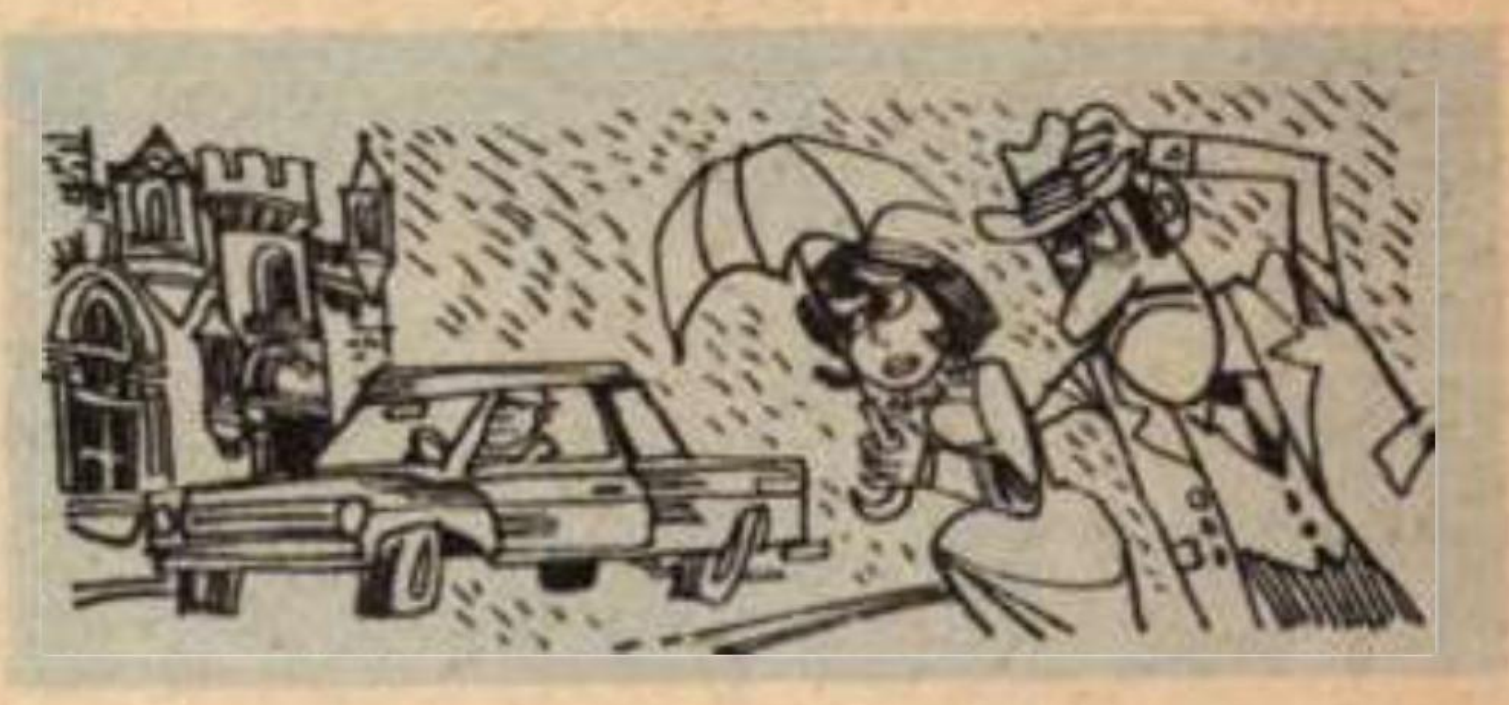

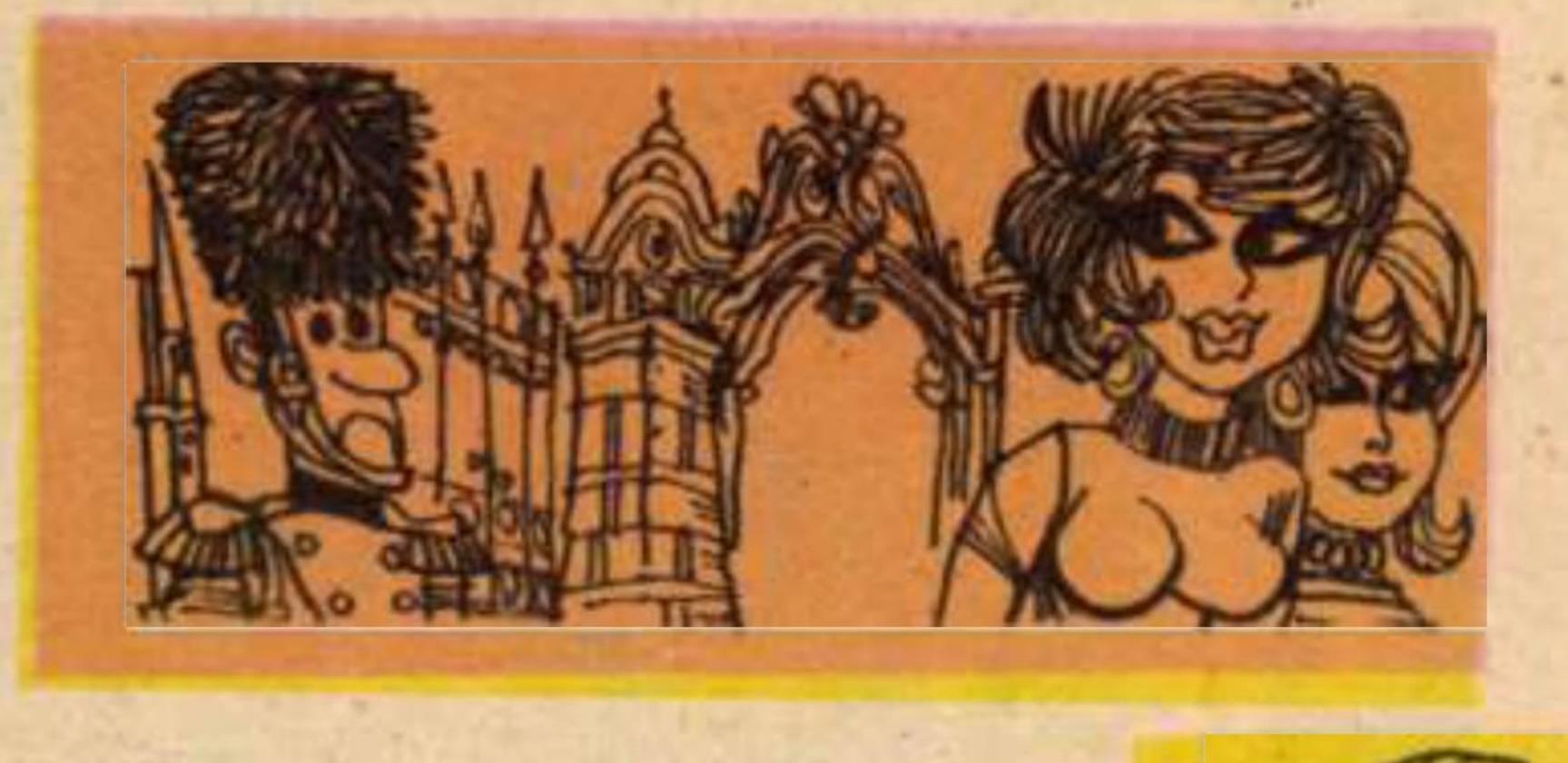

A BUCKINGHAM PALOTA ELŐTT

A palota délceg őre
bámul a sok csinos nőre,
míg kobakján bús pacallá
ázik szét a medve szőre.

A HIRES TEÁSTEJ

Teádba egy kis kanál tej
különleges új íz...
Körülbelül olyasmi mint,
a felforralt szájvíz.

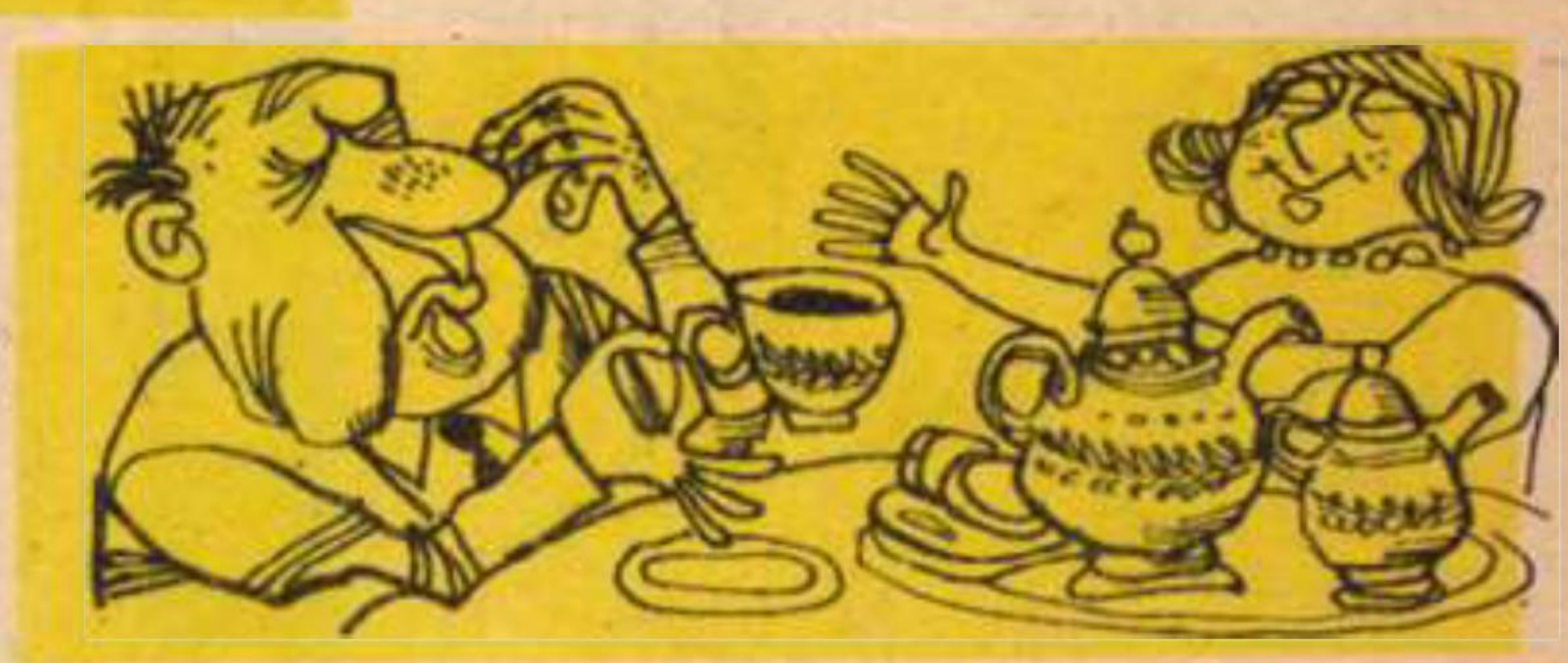

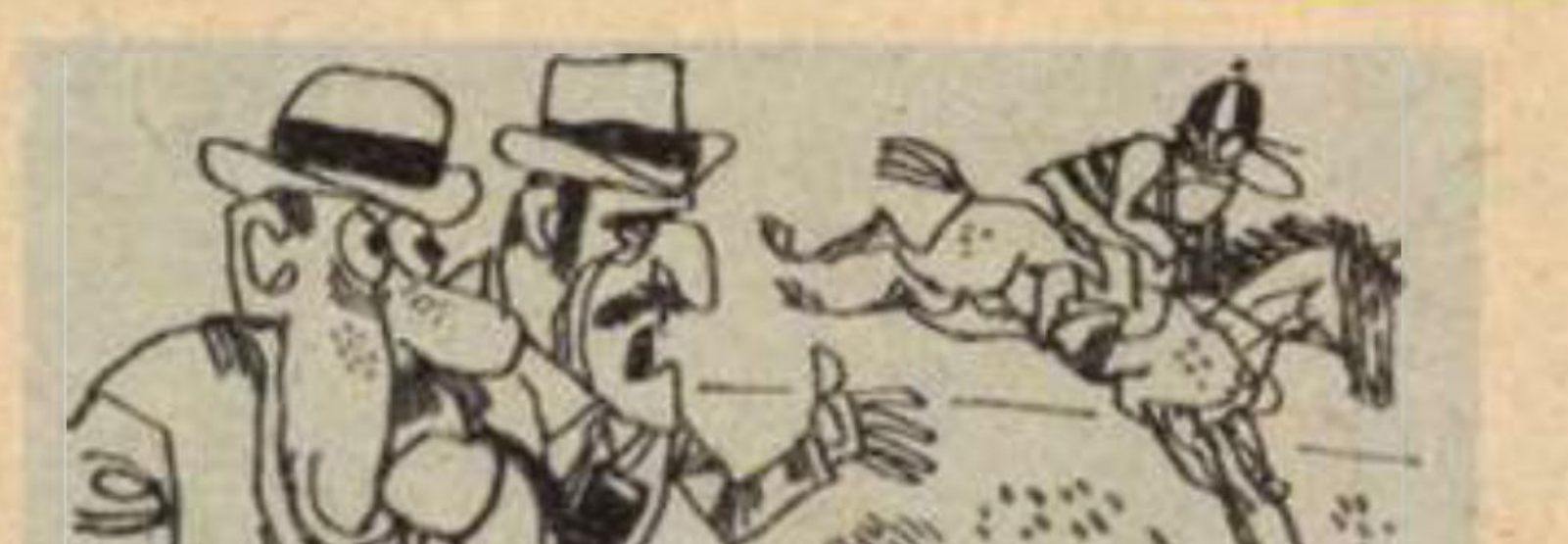

LÓVERSENY IMÁDAT

Nem veszi a hűvös angol
tettét mindig fontolóra,
gyakran úszik el utolsó
leértékelt fontja – lóra...

A TRAFALGAR TÉR GALAMBJAI

A kezemből percek alatt
megettek egy ízes buktát,
és egy vendég távozáskor
a fejemen hagyott nyugtát

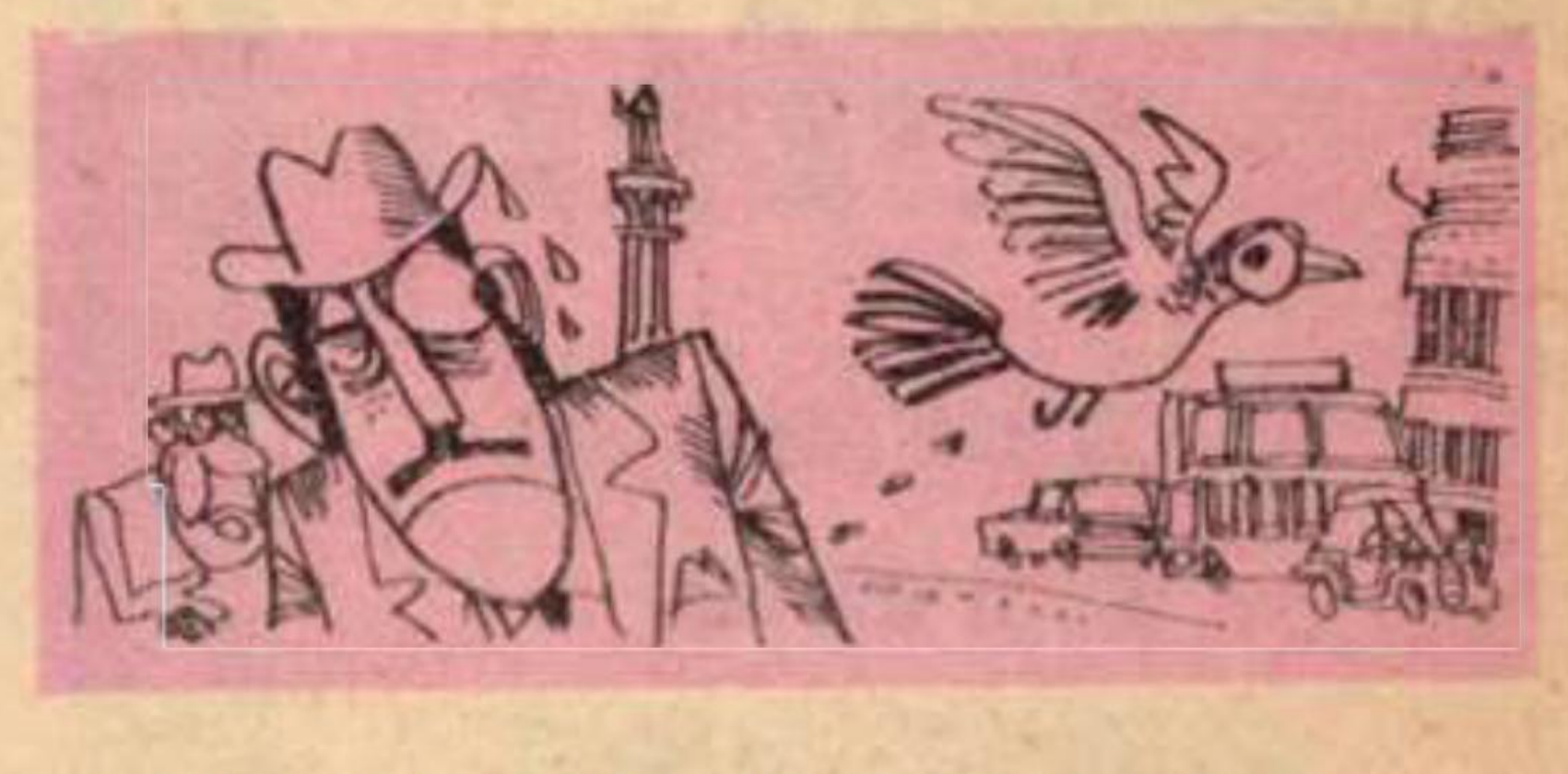

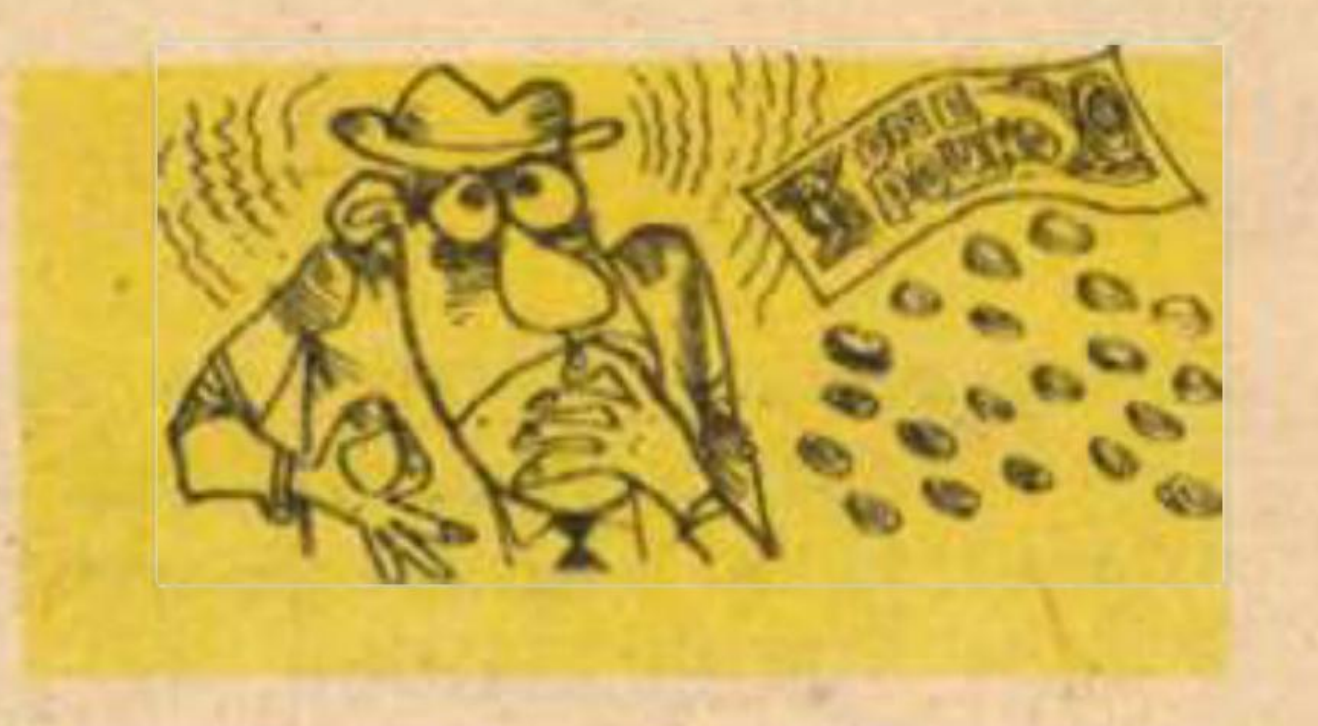

AZ ANGOL PÉNZRENDSZER

Húsz shilling az éppen egy font,
egy shilling egy tucat penny,
viszont egy font nyolc korona...
s lehet diliházba menni.

VENDÉGSEGBEN

Libabőrös lett a hátam,
föld alattam megingott...
a brit–magyar barátságért
megettem a puddingot.

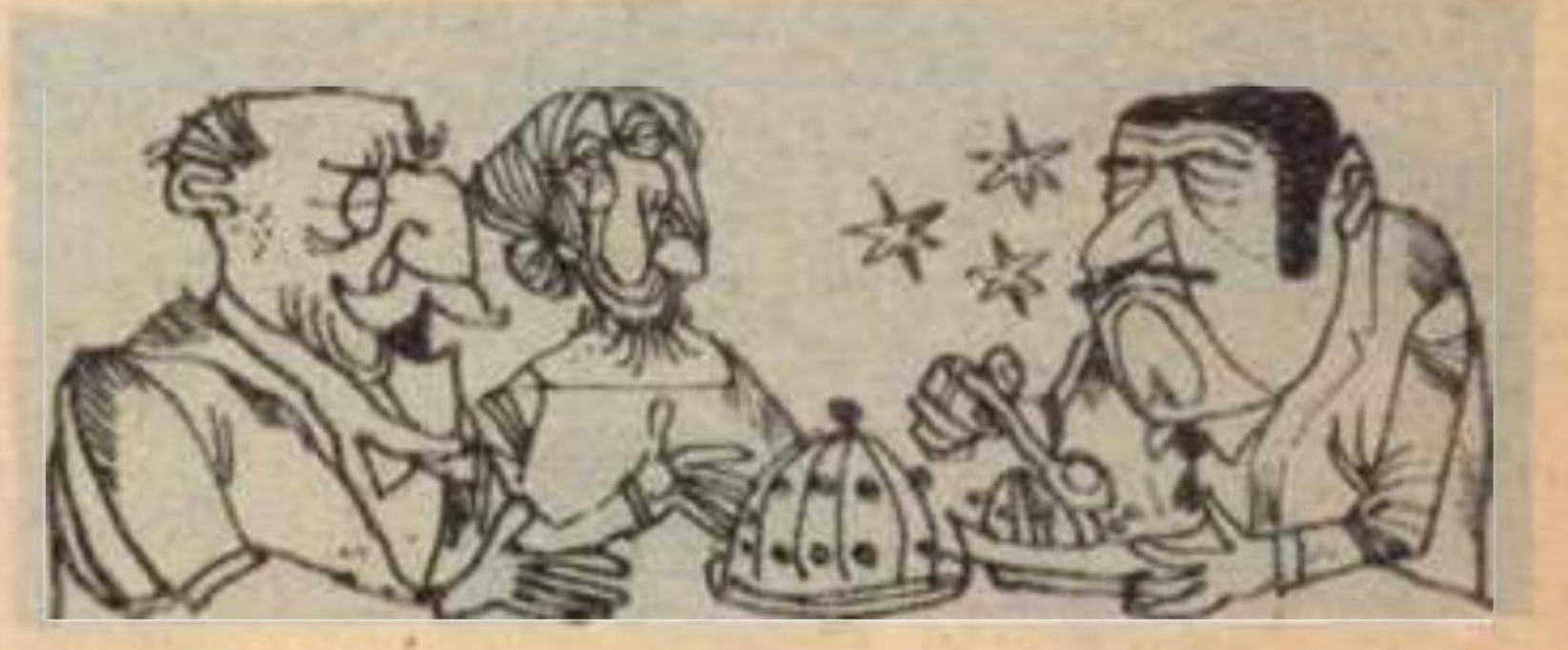

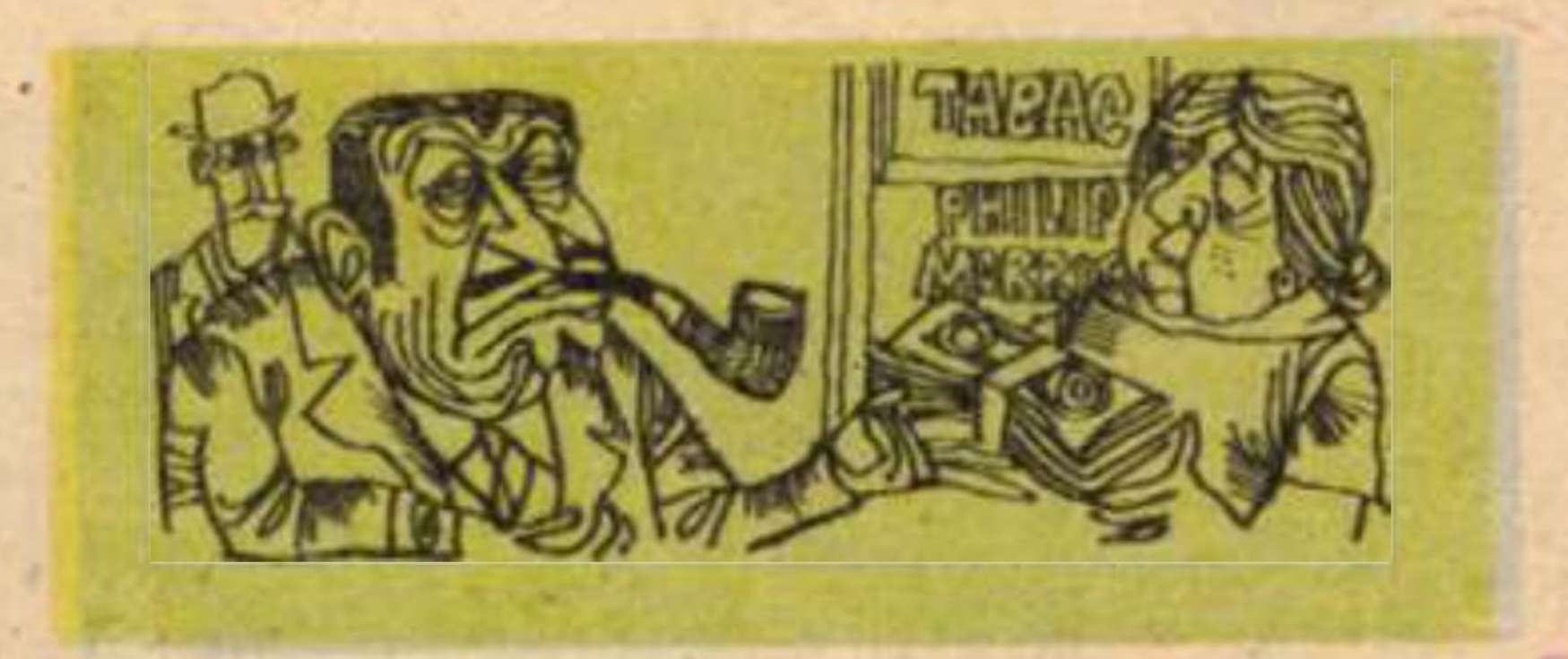

ANGOL PIPADOHÁNY

Van öt doboz különleges
könnyű pipadohányom,
vettem London városában
nehéz angol dohányon.

SZÓNOK A HYDE PARKBAN

Kopasz fején csurog a víz
mert a záportól se retten,
hallgatják őt mintegy – ketten...

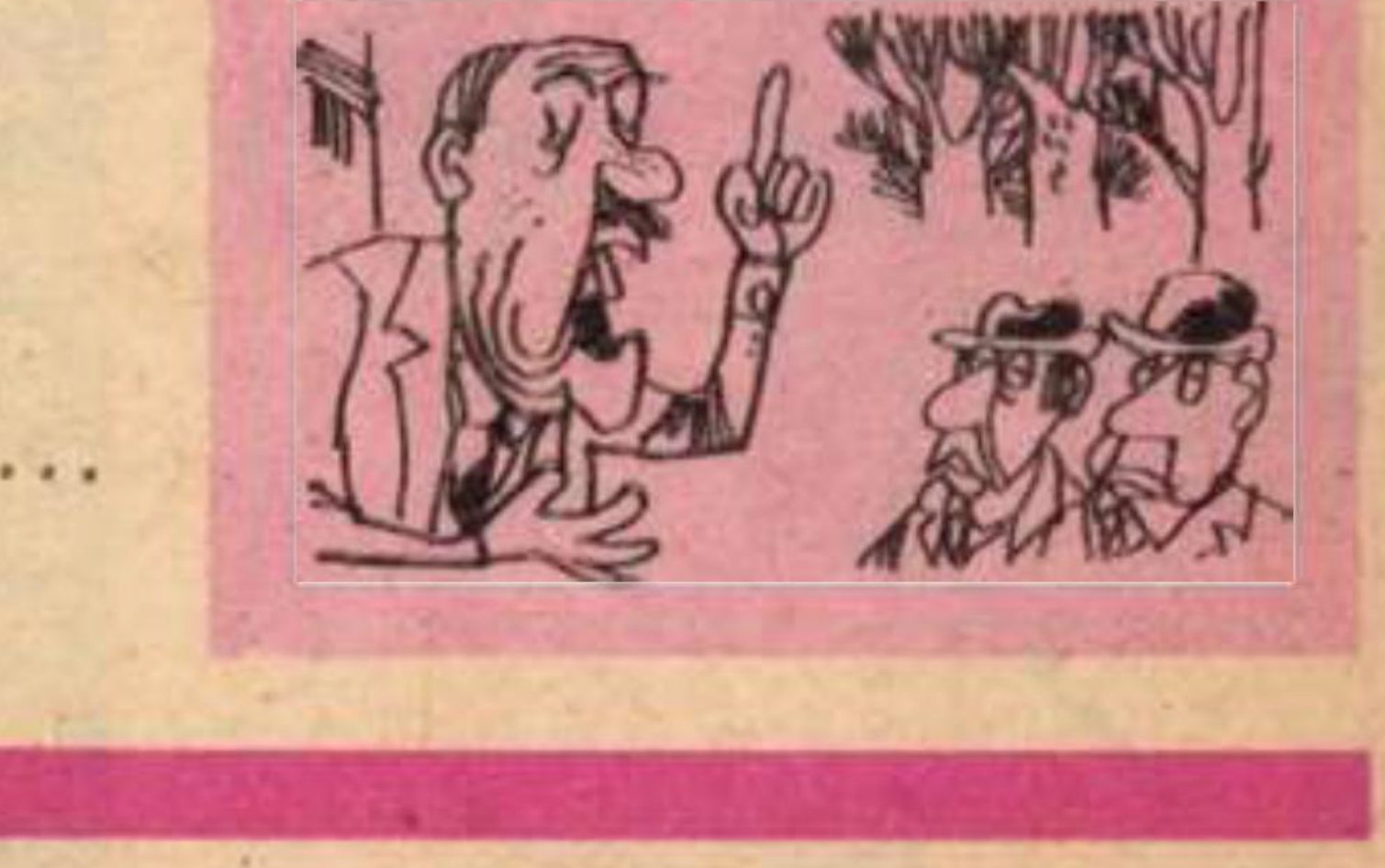

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Arusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.04832/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre

TÚL MAGAS BEOSZTÁSBA KERÜLT

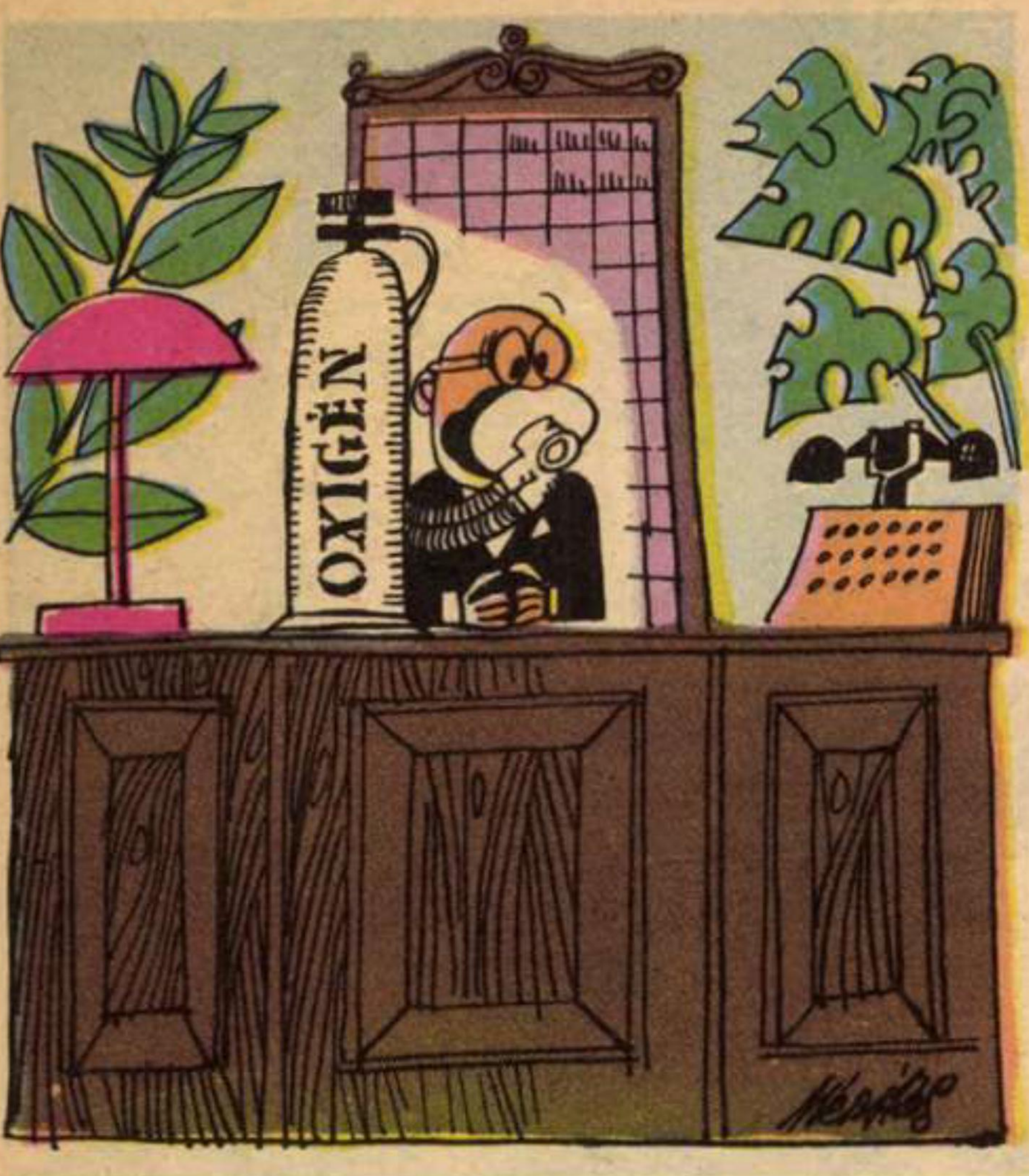

BARÁTSÁGOS MÉRKŐZÉS

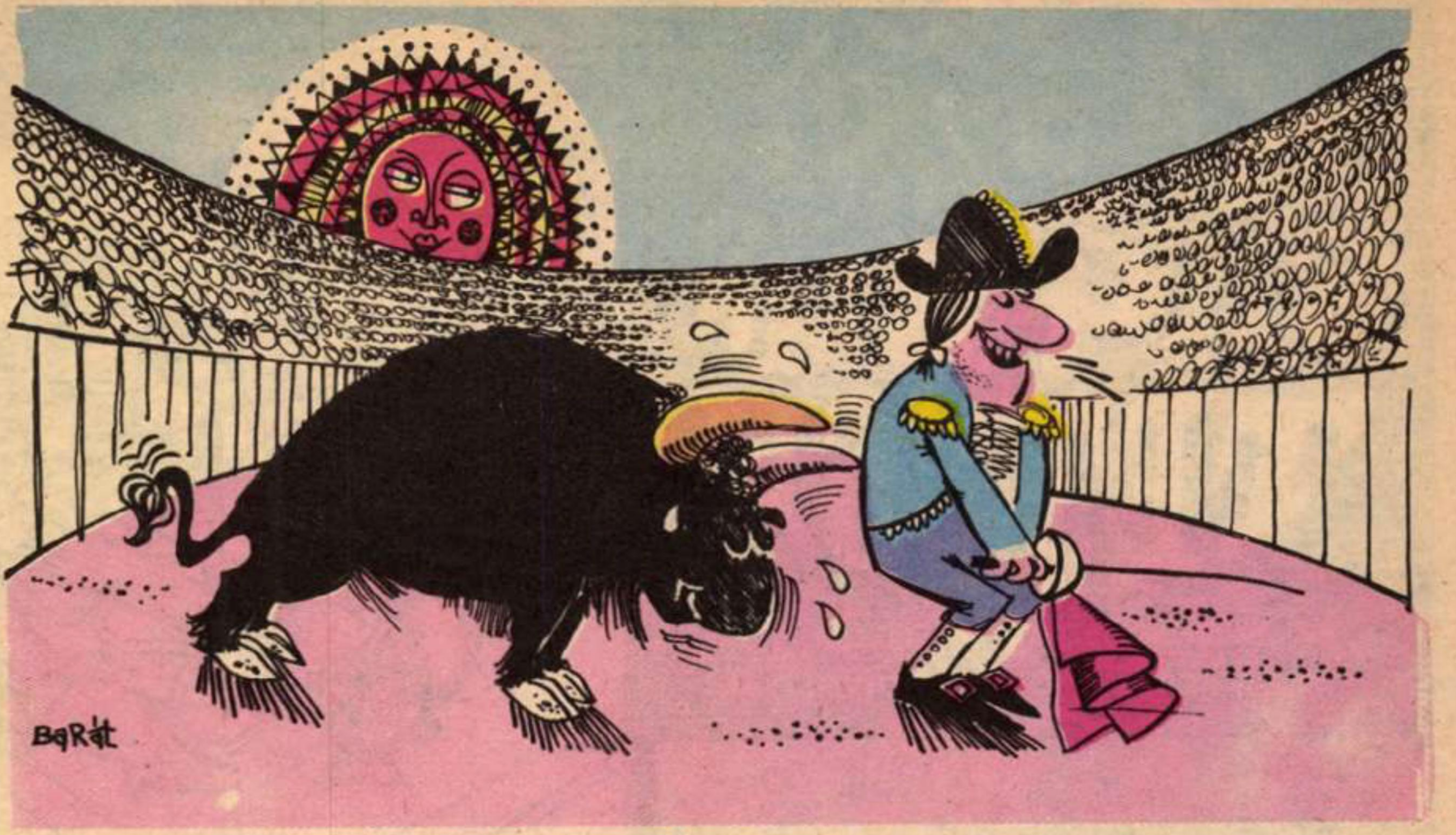

– Most egy kicsit feljebb vakard és jobbra!

RÉBUSZ

A 43. sz. rejtvényünk megfejtése:

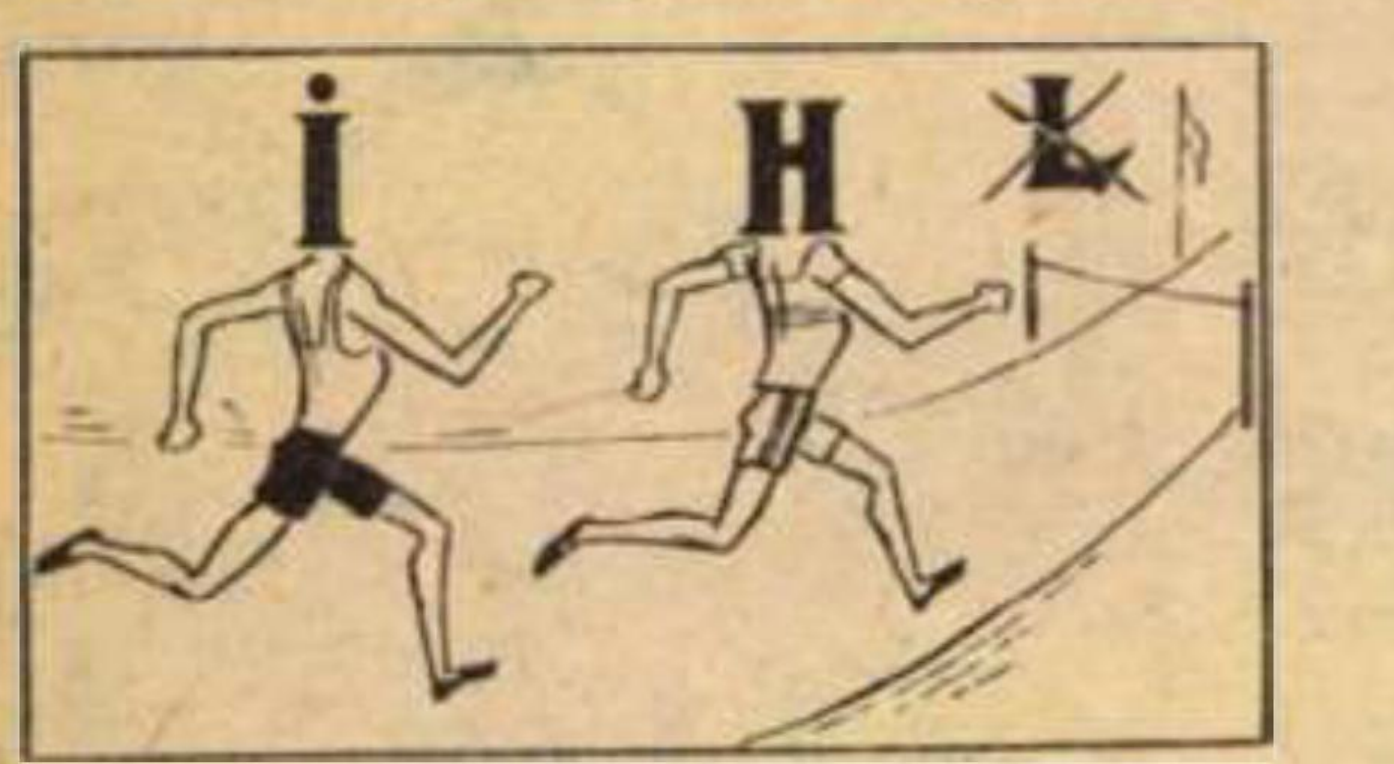

Hitehagyott

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Csite Terézia, Körmend, Hunyadi u. 19.

Walter László, Budapest VIII., Baross u. 88.

Pólya Ferenc, Békéscsaba, Kner Nyomda.

45. REJTVÉNYÜNK

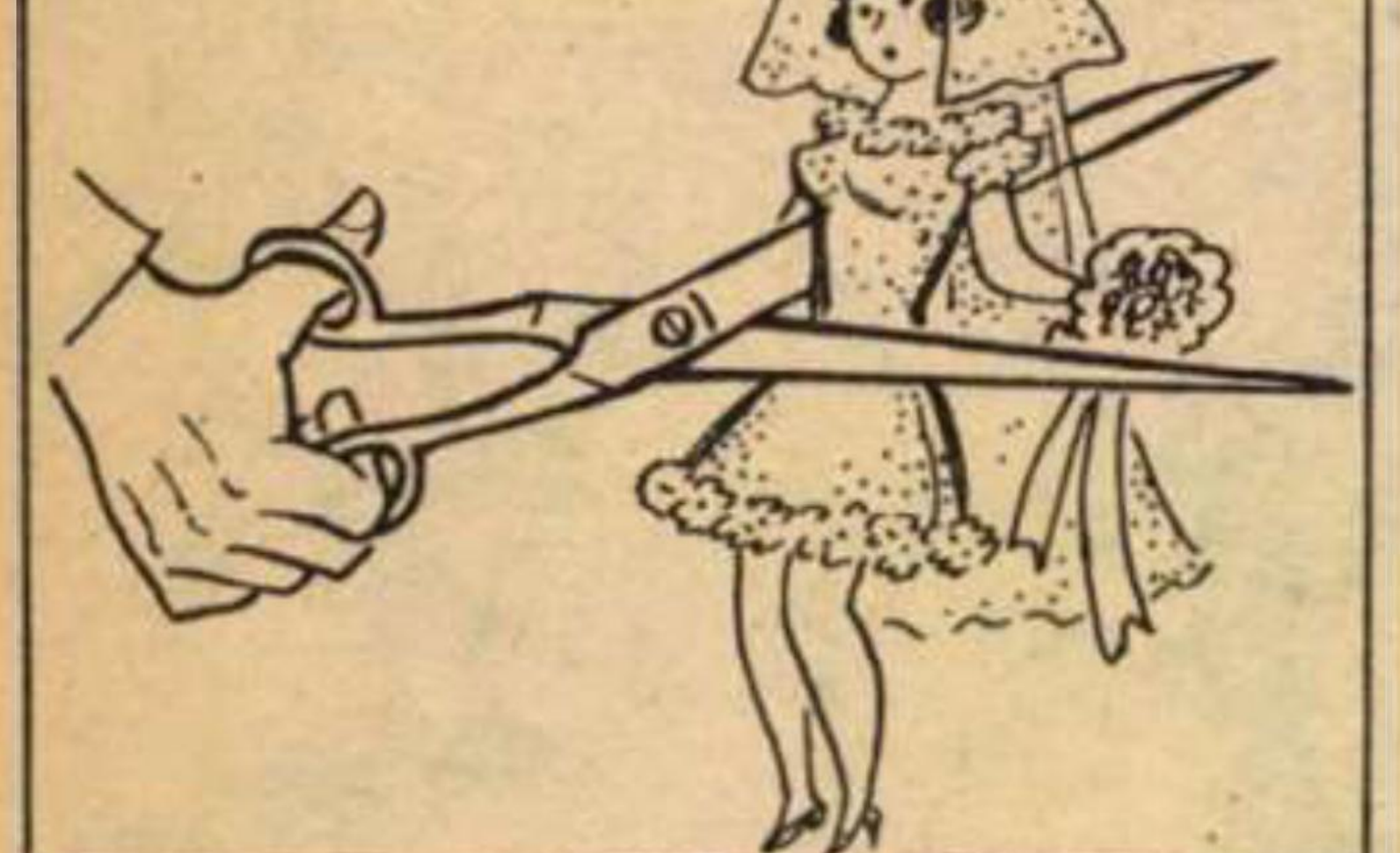

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb november 15-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

LOVAGI TORNA

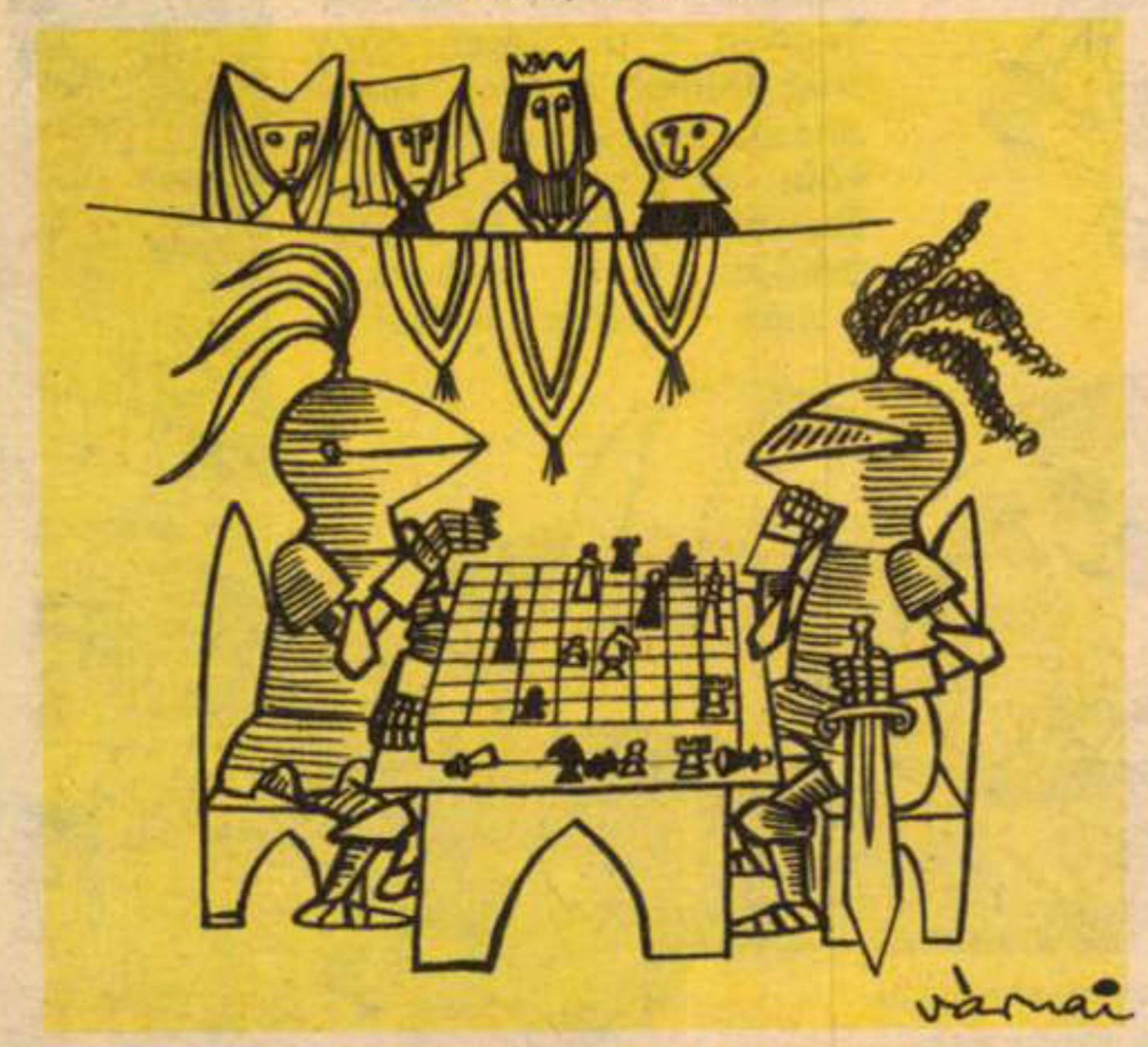

KEMÉNY VÉDELEM, PUHA PÁLYA

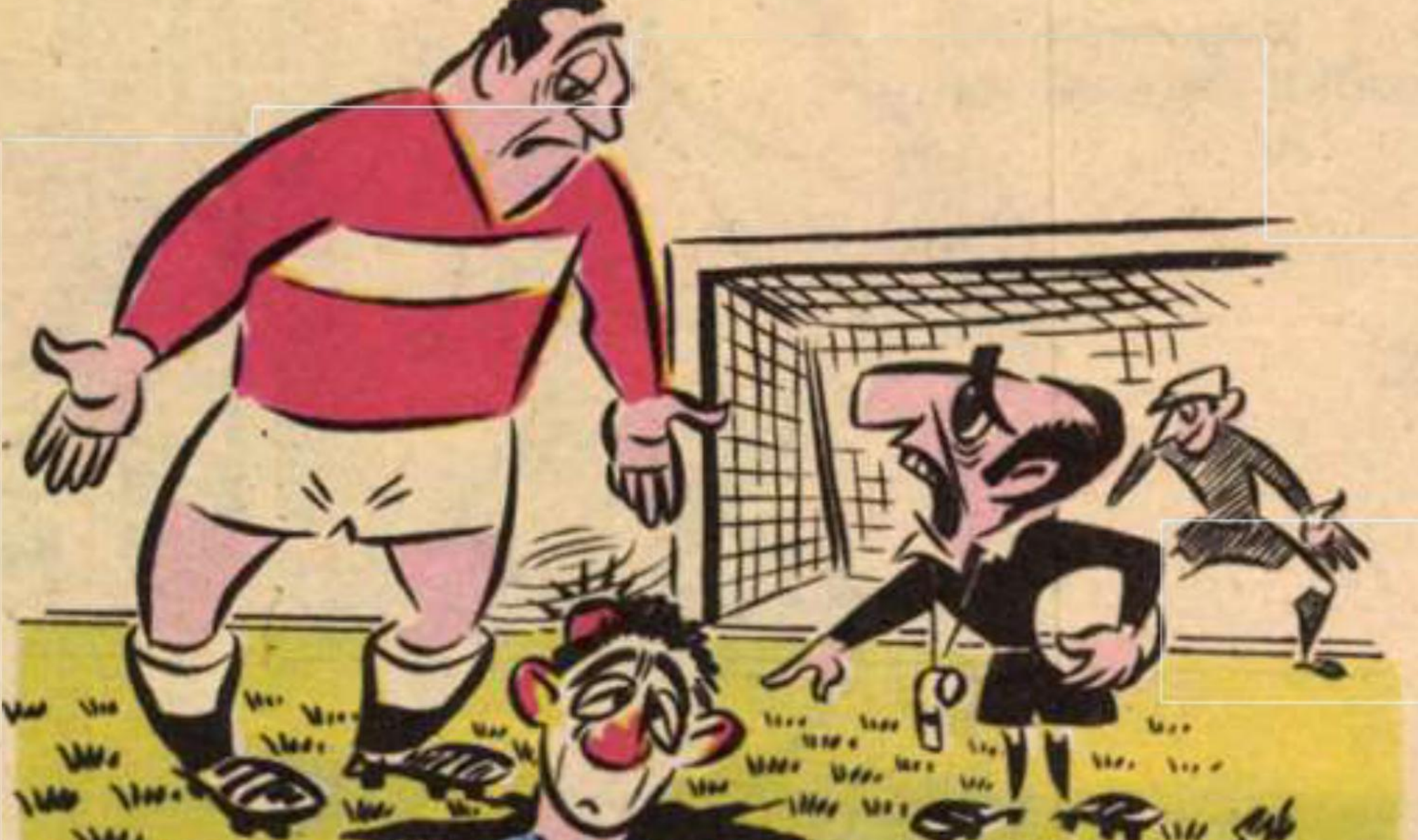

APRÓSÁGOK

Egy hirdetést olvastam a minap az Estiben:

„Hím farkaskutyát, 2 évest lehetőleg vidékre elajándékoznék. Harapós, munkaidőben. (Telefonszám, név.)”

Lelkes ebbarát vagyok, de nékem egy ilyen kutya mégsem kéne. Mert, teszem azt, 16 óra 45 perckor beállít hozzám egy betörő. A kutya, ahelyett, hogy a nadrágjába harapna, komótosan megnézi az óráját és azt mondja: majd bolond leszek megharapni, 15 perce lejárt a munkaidőm, ki fizeti meg nekem a túlórát!?

Különben is, aki csak munkaidőben harapós, az ne farkaskutyának menjen vidékre, hanem ügyfélfogadónak egy pesti közhivatalba.

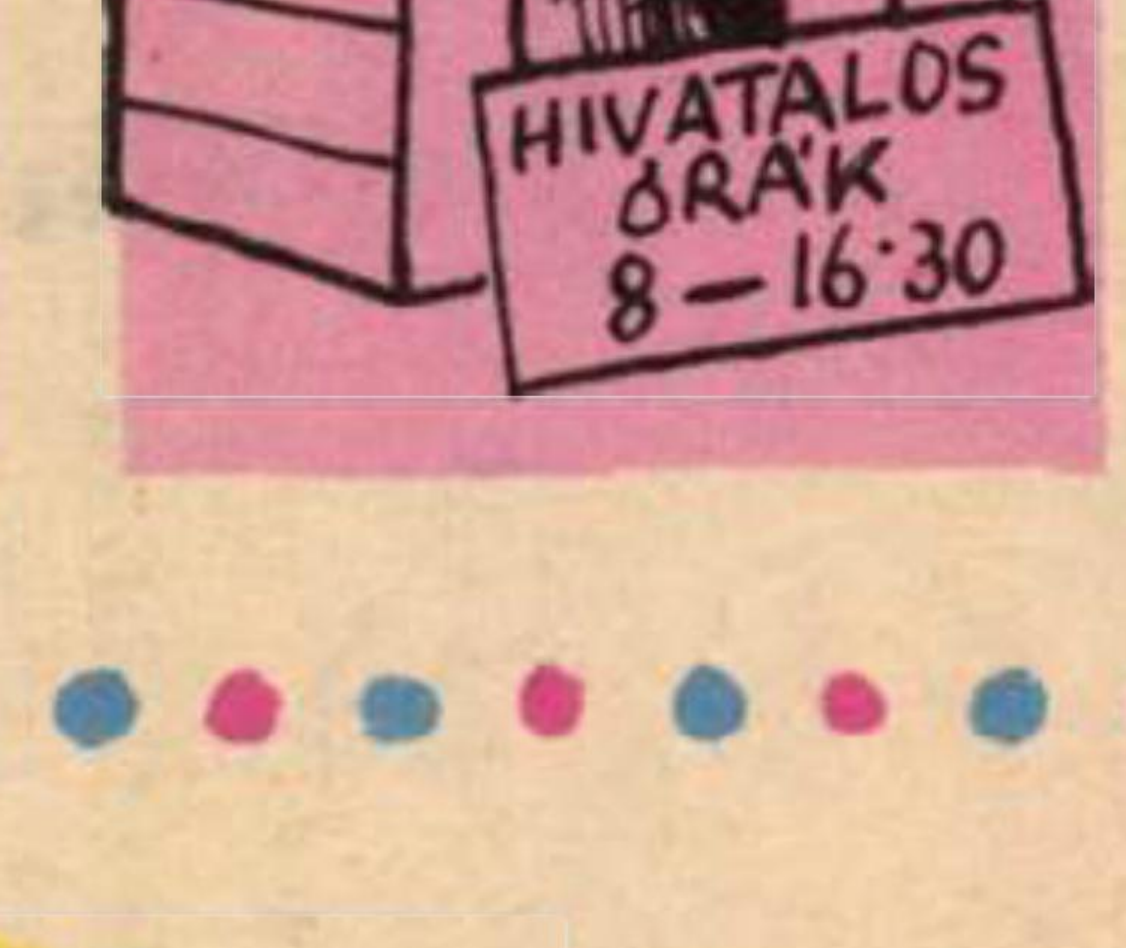

Nézegetem a gyufásdobozom címkéjét. Ez áll rajta: *„Tiszta iskola — egészséges ifjúság.”* És hozzá a rajz: tanterem, padok, úttörőlányka piros nyakkendővel, vöröskeresztes jelvénnyel.

Jó dolog a tiszta iskola, az egészséges ifjúság meg pláne, a jelszó tehát nagyon frappáns, csak az nem fér a fejembe: miért éppen a gyufásdobozokon propagálják?

Később kapcsolok: nyilván arra akarják figyelmeztetni az úttörőlányokat és -fiúkat, hogy rágyújtás után ne dobálják szét a használt gyufaszálat a tanteremben.

A férfiak emancipációjáért folyó küzdelem szép sikereket ért el az utóbbi időben:

A modern filmekben legalább annyi már a vetkőző férfi, mint a vetkőző nő...

R. B.

BUKSI ÉS A KULTÚRA

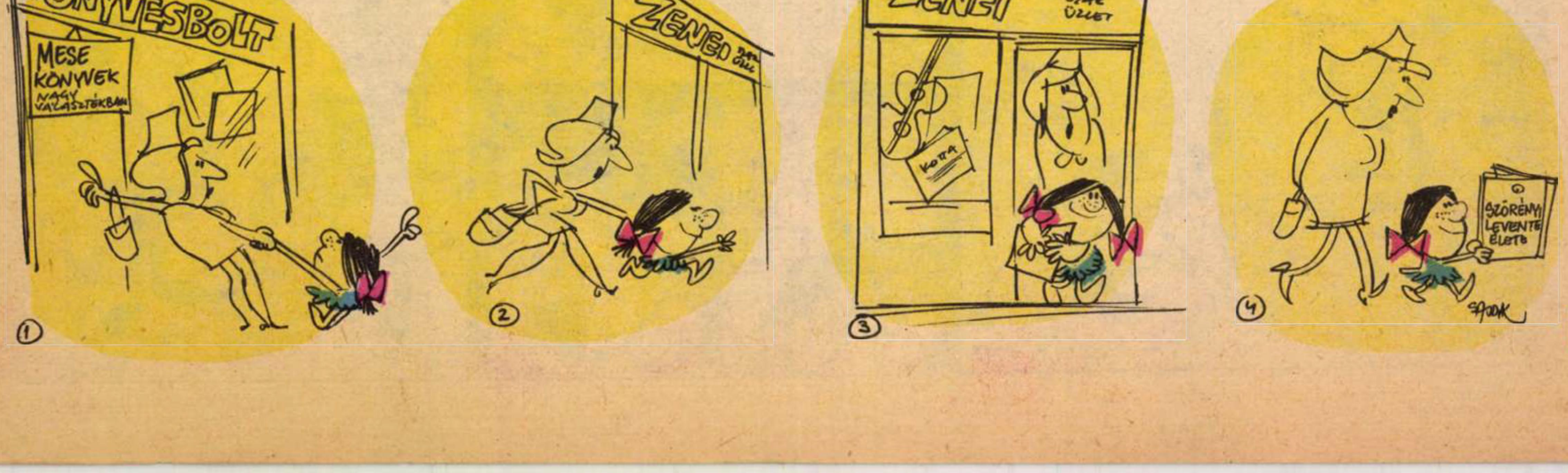

A KAPZSISÁG BÜNTETÉSE

AZ EZEREGYÉJSZAKA MESÉIBŐL

CS. HORVÁTH TIBOR–ENDRŐDI ISTVÁN

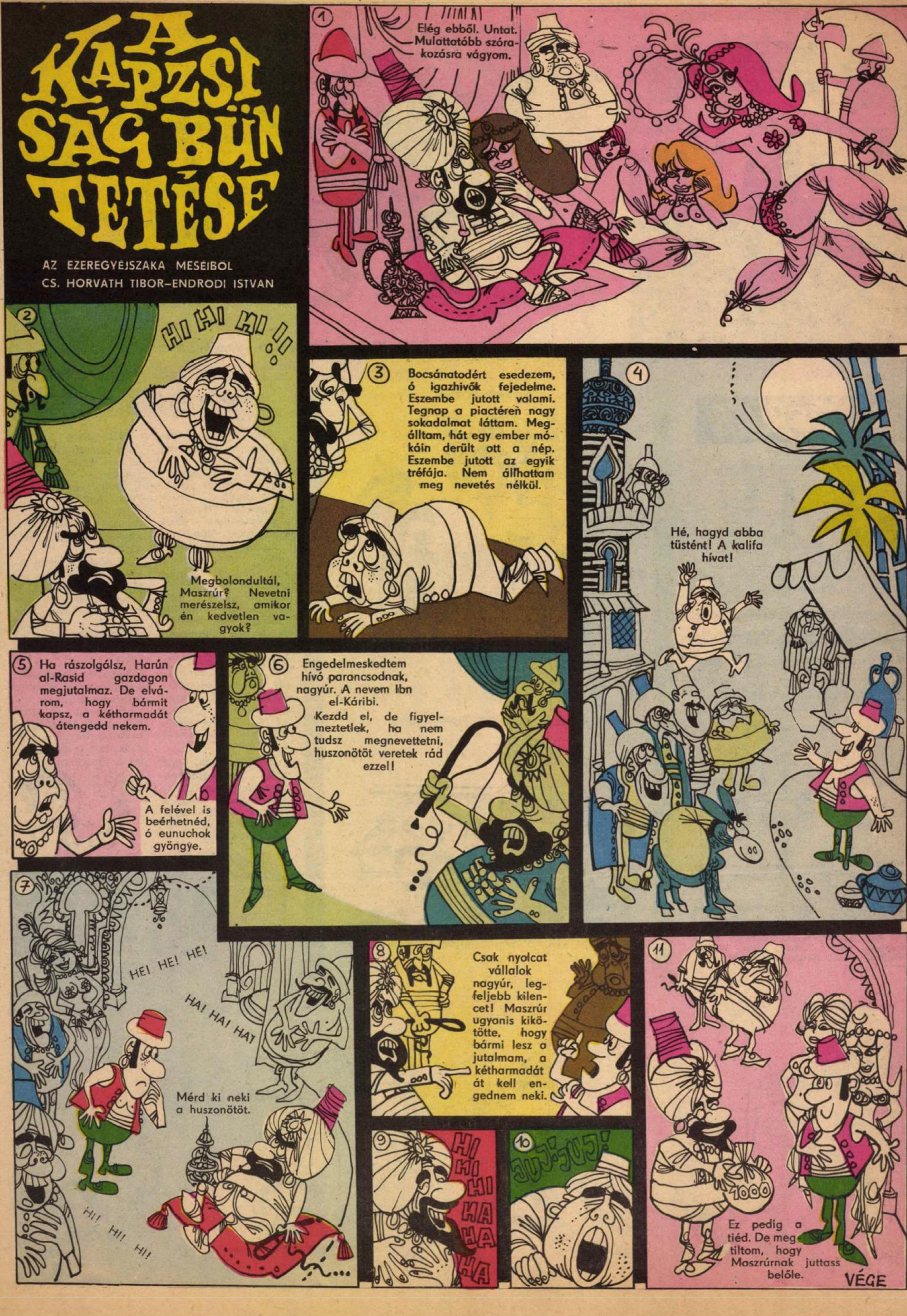
1
Elég ebből. Untat. Mulattatóbb szórakozásra vágyom.
2
HI HI HI !!
Megbolondultál, Maszrúr? Nevetni merészelsz, amikor én kedvetlen vagyok?
3
Bocsánatodért esedezem, ó igazhivők fejedelme. Eszembe jutott valami. Tegnap a piactéren nagy sokadalmat láttam. Megálltam, hát egy ember mókáin derült ott a nép. Eszembe jutott az egyik tréfája. Nem állhattam meg nevetés nélkül.
4
Hé, hagyd abba tüstént! A kalifa hívat!
5
Ha rászolgálsz, Harún al-Rasid gazdagon megjutalmaz. De elvárom, hogy bármit kapsz, a kétharmadát átengedd nekem.
A felével is beérhetnéd, ó eunuchok gyöngye.
6
Engedelmeskedtem hívó parancsodnak, nagyúr. A nevem Ibn el-Káribi.
Kezdd el, de figyelmeztetlek, ha nem tudsz megnevettetni, huszonötöt veretek rád ezzel!
7
HE! HE! HE!
HA! HA! HA!
Mérd ki neki a huszonötöt.
HI! HI! HI!
8
Csak nyolcat vállalok nagyúr, legfeljebb kilencet! Maszrúr ugyanis kikötötte, hogy bármi lesz a jutalmam, a kétharmadát át kell engednem neki.
9
HI HI HI HA HA HA
10
JUJ! JUJ!
11
1000
Ez pedig a tiéd. De megtiltom, hogy Maszrúrnak juttass belőle.
VÉGE